ALYSSA DOBSON

Nimeni din întreaga lume

ALCRIS

Capitolul 1

Tramvaiul aglomerat opri în stația din capătul străzii Pitt și Caroline Beresford coborî în grabă în urma unei gloate gălăgioase de vânzătoare de la Renton's.

Și, așa cum făcea de doi ani în fiecare zi lucrătoare, se uită repede în prima vitrină de la Renton's, în timp ce urcă pe trotuar. Imaginea ei o privi, cum stătu o clipă în lumina soarelui Sydneyului, lăsând mulțimea să roiască în jurul ei, surprinzând câte un cuvânt ici-colo, recunoscând câte o voce, dar simțindu-se – cum se simțise întotdeauna – izolată de colegele ei angajate.

Caroline se studie posomorâtă, văzând o femeie înaltă și slabă, într-un costum de olandă bine croit – albastrul pastelat al acestuia se regăsea și în ochii mari și prietenoși și era scos în evidență de bluza din nailon și de accesoriile perfect asortate – o femeie puțin trecută de treizeci de ani, care cândva nu trebuise să-și dea osteneala să fie foarte frumoasă, iar acum… zâmbi cu amărăciune… avea doar o eleganță rezervată.

Fusese o schimbare treptată, cum erau toate schimbările de natura asta, dar nu încetase niciodată s-o surprindă; de fiecare dată îi aducea zâmbetul acela slab, jumătate ironic, jumătate melancolic. Femeia de afaceri de succes, eficienta și imperturbabila manageră de

departament, lustruită, sigură pe ea, îmbrăcată impecabil și costisitor după cum îi cerea funcția, și totuși... nu era ea însăși, nu era adevărata Caroline Beresford. Era doar o furnitură, o mască. Sub ea, nu era deloc lustruită, nici sigură pe ea, nici măcar eficientă. Era singură, înspăimântată și... îndrăgostită.

Cineva o împinse fără să-și ceară scuze, și cu un suspin, porni către intrarea pentru personal, zâmbind și răspunzând policitos la salutul portarului:

– Bună dimineața, Joe!

Joe îi ținu ușa de la lift și fetele dinăuntru se înghesuiră mai mult ca să-i facă loc. Urmă un cor de "bună dimineața, domnișoară Beresford" și chipurile din vecinătate îi zâmbiră politicos și respectuos.

Caroline răspunse mecanic. Toată lumea din personalul de la Renton's era "domnișoară", se obișnuise cu apelativul și doar din când în când își dădea seama de ironie. În afara magazinului, era încă doamna Geoffrey Beresford, deși se împliniseră doi ani și două luni de când Geoffrey dispăruse și ea nu era cu nimic mai aproape de a rezolva misterul decât atunci. Iar disputele legale – care poate într-o zi îi vor reda libertatea – se tergiversau la nesfârșit, cu niște costuri înfricoșătoare.

Acum, se gândea foarte rar la asta, se antrenase să-l uite pe Geoffrey și mizeria pe care i-o adusese căsătoria cu el. Era un episod pe care cel mai bine era să-l uite, deși felul în care se încheiase nu-l făcuse câtuși de puțin ușor de șters cu buretele – sau de iertat. Fusese la fel de crud și de lipsit de considerație cum fusese însuși Geoffrey. Dar pentru că, în timpul scurtului lor mariaj, mândria îi ceruse Carolinei să-l apere de restul lumii, o făcea și acum, aproape din obișnuință. Pentru restul lumii, Geoff Beresford rămăsese o legendă eroică și Caroline era mulțumită cu asta.

Liftul se opri la etajul șapte, unde se aflau birourile, și Caroline coborî.

Renton's era unul din cele mai mari magazine din Sydney, ocupând două clădiri ultramoderne în centru, și avea o rețea impresionantă de sucursale, care necesita personal administrativ.

Departamentul Carolinei era cel mai nou și era mândră că ajutase la extinderea lui până la mărimea și importanța actuale. Pe umerii ei se afla responsabilitatea de a menține disciplina și de a instrui întregul personal de vânzări. Cu ajutorul unui licențiat în științe sociale și a două asistente, se ocupa atât de bunăstarea și de instruirea personalului, cât și de recrutarea și de integrarea noilor angajați. Biroul ei se afla vizavi de sala de ședințe și avea o placă discretă: "Manager de resurse umane – Informații la Biroul Principal."

Intră pe ușa aceasta, folosind cheia proprie, și observă că secretara ei, Sue Granger, îi pusese pe birou un buchet de trandafiri. Se opri o clipă să-și îngroape fața în ei, și apoi, bătutul la mașină de vizavi amintindu-i unde se afla, lăsă deoparte geanta și mănușile și se duse la dulap să-și ia rochia de serviciu.

Era neagră, frumos croită și luminată de manșetele și gulerul albe; Caroline o ura. Nu-i plăcuse niciodată să poarte negru, dar o îmbrăcă strâmbându-se puțin. Se așeză la birou și o chemă pe Sue.

– Bună dimineața, domnișoară Beresford.

Fata apăru în bața biroului, cu carnețelul de notițe în mână și zâmbind. Era o fată frumoasă, cu tenul bronzat, brunetă și cu ochi verzi-cenușii. Ca mai toți australienii, arăta de parcă și-ar petrece tot timpul pe plajă, nu numai câteva ore, în weekend.

Caroline o plăcea, atât pentru veselia nestăpânită, cât și pentru eficiența ei și primea în schimb un devotament călduros care uneori devenea puțin cam stânjenitor, căci loialitatea lui Sue era posesivă, de temut și nu suferea nici o provocare.

– Ei bine, Sue… cum a fost weekendul tău?

– Oh, a fost frumos, domnișoară Beresford! spuse Sue cu un suspin de extaz. Intră în detalii, cuvintele năpădindu-i unul după altul în

nerăbdarea de a-i povesti Carolinei, accentul ei zgâriindu-i, ca întotdeauna, urechile sensibile de englezoaică, astfel că nu-și putu reține un tremur. Se potrivea atât de rău cu înfățișarea frumoasă și cu educația fetei, încât nu reușise niciodată să se obișnuiască realmente cu el.

Din biroul principal se auziră voci și Caroline întrebă:

– Domnișoara Poole ia interviu noilor veniți, nu-i așa?

– Da. Sue puse în registru o hârtie tipărită. Astea sunt întâlnirile dumneavoastră. Și a sunat secretara domnului David să întrebe dacă vă duceți acolo imediat cum ajungeți. Avea un ton plin de respect, ca de fiecare dată când Caroline era chemată de directorul companiei.

– Da, înțeleg. Caroline făcu eforturi mari să-și controleze vocea, dar nu reuși să prevină roșeața care i se instală în obraji, nici bătăile accelerate ale inimii. Îl iubise atâta timp pe David Renton și – atâția ani – fusese forțată să-și nege iubirea, încât să-l vadă însemna o plăcere intensă și o tortură pură care-i distrugea sufletul.

Întâlnind privirea candidă și compătimitoare a lui Sue, Caroline se înroși și mai tare. Nu știuse niciodată cât de mult știa sau ghicea despre sentimentele ei pentru David.

Desigur, era cunoscut faptul că ea și David fuseseră odată logodiți. În zilele acelea, David, ca mezinul celui mai mic fiu, păruse să nu aibă nici o șansă de a moșteni firma familiei. Dar războiul făcuse victime printre bărbații Renton și, în cele din urmă, el fusese cel care luase cu modestie locul bunicului său. Și în câțiva ani devenise bogatul și respectatul "domn Renton" de la Renton's.

Îl schimbase. Încă mai era tăcut, blând și timid, dar responsabilitatea care-i apăsa pe umeri și posesiunea unei averi îl scoseseră cu forța din cochilia lui, îi dăduseră o nouă demnitate și-l făcuseră, pentru Caroline, aproape un străin.

Îi dădu drumul lui Sue și adunând câteva hârtii de pe birou, se întrebă pentru a mia oară ce-l împinsese pe David să rupă logodna.

Nu-i dăduse niciodată nici o explicație, doar venise la ea, destul de pe neașteptate, exact după Pearl Harbour, și-i ceruse să-i dea libertatea.

Caroline știa că faptul că nu putuse, din cauza unor probleme medicale, să intre în nici un serviciu, fusese o lovitură puternică pentru mândria lui, și la început se consolase cu gândul că asta îi dictase să se despartă de ea. Nu se aventurase niciodată să spere că timpul va atenua lovitura și se va întoarce la ea. Dar David plecase peste hotare aproape imediat, ca membru al unei comisii guvernamentale de achiziții și, timp de trei ani, nu mai auzise nimic despre el.

Ironia sorții fusese că prima veste pe care o primise îi fusese adusă de către Geoffrey, care-l cunoscuse pe David în străinătate și o căutase ca să-i dea o scrisoare de la el – o scrisoare prietenească, dar, oh, atât de oribil de dezamăgitoare, care în loc să-i dea speranțe, i le dărâmase în sfârșit pe toate.

Și Geoffrey – Caroline închise ochii, simțind lacrimi – Geoffrey rămăsese și o curtase, înșelător de frumos în uniforma lui, încăpățânat în spatele farmecului degajat și convingător pe care știa atât de bine să-l afișeze… Oh, cât de nesăbuită fusese, cât de oarbă! Așteptase atât de mult și apoi se amăgise singură crezând că era îndrăgostită de Geoffrey, când tot timpul…

Caroline se ridică în grabă.

"Ce se întâmplă cu tine în dimineața asta?" se întrebă ea cu înverșunare. "Nu e cu nimic diferită de celelalte dimineți, nu? Atunci, ce-ți plângi atâta de milă, de ce dezgropi trecutul? I-ai făcut față atâția ani – doar n-ai de gând să cedezi acum?"

David trimisese după ea și va trebui să se ducă. Era directorul firmei, ea era una din angajatele lui. Și ea fusese cea care insistase, își aminti cu tristețe, ca relația lor să fie atât de formală de când venise la Renton's. Îi spusese că deși avea nevoie de o slujbă, nu vroia nici un favoritism – și David îi respectase cu scrupulozitate dorința.

Cu prea multă scrupulozitate!

Aruncă o privire în oglindă, își aplică repede puțină pudră compactă ca să-și ascundă urmele de lacrimi, apoi își îndreptă instinctiv umerii și porni spre biroul lui David.

Secretara lui, o femeie amabilă, de vârsta a doua, o întâmpină cu un zâmbet.

– Domnul David vă așteaptă, domnișoară Beresford. Intrați acum?

– Da, desigur. Mulțumesc, domnișoară Franks. Caroline îi zâmbi și traversă spre ușa lui David, cu mâna ridicată ca să bată, când se opri – cu mâna în aer – împietrită din cauza uluielii.

Din încăpere răsuna râsul copilăresc, din toată inima, al lui David, așa cum nu-l mai auzise de ani întregi.

Domnișoara Franks observă ezitarea ei și strânse dezaprobator din buze.

– Nu vi se pare, domnișoară Beresford, spuse ea sec. La început, și eu am crezut la fel.

– Nu e… domnul David nu e singur?

– E cu o oarecare domnișoară Lomax, o informă secretara. Domnișoara Barbara Lomax. Tatăl ei e Russell Lomax – știți, acel Russell Lomax. Se strâmbă. Domnișoara Lomax conduce Cadillacul coupé albastru pe care-l vedeți de atâtea ori parcat în față și e una din cele mai bune cliente ale noastre.

– Oh, înțeleg. Revenindu-și, Caroline bătu la ușă și vocea profundă a lui David o rugă să intre.

Stătea pe scaun, confortabil și relaxat, în spatele biroului de nuc, cu registrele riguros așezate și cu telefoanele, cu fața bronzată aprinsă într-un zâmbet amuzat și indulgent. Ochii lui negri aveau același amuzament când îi întâlniră pe ai Carolinei. În ciuda costumului sobru și a cravatei nedefinite, David Renton nu arăta ca un om de afaceri. Dar apoi, nu arătase niciodată. Pe vremuri, îi spusese adesea că "atmosfera de birou" i se pare înăbușitoare: acum, când o respira cinci

zile și jumătate pe săptămână fără nici un efect negativ aparent, își petrecea weekendurile în aer liber și adusese magazinului o prospețime răcoroasă, provincială.

– Ah, domnișoară Beresford… bună dimineața. Ce bine că ai venit atât de repede. Am vrut s-o cunoști pe domnișoara Lomax. Barbara, ea e domnișoara Beresford, șefa Departamentului de Resurse Umane.

Barbara înclină din cap.

– Îmi pare bine, domnișoară Beresford. Nu făcu nici o tentativă de a se ridica.

Era o fată de douăzeci și trei-douăzeci și patru de ani, care dădea impresia că e frumoasă, fără să fie realmente. Părul era cel mai impresionant lucru la ea, avea culoarea aceea rară, blond-roșcat, cu bucle spectaculoase în jurul feței cu formă frumoasă, periat până când strălucea. Mâinile și brațele îi erau bronzate uniform și purta o rochie verde, care făcea ca rochia Carolinei să pară mai neagră și mai funebră decât o considerase vreodată.

– Domnișoara Lomax va veni să lucreze pentru noi, spuse David. O pun în departamentul tău.

Caroline se uită la el, rămasă fără grai. Era ultimul lucru la care se așteptase, căci tatăl Barbarei avea reputația unuia din cei mai bogați oameni din Sydney și, așa cum îi amintise domnișoara Franks, văzuse adesea coupéul costisitor parcat în față, în timp ce proprietara lui făcea cumpărături la Renton's.

– Domnișoara Beresford pare surprinsă, David, remarcă Barbara Lomax cu vocea ei răgușită și nepăsătoare. O privi cu interes pe Caroline, apoi se întoarse spre David. Nu-i așa?

David râse.

– Ei bine, și eu am fost când mi-ai cerut o slujbă, copila mea. Se uită la Caroline cu o privire ciudat de rugătoare, și adăugă expansiv: vorbește extrem de serios, să știi. Chiar vrea să învețe cum merg lucrurile. Așa că m-am gândit că ești cea mai potrivită persoană să-i arate.

– Domnule Renton, vrei să spui că trebuie – ei bine, să-i arăt domnișoarei Lomax magazinul?

Chicotitul Barbarei era enervant.

– Domnul Renton o să mă angajeze, spuse ea vorbind rar și silabisit, ca unui copil încet la minte. O să-mi dea și un salariu, nu-i așa, David, dragule? Așa că depinde de tine, domnișoară Beresford, să ai grijă să-l merit.

Avea o atitudine superioară, încât Caroline se înroși până în vârful urechilor; David interveni:

– Cred că o vei găsi foarte folositoare pe domnișoara Lomax. A făcut un an la universitate, la psihologie, nu-i așa, Barbara? Ideea mea a fost că dacă o vei lua cu tine prin magazin, timp de o săptămână-două, ca să poată vedea care este rolul departamentului tău, va fi capabilă să te scutească de unele din prelegeri, când pleacă în concediu domnișoara Poole. Îi zâmbi plin de speranță.

Dincolo de deranjul de a i se repartiza o asistentă neexperimentată, în cea mai aglomerată perioadă, din diferite motive pe care nu încercă să le analizeze, Barbara Lomax îi displăcea mai degrabă.

Era evident că fata nu trebuia să-și câștige existența, deși ce motiv avusese să-și caute o slujbă, Caroline nu putea să-și imagineze, decât dacă era din cauză că ea și David… dar asta era absurd. Nu era genul lui David. Și în orice caz, dacă spera să-l ademenească, cel mai bine putea s-o facă în afara magazinului. Poate că David nu arăta ca un om de afaceri, dar lua magazinul foarte în serios: Renton's era viața lui.

Se uită cu îndoială la Barbara Lomax, observându-i zâmbetul ușor glacial. Cum naiba se aștepta de la ea să impună disciplină? Amenințarea concedierii nu ar avea nici un efect asupra unei fiice de milionar…

– Ei bine, domnișoară Beresford, ce te preocupă? întrebă David, cu sprâncenele adunate și cu un ușor ton de reproș.

Caroline fusese întotdeauna sinceră cu el și nu vedea nici un motiv să-și schimbe acum tactica. Poate că David credea că o ajută – vorbise de mai multe ori să-i mărească personalul și, Dumnezeu știa, i-ar prinde bine încă un asistent capabil.

Dar nu această Lomax. Era imposibil.

– N-am înțeles prea bine ce poziție vrei să aibă domnișoara Lomax, răspunse ea în cele din urmă, alegând cu grijă cuvintele.

Înainte ca David să poată răspunde, Barbara Lomax interveni:

– Îmi iau o slujbă. Și n-aș vrea să fiu tratată câtuși de puțin altfel față de ceilalți asistenți ai tăi.

– Înțeleg. Caroline se uita în continuare la David. Nu putea să discute despre asta acum, în fața fetei, dar poate că David îi va da ocazia mai târziu. Spre ușurarea ei, așa se și întâmplă.

– O chemăm pe secretara ta, bine? Apăsă butonul pentru domnișoara Franks. Poate s-o conducă ea pe domnișoara Lomax la departamentul tău, să-i arate vestiarele și așa mai departe. Aș vrea să stau de vorbă cu tine, domnișoară Beresford.

Babara făcu o figură.

– Oh, Dumnezeule – asta înseamnă că s-ar putea să nu mă angajezi?

– Bineînțeles că nu, răspunse David puțin iritat. Intră domnișoara Franks. Oh, domnișoară Franks, cheam-o pe secretara domnișoarei Beresford, te rog. Da, aici. Mulțumesc.

Urmă un moment de tăcere tensionată după ce se închise ușa; Barbara o rupse:

– Ai menționat vestiarele – va trebui să port o rochie îngrozitoare, neagră? Presupun că da! Ce oribil – privirea ei spre rochia Carolinei nu era deloc flatantă.

– Domnișoara Beresford o să-ți explice regulamentul. E destul de strict în privința asta, mă tem – e o tradiție la Renton's. Dar trebuie să mărturisesc că-mi place negrul.

Majorității femeilor li se potrivește de minune.

Domnișoara Franks se întoarse cu Sue Granger și Caroline își conduse noua asistentă până la ușă. I-o prezentă lui Sue, fără să dea nici o explicație.

– Du-o pe domnișoara Lomax în biroul meu, adăugă ea, nu întârzii mult.

Sue făcu ochii mari, dar răspunse conștiincioasă:

– Da, domnișoară Beresford.

Domnișoara Franks închise ușa după ele și se întoarse la biroul ei, evitând privirea Carolinei.

– Vino și ia loc, domnișoară Beresford, o invită David zâmbind.

Caroline îi aruncă o privire plină de reproș și de exasperare, dar nu spuse nimic, așteptând să înceapă el.

– Carol, draga mea, îmi pare rău. Numai când erau singuri i se adresa pe numele mic.

– E magazinul tău, îi aminti ea plictisită. Dacă spui că trebuie să mă ocup de domnișoara Lomax, o voi face. Dar n-o să se integreze. Și stafful meu…

– Tatăl ei a fost prieten cu tata, se apără David. El m-a întrebat dacă o las să vină aici. N-am putut să-l refuz, fără să-l ofensez. Vezi tu, ea – ei bine, Barbara e singură la părinți, deci răsfățată. Tatăl ei pur și simplu o venerează, dar își dă seama că toată viața a făcut numai ce a vrut ea și crede că munca ar putea s-o ajute. Se pare că e prima dată când și-a exprimat dorința de a lucra – presupun că universitatea n-a fost tocmai un succes cu surle și trâmbițe. Oftă. Îmi dau seama că n-o să-ți fie ușor, Carol, dar ești singura persoană sub care o pot pune. Dacă o tratezi ca pe o asistentă obișnuită…

– Dar, David, n-o să fie o asistentă obișnuită!

– Oh, ba da, va fi, răspunse David zâmbind cu maliție zitate, înțelege asta. Și acceptă.

– Toată lumea va ști cine este, obiectă Caroline, și – oh, chiar nu realizezi, n-o să se poarte ca o angajată obișnuită. N-o să știe cum.

– Tu știi, și tu ai fost…

– Se întâmplă să am nevoie de slujbă, din motive financiare. Și în afară de asta, sunt mai mare. Nu mi se mai pare greu să-ți spun "domnule Renton".

– Știu. Un spasm de durere îi traversă fața. Carol, eu… Se opri. Uite, draga mea, ca o favoare pentru mine, dă-i Barbarei o perioadă de probă, bine? E o fată inteligentă și cred că, dacă știi cum s-o iei, ți-ar putea fi de ajutor. Sincer cred.

Nu mai era nimic de spus. Caroline se ridică.

– Bine, David. Voi face tot posibilul să… s-o iau cum trebuie. Nu promit că voi putea.

David îi căută privirea, apoi o bătu ușor pe umăr.

– Mulțumesc, Carol. Presupun că n-o să încalci regulamentul să cinezi cu mine în seara asta?

– Eu… e drăguț din partea ta, David. Poate că o voi face într-una din zilele astea.

– Aș vrea să nu-l fi cunoscut niciodată pe Geoff, spuse David în șoaptă. Întinse mâina, dar se răzgândi și n-o atinse.

Caroline își dorea s-o fi atins, își dori – brusc și ilogic – s-o ia în brațe, ba chiar să insiste să cineze cu el. Era atât de sătulă să lupte, să-și apere mândria și să se supună scrupulelor lui – acum nu mai era doar David Renton, era domnul David de la Renton's, iar ea nu era nici soție, nici văduvă, până când legea nu va lua o decizie.

David îi ținu ușa și Caroline ieși, stăpână pe ea, demnă și puțin mai palidă decât de obicei.

***

La unu și un sfert, Rollsul Lomax opri în fața intrării de personal de la Renton's. Portarul veni agale.

– Ai greșit ușa, nu-i așa, colega? îl întrebă el curios pe șofer. O avalanșă de fete vorbărețe ieșea deja în stradă, pentru pauza de prânz. Toate se zgâiau la mașina uriașă și luxoasă.

– Nu, scutură din cap șoferul, zâmbind cu maliționitate, fiica șefului meu lucrează de-acum aici – n-ai auzit?

În momentul acesta, Barbara coborî scările, și pierindu-i zâmbetul, șoferul sări să-i deschidă portiera, cu mâna la chipiu. O privi întrebător.

– La Romano's, Bill, ordonă Barbara. Și grăbește-te, nu am prea mult timp la dispoziție.

Mașina porni, sub privirile interesate ale mulțimii de angajați de la Renton's.

Russell Lomax aștepta la Romano's cu nerăbdare abia disimulată. Era un uriaș bronzat și bine făcut, care părea mult mai tânăr decât era. Dar azi, riduri de încordare și de oboseală erau gravate în jurul gurii, iar ochii lui pătrunzători și cenușii erau încercănați și injectați, ca și cum n-ar mai fi dormit bine de mult. Un chelner politicos o escortă pe fiica lui până la masă și o întâmpină cu un zâmbet reținut.

– Vrei ceva de băut, Barbie?

– Ba bine că nu! Se prăbuși pe scaun și-și șterse teatral sprâncenele care erau la fel de imaculate ca și restul persoanei ei elegante. Dragul meu, sunt extenuată!

– Două martini, Tony. Imediat. Chelnerul se înclină și Russell Lomax se întoarse cu o expresie ciudat de tandră. Cum a fost? Povestește-mi, păpușă.

Barbara făcu o grimasă.

– Atunci, dă-mi o țigară, tăticule. A fost îngrozitor. Am fost repartizată sub cea mai frigidă femeie – o oarecare domnișoară Beresford. Nici un pic de simț al umorului. Mă vede deja condamnată

pentru că am spus că nu mă pot îmbrăca de parcă m-aș duce la o înmormântare – nici măcar pentru privilegiul de a lucra la Renton's. Totuși – se aplecă să-și aprindă țigara – m-am răzbunat și am pus-o să mă ducă la raionul de rochii moderne, de unde mi-am ales cea mai răvășitoare rochie neagră – o splendoare, dragă. Am văzut cum i-au ieșit ochii din orbite când mi-a spus vânzătoarea prețul și am zis că o cumpăr.

– Uite, Barbie – începu tatăl ei. Avea un ton sumbru și nu zâmbea.

– Dragule, toți angajații de la Renton's au o reducere de zece la sută la produsele pe care le cumpără. Oh, nu fi atât de nesuferit! Îi strânse mâna. Creditul tău e încă bun și vei primi factura abia peste secole. În afară de asta, e o investiție. Dragă tăticule, pur și simplu nu trebuie să-ți pierzi cumpătul acum – și știi bine că voi pune mâna pe David. Vrei să punem pariu că va fi al meu înainte să primești factura de la Renton's?

– Nu, spuse Russell Lomax, dar chipul i se relaxă și ochii lui obosiți și cenușii o priviră cu admirație pe fata de lângă el. Pornise de la nimic, muncise din greu să adune avere, crescând vite în zonele periferice, lucrând cu mâinile lui. Dar Barbie primise o educație aleasă – fusese la o școală bună, fusese înconjurată de oameni potriviți, avusese toate avantajele. Și mama ei… Oftă, amintindu-și. Mama ei făcuse parte din una din cele mai vechi familii din New South Wales, o aristocrată până în vârful degetelor, iar Barbie o moștenise. Fusese mândru de soția lui, așa cum era și de fiica lui: le iubea pe amândouă cu un devotament de temut și posesiv, dar pe Barbie o înțelegea puțin mai bine decât o înțelesese pe femeia care-i fusese soție timp de câțiva ani scurți și fericiți.

De dragul lui Barbie, părăsise regiunile periferice și viața pe care o iubea atât și venise la oraș: de dragul ei, cumpărase casa enormă de la Pott's Point care era căminul lor și devenise, ca să poată fi pe picior egal cu colegii ei de școală, un om de afaceri de la oraș, promotorul

unei companii – un om al cărui nume pe o balanță de plăți era o garanție de integritate.

Sau fusese, până acum. Acum… Dumnezeu să-l ajute, numele lui valora mai puțin decât hârtia pe care era scris.

Chelnerul le servi băuturile și Russell Lomax își bău până la fund paharul, scuturând apoi din cap.

– Cealaltă jumătate, Tony.

– Imediat, domnule Lomax.

După ce plecă, se întoarse spre fiica lui și spuse tulburat:

– Uite, păpușă, ești sigură că faci ceea ce trebuie? Adică – făcu un gest ciudat și mâna uriașă îi tremură – nu ești îndrăgostită de Renton și doar pentru că m-a urmărit ghinionul…

Barbara suflă un inel de fum în direcția lui.

– Nu fi prostuț, îl mustră ea. David e un scump. Cred că va fi un soț minunat. Și știi la fel de bine ca și mine că "ghinionul nu te-a urmărit" doar. Ai ajuns la faliment și numai milioanele lui Renton te vor propulsa din nou. Sunt singura investiție care ți-a mai rămas, sau în orice caz, singura care are vreo șansă să-ți plătească genul de dividende cu care ești obișnuit. Și până la urmă – îl privi cu afecțiune – de ce să nu fac ceva să te răsplătesc? Ai cheltuit o mulțime de bani cu mine, nu?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu… Era palid în spatele bronzului și buzele i se strânseră. Nu vorbi așa, Barbie. Eu…

– Tăticule dragă, te ador, șopti ea.

– Chiar așa? Vorbea cu amărăciune.

– Știi că da.

– Da, știu. Chelnerul veni cu băutura lui și Barbara se uită la ceas.

– Uite, dragule, mă tem că va trebui să mănânc. Știu că pare incredibil, dar nu avem decât trei sferturi de oră pentru prânz și o să întârzii. Ceea ce n-o să fie prea bine cu Beresford aia!

– Spune-i lui David să te repartizeze la altcineva, sugeră tatăl ei. Nu are nici un rost să facem din asta o agonie.

– Oh, nu, asta ar strica totul, chicoti Barbara. Încă n-ai auzit cireașa de pe tort. În dimineața asta, am stat să ascult zvonurile. Se aplecă spre el, ca între patru ochi. David a fost logodit cu domnișoara Beresford. Doar că nu e domnișoară, e doamnă. Se pare că au fost logodnici în timpul războiului, când David era cam cel de-al șaptelea moștenitor și nimeni nu-și imagina că va ajunge directorul magazinului. A fost o relație puerilă, s-au despărțit dintr-un motiv oarecare și s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Beresford. David era undeva în străinătate și…

– Da, spuse Russell Lomax gânditor, David a operat un radio cu unde scurte pe o insulă din Pacific, controlată de japonezi. A fost acolo singur – cu excepția japonezilor, desigur – timp de trei ani.

– Da? Barbara făcu ochii mari. Dumnezeule mare, întotdeauna mi s-a părut puțin efeminat. Ți-a povestit despre asta?

– Nu. Am auzit doar din întâmplare. Mi-a spus Gordon Field – știi că pe vremuri comanda o navă de luptă americană. Nava lui a fost cea care l-a adus pe David – după ce insula a fost supusă tratamentului obișnuit de îmblânzire. Lomax ridică din umeri. Gordon a spus că nu-și imaginează cum a supraviețuit bietul David. Pur și simplu, a reușit. Ciudat, nu-i așa, că în tot timpul războiului a fost oficial un civil. Armata a socotit că are probleme cu inima și n-a fost acceptat, chiar David mi-a spus. Cred că marina i-a dat până la urmă un comision ca sublocotenent.

– Mă uimești, spuse Barbara, și – da, mă încurajezi. Mi-ar plăcea să-l pot admira pe bărbatul cu care mă voi căsători. Îi străluciră ochii. Mă bucur că mi-ai spus, tăticule dragă.

Rămaseră tăcuți, în timp ce doi chelneri le serviră masa, apoi Barbara spuse:

– Tăticule, circulă zvonuri că David i-ar purta încă sâmbetele domnișoarei Beresford.

– Credeam că ai spus că e căsătorită.

– A fost căsătorită. Soțul ei a dispărut acum doi ani. Barbara atacă hămesită primul fel. Am înțeles că numele lui era Geoffrey Beresford și că era un ticălos, la modul fermecător. Englez, dar a servit în război, a primit tot soiul de decorații și după aceea nu s-a mai putut stabili într-un loc. Așa că a dispărut ca din senin. Îți spun, sunt pur și simplu moartă de foame! Se pare că-mi prieste munca.

– A dispărut? îngână tatăl ei. Cum adică a dispărut?

– Așa cum spun, dragă. A dispărut; s-a evaporat fără urmă. Nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci. S-a dus să exploreze întunecoasa Papuă, sau ceva de genul ăsta, și nu s-a mai întors.

– Vrei să spui că e mort?

Barbara scutură din cap.

– Nu știe nimeni. Sau cel puțin, n-am găsit pe nimeni să știe. Dar David i-a dat acestei Beresford o slujbă îngrozitor de bună la Renton's și, din câte pot să-mi dau seama, de atunci o venerează de la distanță. Soțul ei a fost un prieten de-al lui, cred – oricum, se cunoșteau.

– Hm, înțeleg. E o poveste curioasă. Russell Lomax împinse farfuria deoparte, aproape neatinsă. Cred că o să fac câteva investigații. Mai bine să știm cum stăm. Cum e acestaă doamnă Beresford?

– Oh, e atrăgătoare într-un mod glacial. Nu e – zâmbi Barbara – o concurență serioasă. Apel la sentimentalism, desigur – David e un sentimental. Cred că ar fi o idee s-o fac să vină la Pott's Point în weekendul ăsta. Aș vrea s-o cunoști, și oricum, ar ajuta la cauza mea dacă am distra-o. Poate n-o să mai fie atât de sâcâitoare cu ora de prânz!

– Totuși, vine și David, îi aminti tatăl ei.

– Cu atât mai bine, dragă. O să aibă șansa să ne compare – în terenul meu. Nu cred că e obișnuită cu așa ceva. Iar acum, trebuie absolut să zbor, sau or să mă dea afară din prima zi. În afară de asta, trebuie să mă schimb în rochia de înmormântare. Făcu o piruetă în fața

lui , grațioasă ca o căprioară tânără, apoi se aplecă și-l sărută în grabă pe obraz. Mi-l împrumuți pe Bill, să mă ducă înapoi? Pentru că, îți spun sincer, voi întârzia.

Tatăl ei încuviință absent. Îl lăsă privind în gol, la farfuria lui. Avea o ședință de consiliu în jumătate de oră, prima dintr-un șir nesfârșit, și cumva va trebui să-i păcălească pe toți, pentru că la primul indiciu al adevărului, asociații lui ar intra în panică și imperiul financiar Lomax s-ar prăbuși în fața ochilor lui ca un castel din cărți de joc, nu numai pentru el, ci și pentru mii de mici acționari. În timp, va putea să-l salveze. Dar îi vor da timp?

Desigur, cea mai slabă șoaptă despre o logodnă între fiica lui și David Renton și toți îl vor copleși – numele lui David lângă al lui, ca director egal, ar putea salva totul. Dar va trebui să aibă grijă. David Renton nu era prostul nimănui. Nu avea de ales și trebuie să depindă de Barbara, își aminti posomorât Russell Lomax. Dar Barbara era singura persoană de pe lumea asta pe care știa că se poate baza. Slavă Domnului! Își bău cafeaua și se ridică. Se îndreptă lent spre ieșire.

Capitolul 2

Vineri seara, Caroline acceptă invitația de a cina cu David la Prince's.

Se îndoia puțin că fusese înțeleaptă; cum refuzase oferta lui David de a trimite o mașină după ea, opri un taxi în capul străzii Elizabeth Bay. Dar avocatul ei sunase la prânz cu vestea că în sfârșit făceau progrese în prezumția legală a decesului lui Geoffrey și când David îi făcuse una din invitațiile lui timide pe care le refuza de fiecare dată, atât spre suprinderea ei cât și a lui, acceptase.

Nu vroia să recunoască nici față de ea însăși că prezența Barbarei Lomax la Renton's avusese de-a face cu slăbirea acestei reguli pe care, timp de aproape doi ani de când lucra aici, rareori o încălcase.

Deși la numai câteva ore de când o cunoscuse, își dăduse seama că, din motive personale, Barbara Lomax pusese ochii pe David. De fapt, fata nu făcea nici un secret din asta, ceea ce o îngrijora și o înfuria pe Caroline, căci știa din instinct că Barbara nu era îndrăgostită de David.

Barbara îi făcuse o impresie proastă Carolinei. O considera superficială, răsfățată și prost crescută, și i se părea extrem de dificil să lucreze cu ea. Se făcuse imediat neplăcută întregului staff de resurse umane, și mai ales lui Sue, căreia-i displăcea total atitudinea ei și care-i invidia sincer extravagațele. Achiziționarea unei rochii de

treizeci de guinee, cu care să lucreze în magazin, le șocase pe toate celelalte fete, pentru care suma acesta părea enormă ca să-și poată măcar închipui s-o cheltuiască pe un singur articol. Și dintre toate, tocmai pe o rochie de serviciu!

Toți, mai ales juniorii din departament se treziseră supuși unor tachinării insistente din partea asistenților de la celelalte departamente și întrebări de genul "azi, te duci cu Rollsul la prânz?" îi întâmpinaseră ori de câte ori își arătaseră fețele la vestiare sau când intraseră în cantina personalului.

Dar… Caroline oftă. Barbara Lomax era inteligentă. Prinsese repede elementele esențiale ale noii ei slujbe, și în afară de nepunctualitatea ei – pentru care se scuzase cu o indiferență veselă – te puteai baza pe ea. Dusese eficient la bun sfârșit toate sarcinile pe care i le dăduse, și păruse realmente interesată de anumite aspecte ale slujbei.

David era încântat de ea. În magazin, după acea primă dimineață, Barbara îl tratase cu o corectitudine punctuală și, chemată în biroul lui să raporteze progresele, evident, îl impresionase cu ascuțimea ei, căci David îi sugerase ulterior Carolinei că putea să-i delege prelegeri chiar mai curând decât crezuse.

Și luase prânzul cu ea. Fusese prima oară, în experiența Carolinei, când luase vreodată prânzul cu un angajat, și așa cum era de așteptat, asta dăduse frâu liber bârfelor la Renton's. Caroline, care întotdeauna avusese atâta grijă cu reputația lui David, se trezise regretându-și amarnic scrupulozitatea. Cina era un lucru – dar prânzul, cu jumătate din magazin urmărind cum pleacă râzând și înghiontindu-se unul pe celălalt! Oare David nu-și dădea seama? Sau era -se putea să fie – îndrăgostit de Barbara Lomax?

Câteva minute mai târziu, taxiul intră în Martin Place și opri în față la Prince's. David o aștepta la una din măsuțele pentru cocteil din hol; arăta înalt și distins, în sacoul alb de seară. Caroline își lăsă pelerina și

se îndreptă spre el. David îi întinse mâna și zâmbi și Caroline își dădu seama, puțin surprinsă, că ochii lui aveau un licăr pe care nu-l mai văzuse de mult.

– Arăți superb, îi spuse el, ești perfectă, Carol dragă. Îi trase scaunul și făcu semn unui chelner. Ce servești?

Caroline ceru un sherry și David comandă la fel și pentru el.

– Hai să dansăm, cât așteptăm, sugeră el, a trecut așa de mult timp de când n-am mai dansat cu tine, Carol. Și e o melodie plăcută, nu crezi?

Fu recunoscut când o conduse pe ringul de dans și trecură câteva clipe înainte să se poată scuza. Apoi brațul lui înconjură talia subțire a Carolinei și cedă plăcerii nostalgice de a fi în brațele lui.

Dansară în tăcere, însă ochii întunecați ai lui David nu-i părăsiră chipul. Se înroși sub privirile lui și David îi șopti:

– N-ai uitat, nu-i așa, Carol?

– Nu, mărturisi ea, simțind dintr-o dată un nod în gât, nu, David, n-m uitat.

– Nici eu. Brațul lui se strânse mai tare în jurul ei. Cred că nu voi uita niciodată, deși numai Dumnezeu știe cât am tot încercat. Când o să încetezi să mă ții la distanță, Carol?

– Eu… Buzele ei erau rigide și abia dacă vroiau să articuleze cuvintele. Nu e intenția mea să… te țin la distanță, David. Eu – n-am intenționat niciodată asta, doar că…

– Ei bine?

– E doar – din cauza lui Geoffrey, înțelegi? Adică…

– Știu ce simți, draga mea. Vocea lui părea obosită. Întotdeauna am știut cât de mult ții la el și… ți-am respectat sentimentele, te-am admirat pentru felul în care te-ai purtat. Dar sunt doar un om, să știi. Vine o vreme când – oftă și Carolinei îi stătu inima în loc – nu mai poți îndura. Din păcate, nu întineresc deloc.

– Oh, dar nu înțelegi… În nerăbdarea ei, ridică vocea. Dansul se sfârși și în tăcerea bruscă, glasul ei răsună în toată încăperea. Câteva perechi de ochi îi urmăreau cu interes viu și David se înroși. O luă de braț.

– Să ne așezăm și să lămurim lucrurile astea, vrei? Cred că e vremea să ne înțelegem unul pe celălalt.

– Da, desigur.

Intrară din nou în holul de cocteil și, cu ochii înlăcrimați, Caroline nu recunoscu de la început grupul care tocmai își făcuse apariția. Simți că David ezită, apoi auzi o voce prea familiară strigându-l pe nume.

– Oh, David! Ce surpriză divină să te văd aici – și pe doamna Beresford! Barbara Lomax le blocă drumul. Purta o rochie stridentă, verde, destul de lungă și grațioasă, iar părul și pielea bronzată îi străluceau. David se zgâia la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată în viața lui, și îi căzu falca într-o uimire caraghioasă.

– Singurei? insistă Barbara. Dar ce urât din partea voastră! Trebuie să veniți la masa noastră – nici nu vreau să aud comentarii. Vino să-l cunoști pe tata, doamnă Beresford – i-am povestit atâtea despre tine, încât abia așteaptă să te întâlnească.

O luă de braț, împingând-o spre uriașul cărunt care, își dădu seama Caroline, după pozele pe care le văzuse în revistele mondene, trebuie să fie Russell Lomax. În orice alte circumstanțe, i-ar fi făcut mare plăcere să-l cunoască, dar nu acum, nu în seara asta.

În spatele ei, îl auzi pe David rostind o jumătate de protest, dar Barbara îi făcu o remarcă amuzantă spre el, peste umărul ei catifelat și gol, și chipul lui se relaxă.

În clipa următoare, Caroline dădea mâna cu Russell Lomax, care o privea curios de la înălțimea lui impunătoare.

– Tăticule dragă, dânsa e doamna Beresford – e aici tocmai cu David. Pur și simplu, trebuie să stea cu noi, nu-i așa? Adică, nu-i putem lăsa să stea în frig singuri, nu-i așa?

– Nu, încuviință Russell Lomax. Strângerea lui de mână era fermă, zâmbetul prietenos și admirativ. Nu, desigur că nu putem. Chelner!

Caroline fu așezată lângă el, la una din măsuțe și un chelner îi oferea un cocteil înainte să-și dea bine seama ce se întâmplă. Și când se uită în jur după David, se îndrepta spre ringul de dans, cu Barbara la braț.

Restul serii lăsă o impresie mai degrabă confuză în mintea Carolinei.

Gândindu-se mai târziu, după ce Rollsul Lomax o lăsase la apartamentul din Elizabeth Bay, simți o durere surdă în inimă, căci nu-și amintea prea bine tot ce se întâmplase, jumătăți de oră în care presupunea că stătuse tăcută lângă Russell Lomax. Sau dansase cu el sau cu alți bărbați din grup, ale căror chipuri și le amintea vag și ale căror nume le auzise și apoi le uitase.

Nu mai dansase decât o singură dată cu David și din dansul acela își amintea fiecare detaliu, căci se încheiase într-o răceală care, în imaginația ei febrilă, crescuse până aproape de ceartă.

Totuși, nu-și amintea de la ce începuse, ci doar că David păruse distrat și ea îi reproșase asta – cu blândețe, desigur, căci nu fusese niciodată să uite că era șeful ei. Intenționase ca vorbele ei să pară vesele și tachinante, dar cumva nu reușise, și David se uitase la ea cu o expresie ciudată și cu o privire sfidătoare, când îi răspunsese cu răceală:

– Dragă Carol, ți-am spus că am ajuns în stadiul în care nu mai pot continua, nu? Un bărbat se simte singur. Mă simt singur! Al naibii de singur. În umbră, toate sunt bune și frumoase, dar câteodată ajungi

să-ți dorești să nu-ți pierzi substanța, știi? Mai vrei să mai și râzi din când în când…

Să râdă! Caroline se înecă într-un suspin. David râsese mult în seara asta, dar nu cu ea. Niciodată cu ea.

De fiecare dată cu Barbara, o fată subțire și frumoasă, tânără, nerăbdătoare și plină de viață, agățându-se de el, buclele ei de culoarea bronzului gâdilându-i obrajii în timp ce dansaseră. David păruse fericit și o dată, ridicându-și privirea aproape în ciuda voinței ei, Caroline îl văzuse sărutând-o pe creștet, iar Barbara îi răspunsese cu un zâmbet…

Caroline se duse la chiuvetă și dădu drumul la apă, udându-și fața îmbujorată și tâmplele dureroase. Își reveni puțin, dar mai târziu, când făcea ceai în bucătăria înghesuită, își aminti cu strângere de inimă că-i promisese lui Russell Lomax că-și va petrece weekendul cu el și cu fiica lui la Pott's Point. Făcuse promisiunea aceasta la începutul serii, înainte ca totul să devină un eșec. Apoi, cu al doilea cocteil în mână și față în față cu David, păruse o perspectivă minunată. Dar acum? Acum, dacă s-ar duce, ar fi un act de sfidare, o bravadă stupidă.

Ar fi… imposibil. Va trebui să refuze, să inventeze o scuză, să spună că e bolnavă sau ceva. Necazul era că trebuie să se ducă totuși la magazin, avea de ținut o prelegere extrem de importantă; își plănuise până la ultimul minut dimineața de sâmbătă. Indiferent de scuză, va trebui să fie ceva convingător.

Sorbind din ceai, Caroline se simți prea obosită, prea lipsită de energie ca să se mai gândească la vreun motiv să refuze invitația Lomaxilor. Poate că insipirația va veni mâine dimineață.

Spălă toată vesela pentru ceai și, ca în fiecare noapte înainte de culcare, se duse să petreacă un minut pe balconul de la sufragerie. Pentru balconul ăsta luase apartamentul acesta – de la etajul nouă, îi oferea o panoramă superbă a portului, și în singurătatea ei, era un rai de liniște. Cerul nopții strălucea de stele, senin. Feriboturile se opriseră de câteva ore, dar de unde stătea ea, distingea o parte din pod, conturat în lumină peste apa întunecată, luminițele care licăreau roșii și verzi la vasele ancorate, formele fantomatice ale iahturilor somnoroase din golf.

Era un peisaj care, deși îi era familiar, o impresiona de fiecare dată. Ziua, Sydney era un oraș agitat, zgomotos și exuberant – bogat, scăldat în marca tipică de strălucire – dar noaptea, când traficul înghețа, îmblânzit de alchimia lunii, era un loc adorabil, pe care să-l prețuiești în inimă, pe care comparându-l cu oricare alt oraș din lume, nu făceai decât să-l iubești mai mult, căci în ciuda tinereții lui, avea atâta frumusețe și atâta pace cât să dureze o viață.

Încet, magia nopții invadă sufletul tulburat al Carolinei. Amărăciunea i se risipi și îi reveni curajul. Nu va căuta nici o scuză, nu va fugi. Dacă David n-o mai iubea, atunci îl va lăsa să plece. Dar dacă sentimentele lui pentru Barbara Lomax erau doar cele ale unui bărbat singur și frustrat, care fusese încercat dincolo de limita rezistenței în a-și nega iubirea, atunci ea, care negase totul ani de-a rândul, îl va face să conștientizeze asta și-i va da ce vroia. Nu-și va mai face griji pentru domnul David de la Renton's – în schimb, va începe să se gândească la David Renton, care era un bărbat și pe care-l iubise și-l adulase toată viața ei de adult.

Îndată ce se va închide magazinul, la prânz, va stabili o întâlnire cu avocatul ei.

***

Caroline își verifica notițele pentru prelegere, când Sue Granger se auzi pe linia telefonică internă:

– Domnișoară Beresford, aveți o convorbire personală.

– Oh, dragă! suspină Caroline. De pe coridor auzea o hărmălaie de voci și de pași. Prelegerea era pentru cumpărători și pentru șefii de departamente și anunța o schimbare de politică: era importantă și la fel și ei, mult prea importante ca să aștepte într-o dimineață ocupată

de sâmbătă, când magazinul era întotdeauna aglomerat. Întrebă, încercând să nu pară prea iritată: cine e, Sue?

– Un anume domn Scott, răspunse Sue. A spus că e urgent, domnișoară Beresford, altfel nu v-aș fi sunat. Să-i spun să revină? Sau să iau un mesaj?

– Nu, fă-mi legătura, te rog. Și Sue…

– Da, domnișoară Beresford?

– Mai bine te-ai duce în sala de ședințe și le-ai transmite scuzele mele. Spune-le că voi veni în câteva minute.

– Da, domnișoară Beresford. Trecu pe cealaltă linie. Aveți legătura cu domnișoara Beresford acum, domnule Scott.

O voce nazală, răgușită, se auzi în receptor.

– Sunteți doamna Beresford, nu-i așa? Doamna Geoffrey Beresford?

Caroline simți cum i se scurge culoarea din obraji.

– Da, spuse ea, sunt doamna Geoffrey Beresford. Dar mă tem că eu… nu cred că vă cunosc, nu?

Cel de la telefon râse. Era un sunet discordant, fără amuzament.

– N-am avut plăcerea să vă cunosc, doamnă Beresford. Încă nu, dar sper că o voi avea. Asta dacă sunteți liberă după-amiază, poate, sau mâine?

– Eu… Caroline se uită la ceas. Sunt îngrozitor de ocupată, domnule… hm… domnule Scott. Și așa cum spuneți, nu vă cunosc. Poate mi-ați putea explica de ce doriți să mă vedeți și… ei bine, cine sunteți. Doar că dacă durează prea mult, va trebui să vă rog să reveniți mai târziu, pentru că…

– Pot să explic în două secunde cine sunt: numele meu e Tom Scott și sunt un prieten de-al lui Geoff. Sau eram, mai exact. Am câteva vești despre el care s-ar putea să vă intereseze. Sunteți interesată să știți de Geoff, nu?

Ceva în legătură cu tonul lui, cu felul în care rostise întrebarea, îi dădu un fior Carolinei. Răspunse slab:

– Da, firește că sunt interesată. Dacă aveți vești despre el, eu…

– Am vești, o întrerupse vocea, acum de-a deptul neplăcută.

– Trăiește… soțul meu?

– Cred că mai bine discutăm undeva, între patru ochi, doamnă Beresford, nu? Nu-mi permit să vă duc într-un loc luxos, dar ce spuneți de o cafea și o gustare la Repin's, pe Pitt Street, după ce terminați la magazin? E bine pe la douăsprezece treizeci?

– Eu… da. Voi fi acolo la douăsprezece treizeci. Dar…

– O să mă recunoașteți ușor, o asigură vocea. Tocmai m-am întors din jungla papuană și se vede. Dar ca să vă fie mai ușor, voi purta o garoafă roșie la butonieră. Să nu întârziați, vă rog.

– Nu voi întârzia. Îi tremura mâna pe receptor. Dar… domnule Scott, nu înțeleg cum m-ați găsit, de unde știați că lucrez aici? Adică…

Bărbatul râse din nou, aspru și discordant.

– N-au dat anunț avocații dumneavoastră, întrebând cine poate da informații despre Geoffrey de Vere Beresford? Sau poate n-ați știut asta. Poate că…

– Desigur că știam, spuse Caroline furioasă. Anunțul acela a apărut regulat în ultimii doi ani, în mai multe ziare. Ați luat legătura cu avocații mei? Ați vorbit cu ei?

– I-am sunat ca să obțin adresa dumneavoastră. Trebuie să fi fost prea devreme ca să fie vreun șef prin preajmă – mi-a răspuns secretarul și mi-a spus că te găsesc la Renton's. Ce am de spus e… personal, doamnă Beresford. Nu cred că ați vrea să vorbesc cu avocații înainte să stau de vorbă cu dumneavoastră, înțelegeți? Acum, avea un ton foarte amuzant, dar nu mai puțin neplăcut, căci se dorea ironic.

Caroline se cutremură și se uită din nou agitată la ceas. Dumnezeule, întârziase deja zece minute. Auditoriul va începe să-și piardă răbdarea; nu-și mai putea permite să mai discute cu străinul acesta, cu toate că era nerăbdătoare să afle de ce o sunase, să alunge

temerile vagi pe care cuvintele lui le treziseră în inima ei. Pentru că dacă Geoffrey era în viață… dar era imposibil. Avocatul ei bătuse chiar ieri apropo că vor avea în curând dovezi concludente ale decesului. În ciuda felului în care se purtase Geoff cu ea, nu-și dorea să fie mort sau bolnav. Mai degrabă, ajunsese să fie convinsă că nu mai trăia, altfel n-ar fi stat niciodată departe de ea timp de doi ani. Decât dacă, desigur…

– Ei bine – vocea nazală îi întrerupse gândurile – ne vedem mai târziu, doamnă Beresford. Douăsprezece treizeci fix. Și aș veni singur, în locul dumneavoastră. Înainte să-i poată răspunde, la capătul celălalt al firului se auzi un zgomot metalic și, apoi tonul.

Caroline rămase la birou, încercând să-și recapete cumpătul. Mâinile îi tremurau încă, iar fruntea îi era umedă de sudoare. Se ridică și-și simți picioarele ca din jeleu.

O bătaie în ușă o anunță pe Sue. Vinovată, Caroline își adună repede notițele.

– Oh, Doamne, ce îngrozitor! Vin imediat, Sue…

– Vă simțiți bine, domnișoară Beresford? întrebă fata, îngrijorată. Sunteți palidă. S-o chem pe domnișoara Poole? Dacă nu vă simțiți bine, sunt sigură că o să țină ea prelegerea.

– Nu poate, din păcate. Caroline se adună. E una nouă, despre politică, și n-am notat decât titlurile. Dar mă simt perfect. Doar că… telefonul acela a fost supărător. În drum spre ușă, ezită. Ar fi o prostie să se vadă singură cu misteriosul și amenințătorul Tom Scott. Dacă va încerca s-o șantajeze cumva? Dacă… Sue, spuse ea, sună-l pe domnul Lawson de la Lawson and Barnes, te rog. Spune-i că vreau neapărat să-l văd în dimineața asta. Voi fi la biroul lui cât de curând pot după douăsprezece. Spune-i că e important și roagă-l, ca o favoare, să mă aștepte. Faci asta?

– Desigur, domnișoară Beresford. Ezită, neliniștită, în timp ce Caroline traversă coridorul.

Sunteți sigură că vă simțiți bine? Vreți o aspirină? Am câteva în geantă.

– Sunt bine, insistă Caroline. Prin ușa întredeschisă a biroului domnișoarei Poole, zări un păr roșiatic și auzi râsul muzical și vesel al Barbarei Lomax. Dintr-un motiv oarecare, sunetul îi dădu curaj. Ridică bărbia și aparent, era din nou stăpână pe ea și demnă, când intră în sala de ședințe.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor și, vă rog, iertați-mă că v-am făcut să așteptați. Am fost reținută de o convorbire telefonică neașteptată.

Zâmbete întâmpinară scuzele ei succinte și Caroline simți cum îi crește inima. Era populară printre colegii ei, plăcută și respectată. Și erau lucruri de făcut, schema aceasta nouă de lansat: ca să reușească, trebuia să aibă acordul și sprijinul șefilor de departamente.

În interesul de a le expune propunerea ei, uită de vocea nazală și dezagreabilă care o tulburase atât, o alungă într-un colț al minții.

După ce termină prezentarea, urmară întrebările: Caroline răspunse alert, nefiind nevoie să se uite pe notițe. Rezervase o oră pentru prelegere și discuții – întârzierea ei scurtase timpul și era necesar să se concentreze la esențial, să-și facă auditoriul să înțeleagă că propunerea ei va aduce o eficiență crescută.

Ca întotdeauna, erau unul sau doi din directorii mai în vârstă, care erau reticenți la schimbare și erau greu de convins: după ce se termină ședința, Caroline se trezi stând cu ei în cantina personalului, folosindu-și pauza de zece minute ca să continue discuția.

Când se întoarse în birou, avea de condus câteva interviuri – un șir de nou-veniți agitați stăteau pe scaunele din fața biroului ei, fiecare așteptând să fie chemat la ea și fiecare cerând întreaga ei atenție pentru sfertul de oră alocat pentru a decide pe ce post și unde să fie angajați. Sau, în unele cazuri, dacă să fie angajați.

Cu ajutorul domnișoarei Poole, șirul scăzu treptat: erau puține cazuri dubioase și rutina nu suferi întreruperi, dar, când terminară, Caroline era extenuată și avea o durere de cap cumplită. I se păruse o dimineață lungă, dar slavă cerului, era aproape douăsprezece…

– Oh, domnișoară Beresford, spuse domnișoara Poole, sper să nu te superi, dar în dimineața asta am lăsat-o pe domnișoara Lomax să țină discursul pentru juniori. Eu… Ezită, figura ei plată și ascuțită schițând un zâmbet nesigur. Am vrut să te întreb, dar Sue Granger a spus că ești ocupată, așa că n-am vrut să te deranjez. Și domnul David a spus că…

– Desigur că nu mă supăr, interveni Caroline. Era curioasă când vorbise David cu domnișoara Poole despre Barbara, dar nu reuși să adune energie să întrebe. Cum s-a descurcat? întrebă ea, forțându-se să pară interesată.

Ochii domnișoarei Poole se aprinseră în spatele lentilelor groase. Era o fată inteligentă, deși lipsită de imaginație, care-și făcea foarte bine treaba, dar nu-i plăcea – așa cum Caroline știa prea bine – să-și asume responsabilitatea sau să ia decizii. Spuse evaziv:

– Oh, destul de bine, mi s-a părut, dar poate că tu…

– Nu, răspunse Caroline plictisită, locul tău îl ia, nu pe al meu. Dacă tu crezi că e capabilă, o să te cred pe cuvânt, domnișoară Poole. Oricum, mai ai încă două săptămâni s-o înveți meserie, nu?

– Da, încuviință domnișoara Poole, apoi adăugă nefericită: hm… domnișoara Lomax a întrebat dacă poate pleca mai devreme. Am promis că te întreb, dar eu – înghiți în sec – ne-am grăbit atât, încât am uitat.

Caroline se uită la ceas. Era douăsprezece fără douăzeci.

– Ei bine, spune-i că poate să plece. Dacă e important.

– A zis că este. Eu… Asistenta ei ezită din nou și, amintindu-și propria dorință de a pleca mai repede și improbabilitatea de a putea, Caroline o grăbi nerăbdătoare:

– Da, domnișoară Poole?

– Cred că ea – ei bine, a considerat din oficiu că are permisiunea ta. Adică, a plecat.

– Oh, spuse Caroline sec. Era un efort să exprime dezaprobarea corespunzătoare, când gândurile i se învârteau haotic în jurul propriului interviu care se apropia, dar de dragul disciplinei, reuși. O să vorbesc luni cu domnișoara Lomax despre asta.

Domnișoara Poole păru ofensată: i se înroșiră obrajii și vârful nasului.

– A fost vina mea, domnișoară Beresford. Ți-am spus, am uitat să-ți transmit. Știu că ar fi trebuit s-o fac. Dar domnișoara Lomax era sigură că n-o să te deranjeze – având în vedere că te duci la ea în weekend, s-a gândit că vei înțelege că trebuie să comande lucruri, alimente…

Caroline oftă, păstrându-și cu greu calmul. Își dorea ca domnișoara Poole să plece – mai avea încă scrisori de semnat și trebuia să verifice noul program de ședințe înainte să poată spera să plece. Și domnului Lawson, cu toată amabilitatea lui, n-o să-i placă să aștepte.

– Atunci, vom uita totul, spuse ea tăios, dar ai face bine să-i explici luni, cu tact, domnișoarei Lomax că la Renton's nu se obișnuiește să se plece fără permisiunea șefului de departament. Faci asta, te rog?

– Da, spuse fără entuziasm domnișoara Poole. Dar în ciuda acordului tacit cu sugestia Carolinei, rămase pe loc. Trebuiră zece minute prețioase s-o clintească. Și alte zece ca să se ocupe de munca de birou.

Sue bătu la ușă când Caroline tocmai se schimbase în hainele de stradă și își aranja machiajul, gata de plecare.

– Oh, domnișoară Beresford, îmi pare rău că n-am putut să vă anunț mai devreme, dar a fost așa o agitație în dimineața asta și când am încercat să vă prind, domnișoara Poole era aici, așa că n-am vrut să vă întrerup.

– Sue! Caroline puse rujul în geantă și se întoarse îngrijorată spre secretara ei. Nu-mi spune că n-ai reușit să iei legătura cu domnul Lawson!

Sue zâmbi.

– A sunat dumnealui, înainte să am șansa să telefonez. I-am transmis mesajul dumneavoastră și a spus că e perfect, pentru că și el vrea să vă vadă. Așa că vă așteaptă, domnișoară Beresford, și m-a rugat să vă spun că dacă nu vă duceți acasă, poate luați prânzul cu dânsul. Am notat mesajul în carnețelul dumneavoastră, dar probabil că n-ați observat. Am așteptat, ca să mă asigur.

– Ai fost drăguță, Sue – mulțumesc. Chiar nu m-am uitat în carnețel. Caroline își puse pălăria și ieșiră împreună, alăturându-se ultimului rând de angajați care luau liftul spre parter.

– Vă simțiți mai bine, domnișoară Beresford? întrebă Sue, strecurându-se cu greu în colțul Carolinei.

– Mult mai bine, minți ea. Weekend plăcut, Sue, spuse când mulțimea care se grăbea spre tramvai le despărți.

– Să fiți sigură, strigă Sue. La revedere, domnișoară Beresford! Ne vedem luni…

– La revedere, îngână Caroline. Mergând încet prin mulțime, ajunse la Martin Place. Când să intre înăuntru, Alvisul lui David trecu în viteză.

David era la volan, fără pălărie, zâmbea. Alături, râzând spre el, cu un morman de pungi de cumpărături în brațe, stătea Barbara Lomax. Nici unul n-o observă. Caroline îi urmări până ieșiră din raza vizuală, conștientizând un pumnal în inimă, apoi, cu picioare de plumb, urcă scările până la biroul avocatului.

Era douăsprezece și douăzeci, dar nu se mai grăbea. Tom Scott putea s-o aștepte.

Capitolul 3

Arthur Lawson ascultă încruntat povestirea Carolinei despre convorbirea telefonică. Era un om ager și bun, îi era atât prieten cât și sfătuitor legal, acum, și Caroline avea încredere oarbă în judecata lui.

– Ai fost de acord să te întâlnești cu individul ăsta la douăsprezece și jumătate?

– Da… ei bine, nu prea puteam să-l refuz, nu?

– În condițiile astea, presupun că nu, oftă avocatul. Dar mă bucur că mi-ai spus – ar fi fost extrem de neînțelept să te vezi singură cu el. Se uită la ceas. Ar fi bine să plecăm, cred. Nu-mi miroase a bine. De fapt, și eu am ceva vești pentru tine – dar asta rămâne după ce stăm de vorbă cu misteriosul Scott. Se ridică și-i deschise ușa. Cheamă liftul, draga mea. Îi spun secretarei că plec și economisim timp. Nu vrem să-l ratăm pe prietenul Scott.

Caroline îi urmă sfatul și în timp ce așteptau să vină liftul, Arthur Lawson continuă:

– Cel mai bun plan e să intri singură, Caroline. Îndată ce localizezi – ce era, garoafa lui roșie – du-te la el și fă-te cunoscută. Alege o masă lângă una liberă, dacă poți. O să fiu imediat în spatele tău. Mă poți prezenta cu prima ocazie – dar mai întâi, lasă-l să-ți spună ce vrea. S-ar putea să nu fie atât de amabil dacă știe că sunt cu tine.

– Crezi că e un șantajist, nu? își ținu Caroline respirația.

Liftul ajunse și avocatul o luă de braț.

– Urcă. Ușile se închiseră în urma lor și avocatul adăugă cu blândețe: da, Caroline, asta cred că este. Felul cum te-a abordat dă de bănuit. Dar într-un astfel de caz, nu ne putem permite să ratăm șansa de a obține informații precise, când ni se oferă. Dacă Scott sugerează că informațiile lui valorează bani, introdu-mă numaidecât în discuție – ai înțeles?

– Cred că da. Eu… Dintr-un motiv oarecare, îi dădură lacrimile. Se poate ca Geoff să fi dat de necaz, adăugă ea deprimată.

– Posibil, încuviință sec Arthur Lawson. Nu-l cunoscuse prea bine pe Geoffrey Beresford, dar se lămurise repede în privința lui. Geoff intra mereu în necazuri, nu-i așa? Dar nu ești răspunzătoare, nici financiar, nici în alt fel, Caroline, copila mea. Înțelege odată!

– Da.

– Și nu-ți mai face atâtea probleme. O să am eu grijă de tot.

– Mulțumesc. Caroline îi zâmbi recunoscătoare.

Liftul încetini, ajunse la parter și opri. Avocatul deschise ușile și coborâră.

Mergând lângă el pe stradă, în aglomerația de weekend, Caroline nu mai avu ocazia să spună ceva. Făcură în tăcere cele câteva sute de metri pe strada Pitt și ajungând în fața cafenelei, se opri o clipă să-și tragă sufletul și apoi intră, urmată la câteva secunde de Arthur Lawson.

La început, după strălucirea luminii de afară, Caroline nu putu să vadă nimic. Cafeneaua era aglomerată, aproape toate mesele erau ocupate și-i trebui câteva minute să scruteze încăperea. Nu era nici urmă de vreo garoafă roșie la butoniera nimănui: nimeni nu-i aruncă mai mult de-o privire trecătoare și nu făcu vreo încercare să intre în vorbă cu ea.

Dar așteptă, răspunzând din cap la întrebarea chelneriței, până când Arthur Lawson veni lângă ea.

– N-a apărut, nu? Mă gândeam eu că n-o să se arate.

– Nu, recunoscu ea. Se simțea inimaginabil de ușurată.

– Vrei să aștepți? întrebă avocatul. Te-am invitat la masă, îți aduci aminte? De fapt, mă gândeam să te duc la localul unguresc pe care l-am descoperit, dar dacă preferi să rămânem aici, n-am nici o problemă. Îmi plac sandvișurile de club.

– Ei bine… Caroline privi nehotărâtă în jur, direct în ochii albaștri și indiferenți ai unui individ înalt, îmbrăcat sărăcăcios, al cărui bronz era atât de profund încât semăna cu pielea. Se zgâi la el, deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise, căci străinul trecu chiar pe lângă ea, murmurând o scuză. Nu avea nici o butonieră și evident, nu avea nici un interes față de ea, căci se așeză imediat la o masă liberă și începu să studieze meniul, fără să-și mai ridice privirea.

Inima Carolinei reveni la ritmul normal.

– Nu cred că are vreun sens să aștept, spuse ea, dintr-o dată nerăbdătoare să evadeze.

Arthur Lawson îi zâmbi liniștitor.

– Atunci, nu mai așteptăm. Mergem la Laszlo's și mâncăm gulaș. Și între timp, o să-ți spun și veștile mele.

Laszlo's se dovedi un local micuț și scump pe George Street, și în timp ce dădea comanda, Arthur Lawson îi povesti amuzat prima tentativă a soției lui de a găti gulaș, ceea ce aduse zâmbetul pe buzele Carolinei și lumină în ochi.

– Așa e mai bine, încuviință avocatul, pur și simplu nu trebuie să-ți bați capul cu treaba asta, Caroline. Cu siguranță, Scott nu are intenții curate, altfel ar fi venit la întâlnire. De fapt – așteptă, încruntându-se, până li se servi primul fel, și apoi reluă – de fapt, te-am rugat să vii în dimineața asta pe la mine pentru că am primit ceea ce consider a fi o dovadă limpede că Geoffrey a încetat din viață. Oricum, e suficient cât să înaintăm Curții o cerere cu șanse rezonabile de a primi o decizie. Nu ți-am spus mai devreme, în primul rând pentru că am vrut să-i dăm

de urmă misteriosului Scott, și apoi, am sperat că dacă va veni, poate ne va confirma.

Scoase din buzunar o scrisoare și i-o dădu.

– Poți s-o citești după ce mănânci. E de la un misionar catolic din zona Telefomin, din Papua; e adresată preotului teritorial – e o copie, desigur; au arhivat originalul, dar am aranjat să primim o copie fotografiată.

– … Au găsit avionul – avionul lui Geoff? Caroline păli.

– Da. A fost identificat cu certitudine. Telefomin e un teritoriu muntos, avionul a lovit versantul muntelui și a explodat. Nu mai rămăsese mare lucru din el, când l-a găsit misionarul, dar a reușit să scoată câte ceva dinăuntru și a făcut fotografii. Într-una din ele, toate cele patru litere ale marcajului de identificare apar destul de clar. Din nou, voi primi copii după poze. Făcu semn chelnerului să-i umple din nou paharul Carolinei. Te supără veștile? Preferi să așteptăm și să citești scrisoarea acasă?

– Eu… sunt bine, Arthur. Ochii Carolinei erau în farfurie. Se resemnase de mult cu faptul că Geoff murise. Căsătoria lor se terminase când o părăsise, nu vrusese să-l mai vadă și nu-i simțise lipsa – însă fără doar și poate, gândul că viața lui veselă și iresponsabilă se sfârșise atât de tragic o durea profund. Puteai să încetezi să mai iubești pe cineva, se gândi ea obosită, și totuși, pentru că odată ținuseși la el, era imposibil să fii indiferentă, imposibil să nu regreți felul în care-și pierduse viața, să nu-ți pară rău.

– Uite, bea, o îndemnă cu blândețe Arthur. Și ia scrisoarea aceea acasă, dacă nu cumva – Caroline, vino să-ți petreci weekendul la Wahroonga. Știi că lui Alice i-ar face mare plăcere să te vadă. Și băieților. Și n-ai mai venit de secole pe la noi, să știi.

– Nu pot, Arthur, zâmbi ea – am promis că mă duc la familia Lomax. Fata, Barbara, lucrează în departamentul meu. Dar…

– Pfui! În cazul ăsta, n-o să-ți stau în cale – o să te distrezi mult mai bine decât ai putea la noi. Cred că are o casă fabuloasă. Du-te, draga mea, e exact ce-ți trebuie, te distrezi mult prea puțin. Numai muncă și nici o distracție, știi cum se spune. Și, Caroline…

– Da? Se uită la el, îi întâlni privirea blândă și plină de compasiune și se trezi răspunzându-i cu un zâmbet.

– Nu fi prea sentimentală cu tărășenia asta. Geoff nu ți-a făcut prea mult bine, știi doar. S-a purtat cu tine – ei bine, nu trebuie să-ți spun eu că s-a purat urât cu tine, nu? Pentru binele tău, trebuie să lămurești aspectele legale odată pentru totdeauna. Ești încă tânără, ai toată viața înainte. Și pe David Renton, nu-i așa?

– Nu știu dacă-l am… începu Caroline, dar Arthur o întrerupse.

– Sunt avocatul tău, îi aminti el, și nu poți avea secrete față de avocatul tău. Renton a fost foarte răbdător, dar nu poate să aștepte la nesfârșit. Data viitoare când te cere de soție, sunt sigur că vei putea să accepți. Și ar trebui să spui da, Caroline. Nu-i datorezi nimic lui Geoffrey Beresford. Gândește-te mai bine – dacă nu s-ar fi dus în Papua, ai fi divorțat de el, nu-i așa?

– Da, presupun că da, recunoscu obosită.

– Nu e nici o presupunere, fetițo. Uiți că eu am intentat divorțul pentru tine?

– Da, dar…

O bătu ușor pe mână.

– Femeile! Sunteți toate la fel – ilogice, imprevizibile și vă place al naibii să suferiți îndelung. Mai mult, nici nu te-ai atins de mâncare. Laszlo o să se simtă ofensat, iar eu nu voi mai îndrăzni să vin aici. O să-ți comand un desert de la care n-o să te poți abține. Și vom vorbi despre lucruri mai plăcute…

Cedând eforturilor lui de a o convinge, Caroline reuși să mănânce. Dar își simțea inima grea. Dintr-o dată, fără nici un avertisment, viața devenise oribil de complicată. Își dorise de doi ani să fie liberă, să

poată accepta propunerea la care făcuse atât de des aluzie David… dar acum, când se părea că era aproape de libertate, se întreba nefericită, dacă lui David îi va mai păsa că nu mai are obligații, dacă o va mai cere în căsătorie. Ba chiar dacă ea însăși mai vroia. Pentru că mai presus de toate, vroia ca mariajul lui David să fie fericit. Și ar putea fi, acum că o cunoscuse pe Barbara, acum că…

Trebui să facă eforturi mari să-l asculte pe Arthur, să-și ia gândul, să răspundă amabil la tachinăriile lui. Dar reuși, și după ce terminară prânzul, se simțea mult mai fericită.

La ușa restaurantului, Arthur spuse:

– Mașina mea e în parcare – o aduc în câteva clipe, dacă vrei să te duc înapoi.

– Nu, sincer – ai fost deja prea drăguț. Și o să întârzii la tenis. Pot să iau tramvaiul. Îi întinse mâna și avocatul i-o strânse.

– Bine, te sun într-o zi-două, când o să am ceva definit. Între timp, fruntea sus! Și dacă individul ăla, Scott, mai încearcă ceva, ia imediat legătura cu mine. Promiți?

– Promit, îngână Caroline, pierindu-i entuziasmul de moment.

Întocându-se la King's Cross într-un tramvai aproape gol, auzi din nou în gând vocea nazală și ironică a celui care-și spusese Tom Scott. Dacă într-adevăr avea vești despre Geoffrey, dacă Geoff era în viață, dacă…

Posibilitățile i se învârteau în minte la nesfârșit. Coborând la King's Cross, hotărî să se întoarcă pe jos la apartament; nu era departe și s-ar putea să-și mai limpezească gândurile. Se opri să se uite la vitrina unui magazin, surprinse reflexia unei fețe arse de soare care îi era vag cunoscută, dar când se întoarse, nu recunoscu pe nimeni din imediata apropiere.

"Adună-te", își spuse iritată, "îți imaginezi. Bărbatul acela cu chip întunecat de la Repin's nu poate fi Tom Scott, altfel ar fi vorbit cu tine. În orice caz, de ce crezi că s-ar deranja să te urmărească?"

Totuși, în ciuda rațiunii, Caroline privi neliniștită peste umăr de vreo zece ori înainte să pornească pe Elizabeth Bay. Nu era nimeni despre care să se poată spune c-o urmărea și cu un pas mai vioi, porni în josul dealului, văzând apele albastre ale portului întinzându-se în fața ei.

Și, la poalele dealului, în fața blocului ei, se afla Alvisul lui David.

David aștepta, puțin cam nemulțumit, pe palier, în fața apartamentului ei.

– Oh, David, vroiai să vorbești cu mine? Eu… n-am știut, adică…

– Nu ți-a transmis Barbara mesajul meu? întrebă David.

– Nu. Cu cheia în ușă, Caroline se întoarse cu fața spre el. Nu mi-a spus nimic.

– Ei bine, am sunat la tine la birou în dimineața asta – erai în sala de ședințe, cred. Am rugat-o pe Barbara să-ți spună că vin să te iau. Probabil a uitat. Oftă. Mă tem că încă nu-și ia slujba prea în serios, fără îndoială, dar dacă rămâne îndeajuns de mult, o să învețe. Nu că m-aș aștepta să rămână! Oricum – pot să intru?

– Desigur. David venise rareori acasă la ea de când intrase în subordinea lui și Caroline era surprinsă că venise acum. Ești foarte drăguț că ai venit să mă iei – nu mă așteptam.

– Nu, încuviință David pe un ton sec. Aștepți foarte puțin din partea mea, nu-i așa, Carol? Vroiam o șansă să stau de vorbă cu tine, să terminăm discuția de aseară. Și să clarific neînțelegerea care poate să fi apărut în urma serii de ieri. Ochii lui erau pe fața ei, gravi și ficși, ba chiar puțin acuzatori. Caroline simți că-i urcă roșeața în obraji și-și plecă privirea.

– David, eu… o să fac o cafea, bine? Sau preferi o băutură?

Dacă s-ar fi uitat la el, ar fi văzut spasmul de durere care-i chinui fața, dar își ținea ochii în pământ și după o clipă, David își reveni.

– Dacă vrei, cafea – e puțin cam devreme pentru tării. Desigur, dacă nu cumva vrei să-ți înec amarul. Asta vrei, Carol?

Mâinile lui se odihniră ușoare pe umerii ei și simți că tremură sub atingerea lui.

Îl iubea atât de mult, de atâția ani împovărați și plini de singurătate… inima ei trădătoare bătea atât de tare acum, ca o creatură vie care se lupta să evadeze din pieptul ei. Întotdeauna fusese a lui, îi aparținuse dintotdeauna. Ar fi atât de ușor și de fatal să recunoască, să-și ridice buzele spre ale lui, să-i spună că-l iubea – că Geoffrey, cu toate că se măritase cu el – nu contase niciodată cu adevărat… Și totuși, nu putea să facă ea primul pas, se temea. Era Barbara. Și era și amintirea oribilă a vocii nazale pe care o auzise acum câteva ore – vocea lui Tom Scott, care nu venise la întâlnire, dar care, dintr-un motiv obscur, zăbovea în dedesubturile conștiinței ei, ca o umbră vagă și amenințătoare. Până nu-l va vedea, nu va putea fi sigură că era liberă, nu va îndrăzni să creadă în probele lui Arthur Lawson. Pentru că dacă tipul nu era un șantajist, atunci…

Caroline își mușcă buza.

– O să pun de cafea, spuse ea, forțându-se să pară veselă. Brațele lui David alunecară în lături. Deschise fereastra franțuzească, ce dădea în balcon.

– Te aștept aici. Ai face bine să-ți faci bagajul până fierbe, pentru că se presupune că jucăm tenis la Pott's Point, în caz că nu știai.

Tonul lui era brusc. Caroline ezită și apoi, mai degrabă obosită, se duse în bucătărie și pregăti filtrul. Azvârli câteva haine la întâmplare în valiză, amintindu-și să includă și echipamentul de tenis.

– Ai o privelițte minunată, îi spuse David, când se întoarse cu cafeaua pe balcon.

– Da, o ador. Și îmi palce la nebunie să mă uit la iahturi. Mâinile nu îi erau tocmai sigure când turnă cafeaua.

– Mulțumesc. Am și eu un iaht. Dar nu l-ai văzut niciodată, nu-i așa?

– Ba da. Te-am văzut de multe ori.

– De aici?

– Da.

Îi oferi o țigară din portțigaretul lui.

– Dar n-ai navigat niciodată cu mine, Carol. Cuvintele lui aveau o urmă de reproș.

– Nu.

– Carol, te-am așteptat al naibii de mult, spuse el, inhalând fum. Nu mai pot continua așa. Am lucrat împreună, am jucat teatru împreună – ne-am prefăcut, amândoi. Dar există limite, știi, până la care poate îndura un bărbat. Aseară, încercam să-ți spun că am ajuns la capătul puterilor. Înțelegi, poți să înțelegi?

– Eu – Caroline simțea un nod în gât, iar lacrimi fierbinți îi ardeau pleoapele – nu știu, David. … Încerc, dar…

– Ascultă, o opri el cu asprime, am treizeci și opt de ani. Am început dintr-o dată să-mi dau seama cât de singur sunt, ce pierd – ce am pierdut amândoi, în toți anii ăștia. Cred că Barbara mi-a deschis ochii – e atât de tânără, cu inima atât de ușoară, și e atât de plină de viață, încât… oh, nu știu, mi-a adus neliniște, Carol. Te rog – întinse mâna când ea vru să vorbească – lasă-mă să termin ce am de spus, nu durează mult. În puține cuvinte, vreau să mă căsătoresc, cred… să mă căsătoresc și să mă așez la casa mea, să am un cămin și copii, să-mi împart viața cu cineva. Poate că ți-e greu să înțelegi, dar…

– Încerci să-mi spui, întrebă Caroline cu buzele strânse și cu gâtul atât de uscat încât abia dacă rostea cuvintele, David, încerci să-mi spui că… o să te căsătorești cu ea, cu Barbara?

– Presupun că s-ar putea ajunge la asta, recunoscu David, dacă tu nu… la naiba, Carol! O prinse de mână, smucindu-i ceașca de cafea în așa fel încât lichidul se vărsă în farfurie. De fapt, încerc să te fac să-mi spui despre scrisoarea pe care ai primit-o în dimineața asta.

– Scrisoare? Caroline se zgâi la el, uluită. Ce scrisoare? Nu știu la ce…

– Cea pe care ți-a dat-o Arthur Lawson. El ți-a dat-o, nu-i așa? Te-ai văzut cu el? Vocea îi tremura la marginea furiei.

– Oh! Uitase de ea, când îl văzuse pe David. O scoase din geantă. Asta, copia după scrisoarea despre… accidentul lui Geoff?

– Aia. N-aveai de gând să mi-o arăți, sau măcar să pomenești de ea? Nu știai că aș fi interesat?

– Eu… Ce putea să spună? Nu se gândise să i-o arate, nici măcar nu avusese idee că știa de existența ei. Ți-a spus Arthur despre ea?

– Bineînțeles. Draga mea Carol, Arthur Lawson mi-a trimis rapoarte de când a început să lucreze pentru tine. Poate îți amintești că a fost ideea mea să se facă cercetări în privința dispariției lui Geoffrey. Unul din avantajele faptului că am moștenit Renton's este acela că-mi pot permite luxul de a angaja detectivi particulari. Am trimis un om în Papua, să afle tot ce se poate independent de investigațiile lui Arthur, care au fost făcute, după cum știi, pe canalele oficiale și în numele tău. Am crezut că dacă sunt îndrăgostit de tine și vreau să ne căsătorim, am dreptul să fac asta. Eu – ezită și-i strânse mâna mai tare – draga mea, știai ce simt pentru tine, nu? N-am făcut niciodată un secret din asta, Dumnezeu știe. Dar te-am lăsat în pace cât ai fost căsătorită cu Geoff – te-am lăsat singură, sau pe aproape, atâta timp cât a existat șansa ca el să fie în viață. Acum, eu… Se aplecă spre ea și-i tremură vocea când vorbi din nou: Acum, vreau să mă însor cu tine, Carol, dacă mă accepți. Chiar dacă nu sunt decât a doua ta opțiune…

– A doua mea opțiune? Oh, David, cum poți să-ți imaginezi că ai putea fi vreodată al doilea? Eu… David, eu n-am încetat niciodată să te iubesc, în toți anii ăștia. Dar… Arthur Lawson spusese că data viitoare când o va mai cere David în căsătorie va fi liberă. Doar că propunerea lui David venise mai devreme decât îndrăznise să creadă: în dimineața asta, se întrebase – văzându-l cu Barbara Lomax – dacă i-o va mai face vreodată, chiar dacă o mai iubea încă…

– Nu intrăm acum în subiectul ăsta, spuse David cu un zâmbet strâmb. Te-ai căsătorit cu Geoff Beresford. Am încercat să te urăsc pentru asta, dar… ei bine, n-am putut. Subiectul căsătoriei tale este unul dureros pentru mine, dar trebuie adus în discuție. Nu-ți imagina că te învinuiesc că te-ai măritat cu Geoff, nici măcar că l-ai iubit – erai perfect liberă s-o faci. Eu te-am lăsat să pleci – am fost atât de prost încât te-am lăsat, doar că, sincer să fiu, am crezut că o să mă aștepți. Se înroși. A fost unul din lucrurile acelea. M-am angajat într-o slujbă de care sincer nu credeam că voi fi capabil și – am supraviețuit. De asta am rupt logodna noastră; am considerat că e singurul lucru decent pe care-l puteam face, de dragul tău.

– Care – David, care era slujba?

– Oh, o slujbă oarecare, nu mai contează acum, războiul s-a terminat și a fost dat uitării; totul a fost atât de demult.

– Da, dar…

David aruncă țigara.

– După cum știi, serviciile militare m-au refuzat, toate trei. Mi-a dat un complex colosal de inferioritate, așa că, atunci când mi s-a oferit ocazia, am profitat. Am simțit că trebuie, dacă vreau să-mi pot privi din nou prietenii în față – pe cei care au luptat în Africa de Nord – în Noua Guinee, pe sărmanii de la calea ferată din Tailanda. Dar nu m-am gândit că o să te pierd – sau să spun mai bine, nu m-am gândit că Geoff Beresford o să mi te ia. Oricum – strânse din buze – asta s-a întâmplat, nu-i așa?

– Da, recunoscu ea nefericită. Dar dacă mi-ai fi spus, dacă mi-ai fi explicat! Oh, David, de ce n-ai făcut-o? De ce m-ai lăsat să cred că nu mă mai vrei?

– Nu am avut voie să-ți spun, nici măcar mama n-a știut. A fost o operațiune secretă, numai Dumnezeu știe de ce. Oricum, nu mai contează acum, nu?

– Pentru mine, contează.

Brațele lui David veniră în jurul ei.

– Contează, Carol? Contez pentru tine?

– Întotdeauna ai contat pentru mine mai mult decât orice pe lume. Te iubesc, David, nu înțelegi? Te iubesc cu toată ființa mea, eu… oh, David, ce altceva pot să spun?

– Nimic, șopti David. O trase spre el și-i căută buzele. E de-ajuns, draga mea – de-ajuns pentru amândoi, cred.

Caroline se agăță de el, ametită de încântare, simțindu-se dintr-o dată nebunește și incredibil de fericită. În raiul sigur al brațelor lui David, nu-i mai era teamă.

Erau amândoi destul de tulburați, când îi dădu drumul, în cele din urmă.

– Acum, râse el, acum putem să bem, Carol. Ca să sărbătorim logodna noastră. Pentru că te vei căsători cu mine, nu-i așa, imediat ce se vor clarifica apectele legale?

Caroline ezită o clipă, și în momentul acela sună telefonul. Un instinct mai puternic decât rațiunea îi spuse cine era și teama se întoarse să-i răcească inima.

Spuse, cu o voce ascuțită de iritare:

– Ar fi mai bine să răspund. Abia dacă auzi protestul indignat al lui David. Mișcându-se ca un robot, traversă sufrageria mică și luminoasă, și ridică receptorul.

– Doamna Beresford? Neplăcuta voce nazală părea să-i răsune la infint în minte. Răspunse slab:

– Da. Doamna Beresford la telefon. Ce doriți?

– Oh, să vorbesc cu dumneavoastră, desigur. Să aranjăm o altă întâlnire.

– N-ați venit la Repin's, se cutremură Caroline.

– Ah, cum să nu? râse Scott. Doar că n-ați venit singură, nu-i așa? V-am spus să veniți singură, dar ați făcut cum ați vrut și l-ați adus pe prietenul dumneavoastră, domnul Lawson, ca să încercați să mă

prindeți în capcană. Eu n-aș face astfel de lucruri, doamnă Beresford, serios nu, când aș avea de-a face cu un individ ca mine, care știe cum merg treburile. Data viitoare, veniți singură, înțelegeți?

– Data viitoare? repetă ea furioasă. Nu va fi o dată viitoare. Refuz să am de-a face cu dumneavoastră, eu…

– Sunteți foarte nesocotită, o mustră vocea.

– Nu sunt. Dacă măcar o clipă credeți că…

– Cred, o întrerupse scurt. Nu vreți să știți despre soțul dumneavoastră – știri autentice, de fapt, dovezi?

– Soțul meu a murit, spuse Caroline. Era conștientă că David stătea la fereastră și o privea. Își scăzu glasul: nu mai am nimic să vă spun, domnule Scott. Dacă aveți vreo veste autentică, vă rog, dați-i-o avocatului meu.

– Nu cred că vreți asta, doamnă Beresford.

Caroline fusese pe cale să închidă, dar amenințarea din vocea lui o alarmă. Se uită din nou la David și veni lângă ea.

– Carol, cu cine vorbești?

– Eu…

– Nu sunteți singură, doamnă Beresford? Nu cumva vă întrețineți cu domnul Renton? Ia te uită, asta chiar este o prostie din partea dumneavoastră, date fiind circumstanțele. Ar putea duce la tot felul de probleme. Dar, cum văd că sunteți ocupată, o să vă sun mai târziu. Gândiți-vă la ce am spus. Și țineți minte, încerc să vă ajut, doamnă Beresford – să vă ajut, nu să vă fac rău…

Apoi închise. Caroline rămase cu receptorul în mână, zgâindu-se protește la el. Toate speranțele strălucitoare pe care le avusese acum câteva clipe i se năruiseră acum. Căci omul acela trebuie să știe ceva, își spuse ea deznădăjduită. Escroc, șantajist, indiferent ce era, părea arogant de sigur pe el. Și faptul că știuse sau ghicise că era cu David îi sugera că, până la urmă, nu-și imaginase fața aceea întunecată și bronzată a cărei reflexie o zărise în vitrină. I-ar fi fost atât de ușor s-o urmărească…

David îi luă receptorul și-l puse în furcă. Apoi o luă de umăr și o conduse înapoi pe balcon.

– Carol dragă, cred că mai bine mi-ai spune ce se întâmplă. Tot! Și – se uită îngrijorat la fața ei albă și la mâinile tremurânde – îți aduc ceva de băut. Ești palidă ca o stafie. Dumnezeule nare, draga mea, nu te supăra – sunt aici, nu? Nimeni nu-ți poate face vreun rău cât sunt cu tine, știi că nu poate. O strânse tare în brațe. Îți aduc ceva de băut? Unde ții alcoolul?

– Acolo – nu am decât gin. Și… sherry. Dar nu vreau de băut, David. Sunt bine. Doar că mi-a fost frică, atâta tot.

– Spune-mi ce te-a speriat, draga mea, o rugă el cu blândețe.

În brațele lui, fu destul de ușor să se destindă și să-i povestească. O ascultă în tăcere, însă ochii îi aruncau văpăi.

– Bine! Mă ocup eu de asta. Unde e Arthur Lawson, acasă, nu știi?

Caroline încuviință din cap și David se aplecă s-o sărute.

– Îl sun acum. O să te descurci?

– Da, desigur. Oh, David, o să ajungem îngrozitor de târziu la familia Lomax…

– Asta nu contează. O să-i sun și pe ei, dacă vrei, să le spun că am fost reținuți. Dar n-am de gând să las pe nimeni să te persecute, Carol. Evident, tipul ăsta vrea să te șantajeze. Cred că cel mai bine e să-l dăm în vileag, să facem cunoscut tot ce știm – să dăm totul la ziarele de duminică, dacă e nevoie. Odată ce facem asta, n-o să mai aibă cu ce să te șantajeze, pentru că dacă Geoff trăiește, nu există nici un motiv plauzibil pentru care să nu dea un semn. Nu cred nici o clipă că e viu – ăsta e un șiretlic de doi bani, calculat să te sperie, deși n-am idee la ce se așteaptă individul ăsta. Oricum, să vedem ce părere are Arthur. Dacă el crede că putem chema poliția, așa vom face. Ce zici, iubito?

– David – vocea Carolinei era aproape stinsă – dacă Geoff trăiește…

– Atunci, ești încă soția lui, continuă el sec. Ridică receptorul, formă numărul și așteptă, bătând din degete nerăbdător și evitând privirea ei. Caroline se duse indiferentă pe balcon.

– Arthur e de acord cu mine, spuse el scurt. O să dea povestea ziarelor, desigur, fără să te implice. Dar cred că mai bine am pleca spre Pott's Point, Carol. Din mai multe motive, vreau să te iau de aici – undeva, adăugă trăgând-o spre el – unde te pot ține sub observație, ca să văd că nu ți se întâmplă nimic.

Caroline îl urmă la mașină fără să protesteze. Dar își simțea inima grea. Chiar și cu mâna lui fermă pe braț, îi era teamă.

Capitolul 4

Davin parcă Alvisul în spațiul dintre Cadillacul Barbarei și Land Roverul prăfuit și se întoarse să-i zâmbească încurajator Carolinei.

– Ei bine? Te simți pregătită să înfrunți petrecerea, iubito?

– N-o să putem să le spunem încă. Despre noi, adică. Nu era o întrebare, ci afirmația unui fapt invariabil, și o rosti cu regret și puțin neliniștită.

– Nu, presupun că nu. E păcat că nu putem, dar – îi ridică degetele la buzele lui – n-o să dureze la nesfârșit, știi doar. Încă două-trei săptămâni, și voi putea spune lumii întregi că te vei căsători cu mine!

– Oh, David! Ametită de extaz, Caroline îl privi printr-o ceață de lacrimi. De-ar fi adevărat, de n-ar mai auzi niciodată vocea aceea nazală, cu amenințări voalate la fericirea ei nou găsită!

– Vino, o grăbi el, și uită totul – absolut totul, Carol, cu execpția faptului că te iubesc. Vrei, iubito?

– Voi încerca, promise ea cu sinceritate.

– Bine, spuse el și o conduse pe scări până la ușa principală.

– Domnul Lomax și domnișoara Barbara sunt pe terasă, domnule Renton, îl anunță majordomul. Dacă vreți să luați loc, o să le spun că sunteți aici.

– Nu-ți face griji, spuse David, ne ducem pur și simplu acolo, Binns.

– Prea bine, domnule. Voi avea grijă ca bagajele dumneavoastră să fie duse în camere. Și dacă-mi puteți da cheia de contact, voi duce mașina în garaj. Mulțumesc, domnule.

Terasa era extensia pavată cu piatră a debarcaderului, cu un teren de tenis imediat deasupra. Dar acesta era părăsit și, coborând împreună cu David, Caroline văzu că grupul de petrecăreți se strânsese la umbra unor vele colorate, bând ceai. Erau vreo șase, în afară de Russell Lomax, dintre care recunoscu o persoană-două care fuseseră aseară la Prince's.

Barbara, zveltă și atractiv îmbrăcată în pantaoni scurți și într-un tricou decoltat, era la debarcader, ocupată cu ridicatul pânzelor unei șalupe mici și cochete, fiind asistată de un tânăr cu părul blond și ciufulit și cu o față fermecător de urâtă. Era înalt și bronzat, încet în mișcări, și David spuse, răspunzând la salutul lui:

– Ah, tânărul Bill e aici, văd. Bill Kane – e jocheu pe proprietatea Lomax de la Waharangi. O să-ți placă, iubito, e un tânăr extrem de agreabil. I s-au aprins călcâiele după Barbara, cred, dar ea abia dacă știe de existența lui, în afara cazurilor când are nevoie de el ca să-i aducă sau să-i care câte ceva! Ei bine, mai bine ne-am duce să ne cerem scuzele de rigoare – am întârziat enorm.

– Bună, dragilor! Russell Lomax se ridică și veni să-i întâmpine. Dădu formal mâna cu ea, ignorându-i scuzele tremurânde. Prostii, nu contează. Sunt încântat că ați reușit să ajungeți. Vino și permite-mi să te prezint, doamnă Beresford. David, tu-i cunoști pe toți, desigur. Și Barbie a tot vrut să-ți ceară părerea despre noua velatură pe care o încearcă la jucăria aia a ei, așa că aș vrea să te duci și să arunci o privire. Nu vei avea pace până nu te duci, să știi.

Zâmbetul lui era copilăresc și lipsit de tragere de inimă, dar Caroline fu surprinsă să simtă oboseală și încordare în atitudinea lui

aparent degajată. Privirea lui era rece și cercetătoare în timp ce o măsură din priviri.

– Arăți obosită, doamnă Beresford. Presupun că ai avut o dimineață plină. Ia loc, te rog, și o să-ți aduc un ceai. Făcu prezentările și o escortă până la scaunul de lângă al lui, foarte grijuliu în privința bunăstării ei și totuși o făcea să se simtă de parcă ar avea o sută de ani, se gândi ea indignată. Nu numai că-i separase pe ea și pe David, dar îi plasase intenționat în grupuri diferite de vârstă. Ea era obosită și trebuie dădăcită și să i se dea ceai; pe de altă parte, David – care era cu opt ani mai mare decât ea – fusese trimis să stea cu Barbara și cu tânărul Bill Kane.

Mult după ce se servi ceaiul, șalupa porni în larg, cu David la cârmă și Barbara ghemuită la picioarele lui, pierzându-se printre alte zeci de ambarcațiuni similar ocupate și arătând aproape la fel.

Lăsat de izbeliște la debarcader, Bill Kane rămase încruntat înainte să răspundă comenzii lui Russell Lomax și să urce pe terasă, oferindu-i mâna Carolinei.

– M-am gândit că am putea să dăm o tură cu vedeta mea rapidă, dacă aveți chef, spuse Russell Lomax, uitându-se la oaspeții săi. E ceva mai puțin energic decât tenisul, pe căldura asta. Deși dacă preferați să jucați… Privirea lui o întâlni pe a Carolinei. Doamnă Beresford, ce spui? Îți recomand apa, dacă te simți obosită. Scoate vasul, Bill, și du-o pe doamna Beresford la o plimbare, sunt sigur că o să-i placă.

– Ok, domnule Lomax, răspunse Bill fără entuziasm, în timp ce ceilalți începură să-și ia rachetele și să se îndrepte leneș spre terenul de tenis. Își încrucișă ciudat picioarele și se înroși în obraji. Dar Barbie vrea s-o ajut cu șalupa. Adică, a spus…

– Sunt destui s-o ajute, dacă are nevoie, spuse cu hotărâre Russell Lomax. Oricum, după cum o știu pe Barbie, n-o să se întoarcă decât la cină. Mai ales că are un tip care să navigheze bucuros cu ea.

– Nu, recunoscu posomorât Bill, nici eu nu cred să se întoarcă, domnule Lomax. Făcu un efort să zâmbească spre Caroline. Ei bine, dacă ești pregătită, doamnă Beresford, putem pleca, hm?

– Mulțumesc, răspunse ea cu toată grația de care fu în stare. Era realmente absurd de evident că nici ea, nici Bill, nu aveau voie să se amestece în planurile celor doi Lomax, dar era o prostie să lase ca asta s-o supere. David o ceruse în căsătorie acum mai puțin de o oră – o sărutase și o ținuse în brațe. Și nu mai era un puști, ca să fie cooptat în ceva ce nu-și dorea. Era David Renton, pe care îl cunoștea aproape de când se știa și a cărui soție va deveni, îndată ce va fi liberă. Nimic din ce vor face sau vor spune Barbara sau tatăl ei cât timp erau oaspeții lor nu ar putea face vreo diferență.

Totuși, în timp ce-l urma pe Bill Kane spre debarcader, era conștientă de o vagă senzație de stânjeneală și începu să-și dorească să nu fi venit. După atâția ani de așteptare, ar fi dat orice să-l fi avut pe David un weekend întreg numai pentru ea, să nu fi existat nici un risc să intervină ceva între ei. Nu că era geloasă, își spuse, sau că nu avea încredere în David: doar că… oftă. Poate că până la urmă era geloasă. Barbara Lomax era atât de tânără, de sigură pe ea și de frumoasă. Iar David era bărbat.

Bill Kane trase cu agilitate vasul la mal și-i oferi mâna, politicos, dar indiferent, cu ochii nu la ea, ci la grupul de șalupe care pluteau la un kilometru de ei.

– Domnul Renton se pricepe de minune la șalupe, nu-i așa? întrebă el sec. Cred că Barbie trebuie să fie impresionată.

Părea atât de posomorât și de solemn, încât în ciuda reținerilor, Caroline aproape că râse de el. Dar se abținu și răspunse vesel:

– Oh, nu mi-aș face griji; domnul Renton nu încearcă să impresioneze pe nimeni – nu are nevoie. În afară de asta, e mult mai mare decât Barbara.

– De parcă asta ar conta, făcu Bill, mai posomorât ca oricând. Apăsă contactul și motorul vasului se trezi la viață. Scoase un zgomot înfrânat și puternic, și – ca majoritatea proprietăților Lomax – era costisitor și evident, foarte bine întreținut.

Manevrându-l competent, Bill porni într-o ploaie de picături și-l îndreptă în direcția iahturilor din depărtare. Îi făcu semn să se așeze lângă el și văzându-i buzele strânse, Caroline se întrebă dacă intenționa să-i urmărească pe Barbara și pe David de-a lungul portului, să-i deranjeze, poate, creând agitație în vecinătatea lor imediată. Prinseră viteză până la numărul maxim de noduri și când Caroline tocmai se pregătea să dea glas unui protest, Bill întoarse cârma și schimbă cursul, îndepărtându-se de șalupa lor. Bill nici măcar nu se uită la ei și Caroline, pentru care toate ambarcațiunile arătau la fel, nu putu s-o distingă pe a Barbarei de restul.

– Vrei să mergem până la Heads? sugeră Bill.

– Dacă vrei tu.

– Spune tu.

– Ei bine, atunci… da.

Era răcoare și era plăcut să gonești pe apa limpede și albastră cu o asemenea viteză. Deși la început nu prea avusese încredere în Bill, se răzgândi repede. Poate că Bill Kane era tânăr, ofensat și ursuz, dar avea respectul înnăscut al generației lui pentru mașinării. Trata frumoasa vedetă rapidă ca și cum ar fi avut de-a face cu un cal de rasă, dându-i frâu liber, dar controlând-o cu blândețe și cu pricepere: arătându-i calitățile străinilor, totuși atent să nu-și asume nici un risc.

Când îi loviră primele valuri mari ale oceanului, încetini motorul și zâmbi vesel, întorcându-se spre pasagera lui:

– Îți place?

– Foarte mult, recunoscu ea.

– Și mie. E un vas magnific. Se uită cunoscător la stâncile de la South Heads și apoi la un vas de linie care se apropia, apoi întoarse din

nou cârma. Ocoliră vasul de linie și pasagerii le făcură semne cu mâna de pe punte. Caroline citi numele de la pupa "s.s. Sharon, Londra" și Bill spuse cu simpatie: imaginează-ți – părăsesc Australia! Te bucuri că nu suntem și noi acolo, nu-i așa?

– Oh, nu știu. Anglia e o țară minunată.

– Ai fost acolo?

– Sunt englezoaică. Deși sunt aici de la paisprezece ani, cu excepția unei vizite la bunicul, imediat după război.

Vizita care-i deschisese ochii, definitiv și irevocabil, în privința lui Geoffrey, se gândi ea și alungă repede ideea. Asta fusese în trecut și nu mai suporta să se gândească, pentru că nu putuse niciodată să-și amintească fără umilință. Totuși, cuvintele bunicului ei îi răsunară neclintite în minte… "Te-ai căsătorit cu un pierde-vară, Caroline – cu un bărbat care te va minți și te va înșela până când îți va frânge inima. Nu e capabil de sinceritate și nu va fi niciodată, cât va trăi. Întoarce-te, draga mea, întotdeauna voi fi bucuros să te văd. Dar te rog, nu-l aduce și pe soțul tău, pentru că nu vreau să-l mai văd vreodată în ochi."

Caroline își înăbuși un suspin și ridică brusc privirea, ca să găsească ațintiți asupra ei ochii albaștri și ingenui ai lui Bill. Doar că acum nu mai erau indiferenți, ci interesați și prietenoși.

– Soțul tău e în Papua, nu-i așa?

Era ca și cum i-ar fi citit gândurile și roși, stânjenită. Văzând, Bill se îmbujoră și el.

– Îmi pare rău, se scuză el repede, mi-am vârât nasul unde nu-mi fierbe oala, am spus ceva ce nu trebuia? Doar că mi-a pomenit ceva Barbie și m-am gândit… Se întrerupse în mod ciudat. Și eu am avut ideea să mă duc în Noua Guinee. Probabil de asta mi-am adus aminte. Adică…

– Soțul meu a fost acolo. A dispărut acum aproape doi ani. Există… Ezită o clipă, apoi continuă: există motive să credem că a murit într-un accident aviatic, în munți.

– Oh! Bill roși mai tare. Încetini vedeta rapidă până aproape se târau și se întoarse spre ea. Te rog să mă ierți, doamnă Beresford. N-am știut.

– E în regulă. Caroline reuși să-i zâmbească, dar el scutură din cap.

– Uite, spuse el impulsiv, nu e tocmai adevărat. Eu… ei bine, auzisem câte ceva despre asta, din câte au spus domnul Lomax și Barbie. Și am vrut să știu. Totuși, n-a fost doar o curiozitate nevinovată.

– Nu? se zgâi ea la el. Era surprinsă să afle că Barbie și tatăl ei știau povestea dispariției lui Geoffrey, dar desigur, nu era nici un motiv să nu știe. Și era naivă dacă-și imagina că nu erau interesați. Se trezi întrebându-se ce efect va avea asupra lor articolul din ziarele de mâine și din nou își dori să nu fi acceptat invitația de a petrece weekendul cu ei.

– Oh, jur că n-a fost! izbucni vehement Bill. Fața lui tânără și pătrată era plină de amărăciune, ochii albaștri glaciali și furioși. Uite, doamnă Beresford – o prinse de mână – sunt înnebunit după Barbie, întotdeauna am fost, de puști. Și ea – oh, nu mă flatez singur că lui Barbie îi pasă de mine, cel puțin nu în același fel, dar – dacă aș avea o șansă, aș putea s-o fac să țină la mine. Am călătorit împreună mai bine de un an. Doar că acum… Oftă mizerabil și-i dădu drumul. Presupun că știi la fel de bine ca și mine care este aranjamentul din prezent.

– Eu… Caroline își mușcă buza. Sinceritatea lui Bill era deconcertantă, iar nefericirea lui extrem de înduioșătoare. Era un băiat cumsecade și ar fi vrut din tot sufletul să-l poată liniști. Totuși, cum îi spusese și lui David când ajunseseră, nu putea să explice nimănui că erau logodiți. Pentru că nu erau, în ciuda promisiunilor pe care și le făcuseră: nu puteau fi până nu știau sigur despre Geoffrey.

– Domnul Lomax e șeful meu și nu vreau să-i fiu neloial, sau să crezi că-i sunt. E un șef destul de cumsecade, una peste alta. Sunt doar un jocheu la moșia lui, dar mi-a spus clar că dacă mă țin de treabă și

voi fi la înălțime, până la urmă mă va face administrator de fermă. E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult, pentru mine – iubesc ferma, viața de acolo. Doar că, desigur, n-ar fi de-ajuns pentru Barbie. Nu-i așa? Adică…

– Nu, cred că nu. Dar trebuie neapărat să rămâi acolo?

– Nu trebuie. Mi-aș putea lua o slujbă în oraș. La o bancă, poate, sau la o firmă de asigurări. Dar orice aș face, tot n-aș fi o partidă pentru Barbie. Cel puțin la Waharangi, fac ce știu mai bine, ceva ce are perspective. Mă descurc destul de bine cu oile. O spuse cu o mândrie inocentă și Carolinei îi fu drag de el. Își imagina că era bun în ce făcea, dar așa cum remarcase și el adineauri, tot nu era o partidă pentru Barbara Lomax. Cel puțin, nu în comparație cu David Renton. Doar că David nu era îndrăgostit de Barbara, ci de ea.

– Dacă tu crezi că domnul Renton…

– Am ochi, i-o tăie el. Mai mult, am fost avertizat. N-am fost invitat azi aici, am venit din proprie inițiativă. Și n-am fost primit tocmai cu brațele deschise, te asigur! Avea un ton care nu admitea nici un compromis și un râs neamuzat. Mări dintr-o dată viteza și motorul puternic făcu vasul să țâșnească. Tu și cu mine, doamnă Beresford, suntem în aceeași barcă – în mai multe sensuri.

– Suntem? Nu văd…

– Am și urechi. Poate că n-ar trebui să vorbesc cu tine despre asta, poate că nu-ți face plăcere. Îmi pare rău. Când am plecat, n-am avut nici o intenție să-ți spun nimic. Dar nu ești o persoană cu care să-mi fie greu să vorbesc, zâmbi el. Prespun că n-ar fi nimic rău dacă am fi prieteni. Ce crezi?

– Ei bine… Caroline ezită, conștientă de faptul că, în condițiile de față, nu-i putea răspunde cu aceeași sinceritate. Desigur că putem fi prieteni. Dar domnul Renton e șeful meu și suntem amândoi oaspeți aici.

– Bineînțeles, știu asta. Îi pieri zâmbetul. Schimbă direcția ca să evite să-i stropească un feribot, apoi se întoarse să-i arunce o privire Carolinei, uluit și compătimitor. Am plecat urechea la bârfe, doamnă Beresford, ceea ce e întotdeauna o greșeală. În cazul ăsta, trebuie să fi fost mai exagerate decât de obicei. Am rămas cu impresia că țineți foarte mult la domnul Renton.

– Și dacă e așa? Ar fi chiar atât de extraordinar? Ne cunoaștem de foarte multă vreme.

– Asta am auzit, spuse Bill, înmuindu-și expresia. Și am mai auzit că ai fost logodită cu el.

– Da, am fost.

– Știi, nu încerc să-mi vâr nasul în treburile tale, doamnă Beresford. Cred că încerc mai degrabă să-ți dau un avertisment. Poți să-l iei sau nu, e alegerea ta. N-o să pretind că nu vreau să-l iei în serios, pentru că e evident că asta vreau; am un interes personal în ceea ce o privește pe Barbie. Dacă ar fi fost îndrăgostită de Renton, chiar dacă m-aș da la o parte și i-aș lăsa-o, cel puțin aș ști că Barbie e fericită. Dar nu este. Dacă ține la cineva, acela sunt eu, nu Renton. Știu! Am motive bune să cred asta.

Căzu în tăcere, evitând privirea Carolinei. Debarcaderul Lomax se vedea deja și încetini. Nu era nici o urmă de șalupa Barbarei și Caroline își simți inima strânsă. De pe terenul de tenis se auzeau voci, râsete, tropăit de picioare, și din când în când aplauze sporadice.

– Nu s-au întors. Ce ți-am spus? Făcu un semn spre port, cuprinzând mai multe ambarcațiuni care se îndreptau spre Heads. La pupa uneia din ele, Carolinei i se păru că vede tricoul viu colorat al Barbarei, dar nu putea fi sigură. Își îndepărtă privirea, simțind că-i dau lacrimile. Ceea ce era absurd și irațional, își spuse cu reproș. Dacă nu putea fi sigură de David acum, dacă nu putea avea încredere în el, atunci cum putea să spere vreodată că mariajul lor ar putea fi un succes?

Iubirea implica încredere. Și David o iubea. O iubise ani de-a rândul. Dar poate că trecuseră prea mulți.

Poate că, până la urmă, propunerea lui venise prea târziu pentru amândoi…

Cu inima grea, ca o piatră în piept, dar cu fruntea sus, Caroline îl urmă pe Bill Kane pe treptele spre terasă.

***

Stând pe marginea patului, Caroline își scoase încet ciorapii, privind camera luxoasă cu o încruntătură îngrijorată.

Scrisoarea pe care Arthur Lawson i-o dăduse la prânz stătea întinsă pe genunchii ei. De când se retrăsese în camera ei, o citise de zeci de ori încercând să-i asimileze conținutul. Deși nu era decât o copie, părea destul de concludentă. Avionul lui Geoffrey luase foc, iar peste rămășițe crescuse lăstărișul junglei, dar rămăsese suficient din el ca să poată fi identificat – o aripă, ruptă în impactul cu pământul abrupt, rămăsese intactă și purta literele de înregistrare.

Nu încăpea îndoială că avionul fusese al lui Geoffrey și, deși trupul lui și al pasagerului nu fuseseră găsite, raportul misionarului se încheia cu o listă scurtă de fragmente carbonizate de metal pe care le dezgropase la locul accidentului. Un porttigaret cu inițialele lui Geoffrey, pe care Caroline îl recunoscu din descriere ca fiind cel pe care ea însăși i-l dăduse, un aparat de fotografiat de buzunar, monede și o cataramă de curea încheiau ciudata și zguduitoarea listă.

Dar stând aici, cu scrisoarea în față, pe Caroline o cuprinseră din nou îndoielile de mai devreme. De ce, tocmai în ziua în care obținuse dovada văduviei, fusese aleasă pentru persecuție de către un șantajist necunoscut? Coincidența era stranie și alarmantă. Pentru că nu se

putea căsători cu David decât dacă era sigură că Geoffrey era mort și dacă Tom Scott putea fi convins să scoată la iveală informațiile lui – dacă într-adevăr avea vreuna, nu putea fi sigură. De nimic. Nici măcar… lacrimile îi ardeau pleoapele închise… nici măcar de David. Propunerea îi fusese smulsă: îi spusese cu amărăciune că așteptarea searbădă devenise supărătoare. Ba chiar recunoscuse că Barbara îi deschisese ochii.

Și Barbara Lomax era tânără, frumoasă și liberă: avea bani și condiții, toate avantajele. Doar că nu era îndrăgostită de David. Dar Bill putea să se înșele, să viseze cu ochii deschiși. David era un bărbat atrăgător. Nu era mai probabil să se fi îndrăgostit de el? Caz în care – Caroline își duse mâna tremurândă la ochi – caz în care cel mai corect lucru pe care-l putea face, de dragul lui David, era să-l elibereze de o logodnă care de fapt nu era deloc o logodnă.

Fusese egoistă că acceptase. Tot ce conta era fericirea lui David și dacă nu-i putea da asta, atunci nu avea nici un drept să-l lege de ea. Indiferent ce spunea Bill, oricine. Indiferent ce spunea chiar David…

Se auzi un ciocănit la ușă.

– Intră, spuse ea.

– Sunt Binns, doamnă. Vă caută cineva la telefon. V-am făcut legătura în camera de zi.

Caroline își simți gura uscată, dar reuși cumva să-i răspundă coerent. Binns o aștepta pe hol când ieși din cameră.

– E domnul Lawson, doamnă.

Se simți atât de ușurată, încât o clipă rămăse fără grai. Luă receptorul și-l duse la ureche.

– Alo? Abia dacă-și recunoscu vocea și evident, Arthur Lawson n-o recunoscu nici el.

– Caroline, tu ești?

– Da.

– Pari supărată, draga mea. S-a întâmplat ceva? Sau te așteptai să fie șantajistul?

– Ei bine… da, așa credeam.

– Nu trebuie să-l lași să te doboare. Mai ales în momentul ăsta: David mi-a spus că v-ați logodit.

– Oh…

– Ești fericită, nu-i așa?

– Oh, da. Cel puțin, aș fi… dacă aș fi sigură că sunt liberă.

– Cred că poți fi destul de sigură de asta. De fapt, despre asta vroiam să vorbim. După cum știi, am aranjat cu David în după-amiaza asta să dau la ziar faptele privitoare la dispariția lui Geoffrey, împreună cu scrisoarea de la părintele Duggan. Ai citit-o?

– Da. Dar…

– Ascultă, draga mea, n-am terminat. Având în vedere importanța anunțului și ca să evităm o publicitate negativă, atât pentru binele tău cât și al lui David, am decis să iau legătura cu ordinul părintelui Duggan. Au fost foarte dornici să mă ajute și să coopereze. Se pare că părintele Duggan trebuie să vină acasă luna viitoare. În mod normal, s-ar întoarce la Brisbane pe mare, dar am aranjat ca de data asta să zboare îndată ce va fi eliberat. Asta înseamnă că va fi în Australia săptămâna viitoare și ne va putea da dovezile îndată ce pot aranja o audiență.

– Oh! exclamă Caroline și rămase tăcută atâta timp, încât Arthur Lawson întrebă neliniștit:

– Caroline, mai ești acolo?

– Da, eu… E o veste minunată, Arthur. Nu știu cum să-ți mulțumesc, eu… Îi tremură vocea.

– Nu-mi mulțumi, îmi fac doar datoria. Dumnezeu știe, până acum n-am putut face mare lucru. David e cu tine?

– În momentul ăsta, nu. Cred că se schimbă. Vrei să vorbești cu el? Pentru că-l chem, eu…

– Într-o clipă, te rog. Mai e ceva, Caroline…

– Da? Făcu eforturi mari să se adune. Telefonul neașteptat al lui Arthur și veștile pe care i le dăduse îi tăiaseră răsuflarea și o tulburaseră.

Se așteptase să audă din nou vocea nazală; în schimb, primise noi speranțe. Pentru că dacă cineva putea face lumină în misterul dispariției lui Geoffrey, acela trebuie să fie părintele Duggan. Era preot, cuvintele lui trebuie crezute, dovezile lui erau nepărtinitoare: el văzuse realmente rămășițele navei distruse și fără îndoială, întrebase aborigenii dacă exista posibilitatea să fi supraviețuit cineva. Nimic din ce putea spune acel Tom Scott ca să-l contrazică n-ar avea nici o greutate: nu mai avea nici un motiv să se teamă de el sau de amenințările lui ascunse. Și dacă se va oferi să-i vândă dovada decesului lui Geoffrey, îi va putea spune să-și vadă de treaba lui – în mai puțin de o săptămână, părintele Duggan va aduce toate dovezile necesare.

O mare greutate se ridică pe de inima Carolinei când Arthur exprimă în cuvinte același lucru, dându-i, cu vocea lui prietenoasă și plăcută, aceleași argumente pe care le găsise și ea acum câteva clipe. Nu avea de ce să se teamă!

– Caroline, am vorbit și cu un un tip de la C.I.B. pe care-l cunosc – detectiv sergent major Groves. I-am spus despre telefoanele pe care le-ai primit și mi-a promis că o să se ocupe de asta. O să sune la tine la apartament mâine seară, ca să-i dai o declarație. Între timp, dacă mai sună Scott, iei imediat legătura cu mine, da? Mâine o să fiu toată ziua aici.

– Da, promise ea. Oh, Arthur, îți sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut, încât nici nu știu ce să spun. Dar mă tem că ți-am stricat weekendul…

– Prostii, desigur că nu. În orice caz, am toată ziua de mâine ca să mă relaxez. Sper că și tu faci același lucru! Ai mai multă nevoie de asta decât mine. Distrează-te acolo, la clubul milionarilor, hm?

– Ei bine, zâmbi ea, până acum nu m-am prea distrat. Dar de acum încolo, o voi face. Vrei să-l chem pe David?

– Dacă ești amabilă, draga mea. O să-i spun esențialul și poți să-i dai tu detaliile. Dar aș vrea să vorbesc personal cu el înainte să închei ziua de lucru.

David nu putea fi departe; îi auzise vocea, auzise ușa lui deschizându-se și închizându-se. Probabil era chiar ușa vizavi de a ei.

Bătu ușor și strigă în șoaptă:

– David – David, ești acolo?

Imediat se auziră pași pe podea și David apăru în pragul ușii, în cămașă, evident încercând să-și facă nod la cravată. Ochii lui se luminară când o văzură și spuse nerăbdător:

– Oh, Carol – iubito, m-am grăbit în speranța că voi putea fura câteva clipe să fiu singur cu tine, înainte de masă. Dar, după cum vezi – zâmbi copilăros – ca întotdeauna, blestemăția asta mă depășește! Trase nerăbdător de cravată. Mă ajuți, iubito? Altfel, o să întârzii.

– Arthur e la telefon, îi explică ea, ocupându-se cu sârg de cravata lui. Vrea să vorbească și cu tine.

– Arthur? se încruntă el. Adică Arthur Lawson?

– Da. Oh, David, are vești bune, cred. Îi aduse sacoul și în timp ce David se îmbrăcă, îi povesti pe scurt ce spusese Arthur.

David ascultă în tăcere, dar își descreți fruntea și o trase în brațele lui.

– Carol – îți dai seama ce va însemna asta pentru noi?

– Da, David… îmi dau seama.

Îndoielile ei erau umbre vagi și întunecate, spulberate de brusca lumină orbitoare a certitudinii. În brațele lui David, când buzele lui le căutau pasionale pe ale ei, știu fără îndoială că o iubea, că dragostea lui – dragostea trainică a unui bărbat puternic pentru femeia vieții lui – supraviețuise anilor pustii de așteptare. Poate că râsese cu Barbara, navigase și dansase cu ea, căutase în compania ei o consolare pentru

singurătatea lui, poate chiar, bărbat fiind, era conștient de farmecul și de atractivitatea ei.

Dar pentru David nimic din toate astea nu însemnau mai mult decât atât, și dacă fusese singur, era numai vina Carolinei. În rezerva oarbă a turnului ei de fildeș, îl lăsase să creadă că era indiferentă, deși îl iubea, îl lăsase să aștepte singur. În durerea și dezamăgirea pe care i le provocase Geoffrey, îl făcuse și pe David să sufere. Libertatea după care tânjise cu atâta disperare era acum aproape, dar totuși – până acum câteva minute – se îndoise de asta. Avusese atât de puțină încredere în el și în ea însăși, încât se gândise să abandoneze lupta, doar pentru că un escroc de doi bani o amenințase și pentru că – trebuie să recunoască – nu fusese sigură de iubirea lui David. Pentru că nu avusese încredere în propria abilitate de a o recâștiga și de a o păstra.

Timp de doi ani, fusese domnișoara Beresford de la Renton's, își crease deliberat o identitate care fusese o barieră artificială între ei: făcuse o virtute din necesitate, se prefăcuse că se resemnase. Refuzase toate încercările lui de a o ajuta, forțându-l s-o facă pe la spatele ei, în complicitate cu Arthur Lawson. Ba chiar îl apărase pe Geoffrey, în loc să recunoască adevărul, pentru că adevărul îi rănea mândria.

Deși nu atât de mult cât trebuie să-l fi rănit pe David minciunile.

Rușinată, Caroline se agăță de el, ascunzându-și fața arzândă la pieptul lui.

– Oh, David, dragul meu, te iubesc atât de mult și m-am purtat atât de urât cu tine, am fost atât de nedreaptă! Te-am mințit în legătură cu Geoff, în legătură cu sentimentele mele pentru el. Te-am făcut să crezi că… Suspinele o înecară, așa că nu mai putu să continue.

– Sst, șopti David. Scumpa mea, nu trebuie să-ți reproșezi nimic, cel puțin nu în privința mea. Îi oferi batista lui. Caroline își șterse lacrimile și-și aminti vinovată că Arthur Lawson aștepta încă la telefon

– David, Arthur vrea să stea de vorbă cu tine și l-am lăsat să aștepte…

– Măcar a așteptat pentru o cauză nobilă, zâmbi el. Mă duc să vorbesc cu el, în timp ce faci ceva cu lacrimile alea – vino. Îi oferi brațul lui și Caroline îl primi recunoscătoare.

Ieșiră împreună pe hol și, de pe scări, două capete se întoarseră repede spre ei. Russell Lomax făcu ochii mici și cu o voce aspră, îi șopti Barbarei:

– S-a ajuns prea departe, Barbie. Nu e bărbatul pentru tine.

– Oh, ba da, dragule! zâmbi ea ironic, uitându-se cum David o sărută pe Caroline pe obraz. Să știi că este, tăticule.

– Nu, spuse Russell Lomax cu forță. La naiba, au ieșit din camera lui, n-ai văzut? N-o să permit, Barbie. Cel puțin nu pentru mine. Meriți mai mult de atât.

– Doar nu-ți imaginezi că e ceva între ei, nu? Pentru că nu este. David e mult prea cavaler, iar Caroline Beresford e proverbiala doamnă de gheață. Îți spun, știu! Nu mi-am irosit timpul la magazin. Nu a existat nici o bârfă care să sugereze că David ar fi făcut vreodată mai mult decât s-o venereze de la distanță.

– Adineauri, nu mi-au lăsat impresia asta. Mie mi s-a părut că se purtau ca doi…

– Ca doi iubiți?

– Ei bine, dacă tot ai spus-o atât de direct, Barbie – da.

– Poți să mă crezi pe cuvânt – nu sunt.

Tatăl ei rămase tăcut, privind-o nefericit. Barbara îl luă de braț.

– Tăticule, să zicem că ți-aș spune că m-am îndrăgostit realmente de David Renton… că aș vrea cu adevărat să mă căsătoresc cu el, dincolo de dorința firească și scuzabilă de a găsi o cale să te scot din necaz… Ce ai spune atunci?

– Asta îmi spui?

– Da, cred că da, râse ea tremurat.

– Atunci, i-aș dori pierzania Carolinei Beresford!

– Sau s-o vedem măritată cu altcineva. Cu Geoffrey Beresford, de exemplu…

Tatăl ei se zgâi la ea, cu ochi de gheață.

– Ce naiba vrei să spui, Barbie? Beresford a murit într-un accident aviatic în Papua. Știi că l-am pus pe Stebbings să verifice.

– Da, știu. Dar… doamna Beresford a primit un telefon în seara asta și a vorbit din camera de zi. Din întâmplare, tocmai încercam s-o sun pe Betty Gorman și am auzit convorbirea ei. A fost foarte interesant! Amintește-mi să-ți povestesc mai târziu, după cină, dacă vom avea ocazia. Dar acum… Gongul bătu melodios și Barbara se duse s-o întâmpine pe Caroline. Vino, doamnă Beresford, cina e gata și după aceea vom dansa.

Capitolul 5

Russell Lomax stătea în capul mesei. Zâmbetul lui nu era prietenos și nu-i străbătea prin privire, dar se ridică, lăsând jos ceașca de cafea, și-i indică un scaun. El și Barbara erau singuri, văzu Caroline, și câteva ziare de duminică erau împrăștiate pe masă, deschise, cu paginile în dezordine. Era evident, din schimbul lor subtil de priviri, că amândoi citiseră articolele despre descoperirea avionului lui Geoffrey și că nu erau prea încântați.

– Ah, bună dimineața, doamnă Beresford – ia loc, te rog. Și tu, dragă David: te-ai trezit devreme, am auzit. Ați fost la biserică, îmi spune Binns, ceea ce ne face pe restul de rușine. Meritați un mic dejun, măcar. Barbie, draga mea, adu-i doamnei o cafea… Privirea lui se îndreptă spre fața bosumflată a fiicei sale și se uitară din nou unul la celălalt, iar Caroline se pregăti, anticipând o nouă tiradă de ostilități subtile, ca cea de aseară – ba chiar un atac verbal direct.

Dar nu spuseră nimic, nu făcură nici o referire la articolul din ziar. Tatăl și fiica flecăriră amiabil unul cu celălalt și cu David, făcând eforturi s-o atragă și pe ea în discuție.

Erau politicoși, Barbara chiar se străduia: trimise după cafea proaspătă și o asaltă cu mâncare, insistând că trebuie să mănânce.

Nici unul din ceilalți oaspeți nu li se alătură și David părea să nu observe nimic ciudat.

Totuși, Caroline era sigură că ceva era nelalocul lui. Russell Lomax era încordat și chinuit, privirea lui rece și precaută; în ciuda flecărelii ei, Barbara era neliniștită, uneori era neceremonioasă și arțăgoasă cu tatăl ei. Era ca și cum se certaseră, dar erau hotărâți să ascundă asta de ea și de David.

Ziarele fură ignorate cât mâncară, dar după ce terminară, Russell Lomax le adună și-i spuse lui David:

– Pe balcon e cel mai răcoare. Hai să digerăm acolo micul dejun și știrile. Vino, David. Numaidecât, oaspeții mei or să-și facă apariția și Barbie o să insiste să facem ceva să-i distrăm.

Plecară împreună, lăsându-le singure pe Caroline și pe Barbara.

– Oh, doamnă Beresford… Barbara așteptă până când se închise ușa după ei. Avea un ton plat și rezervat, o indiferență deliberată, dar ochii îi negau nepăsarea din glas. Străluceau de furie. Am citit articolele din ziare, și eu și tăticul. Cele despre soțul tău.

Caroline nu știu ce să spună, deși își petrecuse ultimele douăzeci de minute încercând să compună o replică potrivită, în caz că va aduce vorba despre asta. Așadar, dădu din cap și așteptă să continue Barbara.

– Ar trebui să te compătimim? Sau ar fi jenant? Evident, știai de articol înainte să apară…

– Da, știam, recunoscu ea. Simțea cum cele două pete roșii îi ard obrajii. Îmi pare rău dacă… publicitatea… vă pune într-o postură delicată, cât timp sunt musafira voastră, vreau să spun.

– Ei bine – Barbara desfăcu brațele – de obicei, oaspeții noștri nu ocupă prima pagină din Gazette, deși mai apar din când în când în editorialele de mondenități. Făcu o pauză, țintuind-o cu privirea. Doamnă Beresford, nu prea are rost să ne ascundem după deget, nu? Pot să fiu sinceră cu tine?

– Desigur. Dacă dorești… domnișoară Lomax.

– Nu țin neapărat, dar cred că ar trebui să ne înțelegem reciproc. O țigară?

Caroline fu tentată să refuze, dar avea nevoie de țigara aceea, avea nevoie de răgazul pe care i-l oferea, așa că acceptă una.

– Mulțumesc.

Barbara îi oferi foc, apoi își aprinse și ea țigara.

– Presupun că ți-ar conveni de minune să poți dovedi că soțul tău a murit…

– Eu… Atacul direct al fetei îi tăiase răsuflarea. Și totuși, nu fusese neașteptat. Soțul meu a dispărut acum doi ani, domnișoară Lomax. A dispărut fără urmă și n-am mai auzit nimic de la sau despre el de atunci. În sinea mea, sunt convinsă că nu mai e în viață, că a murit când s-a prăbușit avionul lui. Dar până când au găsit rămășițele navei, oficial, a fost doar dat dispărut. Fără doar și poate, posibilitatea să fie încă în viață rămâne, indiferent cât de mică. Și eu…

– Oficial, ești încă soția lui? interveni Barbara zâmbind neprietenos.

– Da, recunoscu ea, deși nu văd de ce te-ar privi toate astea. Până la urmă, problemele mele personale mă privesc doar pe mine, nu?

– Când au fost date publicității în ziarele de duminică?! Reporterii or să se țină în hoarde după tine! Vorbea de parcă perspectiva nu-i displăcea deloc. Nu, poate că problemele tale personale nu mă privesc. Dar ai spus că pot fi sinceră cu tine și asta și intenționez – mai ales

într-o privință. Trebuie să lucrăm împreună și amândouă lucrăm pentru David. Trebuie să-l vedem pe el și fiecare pe cealaltă în fiecare zi, și… ca să nu mai lungim vorba… amândouă suntem îndrăgostite de David, nu-i așa?

– N-am spus că… începu Caroline, dar Barbara o întrerupse:

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, hai să ne purtăm ca doi adulți. Situația e destul de complicată și așa, fără să ne prefacem că nu ne-am scoate bucuroase ochii una celeilalte, din cauza lui David.

Cu siguranță, n-o să negi asta. Nu așteptă răspunsul Carolinei. Stingând țigara doar pe jumătate fumată, continuă cu amărăciune: l-ai jucat pe David pe degete ani de-a rândul, nu-i așa? Ai mizat pe amintirile lui sentimentale și pe loialitatea lui și efectiv, l-ai împiedicat să se însoare – chiar și atunci când nu erai liberă. Acum – îndată ce vei putea dovedi că ești văduvă – presupun că intenționezi să te căsătorești cu el, pur și simplu.

– Și dacă e așa, e treaba ta, domnișoară Lomax? spuse Caroline, făcând eforturi mari să-și păstreze calmul. Sunt musafira ta, așa cum tocmai mi-ai amintit, și lucrăm împreună. Dar asta nu-ți dă dreptul să-mi vorbești așa, să faci acuzații care sunt o denaturare a adevărului.

– Nu? dădu Barbara din umeri. Dacă n-ai fi fost tu, dacă n-ai fi descoperit din senin că ești liberă, David m-ar fi cerut pe mine în căsătorie. N-ar fi stat să aștepte până te hotărăști tu să-l miluiești. Asta îmi dă dreptul să-ți vorbesc așa. Numai după ce am apărut eu în peisaj, ai coborât de pe piedestalul tău ipocrit și i-ai dat lui David puțin din timpul tău – nu prea mult, suficient cât să se întoarcă la tine, pentru că ai crezut că-l vei pierde. Până acum, ai fost prea grijulie cu prețioasa ta reputație…

– Și cu a lui David, interveni Caroline, iritată de nedreptatea cuvintelor Barbarei.

– Întotdeauna ai vrut să fii căsătorită, nu-i așa? Nu erai pregătită să riști o legătură mai nesigură – aș fi avut mai mult respect pentru tine dacă aș fi crezut că ești! Dar ce se va întâmpla dacă, de exemplu, nu ești liberă să te căsătorești cu David? Să spunem că în ciuda tuturor anunțurilor din ziare, soțul tău n-a murit în accident… Ce vei face atunci?

Obrajii Carolinei păliră încet. Acum își dădea seama că Barbara urmărise firul poveștii și se întreba cum de aflase tot atât de multe câte aflase și ea însăși. Desigur, era destul de posibil ca la magazin să se vorbească despre dispariția lui Geoffrey: la vremea aceea, apăruse în ziare și Barbara putea să fi auzit sau să fi citit despre asta. Dar…

Barbara se îndrepta spre ușă. Se opri acolo, cu mâna pe clanță și spuse în șoaptă:

– A sunat cineva de dimineață, cât ai fost plecată. Un bărbat care vroia să-ți vorbească. Am răspuns eu. Mi-a spus că-l cheamă Scott și că e nerăbdător să ia legătura cu tine, pentru că are vești despre soțul tău.

– Bărbatul acela! Carolinei îi tremură vocea. Oh, dar e… un escroc. El…

– Oare? îngână Barbara. Ei bine, n-aș fi așa de sigură. Am înțeles că era prieten cu soțul tău. De fapt – ezitarea ei era teatrală, studiată – de fapt, doamnă Beresford, a spus că el era pasagerul din avionul soțului tău, când s-a prăbușit. Ciudat, nu-i așa, că a supraviețuit accidentului, iar soțul tău nu…

Caroline nu putu decât să se zgâiască la ea, rămasă fără grai.

***

Restul dimineții trecu foarte greu pentru Caroline. Semăna cu un coșmar, dar unul de a cărui incertitudine chinuitoare era intens conștientă. Cu coșmarele obișnuite, instinctul îi spunea că se va trezi, că visul, oricât de îngrozitor, va dispărea odată cu zorii zilei.

Dar coșmarul acesta era real și nu se putea încheia decât când se va întâlni și va sta de vorbă cu Tom Scott. Caroline nu se mai îndoia că va trebui să se vadă cu el. Barbara spusese că promisese să revină cu un telefon și aștepta tremurând ca Binns să vină din clipă în clipă și s-o cheme la telefon. Nu-i spuse nimic lui David: impulsul inițial de a-i spune fu înăbușit de teama că David va insista s-o însoțească la întrevederea cu Tom Scott. Dacă David va veni cu ea, Tom Scott probabil va face așa cum făcuse și când o însoțise Arthur Scott – nu se va apropia. Cu siguranță, nu-i va vorbi. Și trebuia să vorbească, pentru

că trebuia să afle adevărul, atât de dragul ei cât și al lui David.

Se putea ca Scott să fie, așa cum presupuseseră, un șantajist. Poate că nu era adevărat că fusese pasagerul lui Geoffrey, dar pe de altă parte, ar putea fi adevărat. Nu se cunoscuse niciodată numele pasagerului lui Geoff, toate eforturile lui Arthur Lawson de a-l identifica eșuaseră și probabil că tipul știa asta. Era acoperirea perfectă pentru un șantajist, dar – Caroline inspiră adânc – Geoffrey avusese câțiva prieteni dubioși. Scott ar putea fi unul din ei și ar putea să spună adevărul.

Exista o singură cale să afle. Va trebui să fie de acord să se vadă cu el între patru ochi: să evalueze singură originalitatea sau falsul afirmațiilor lui și numai dacă va putea fi sigură că era un escroc, numai atunci va apela la ajutorul lui Arthur sau al poliției.

Așadar, așteptă neliniștită pe terasă, cu ceilalți invitați, cu ochii fixați în gol spre terenul de tenis, pe care siluete în alb alergau fără țintă după minge, râsetele și distracția lor făcând pur și simplu parte din peisaj.

David juca, Barbara și Bill: Russell Lomax se alăturase și el pentru câteva seturi, dar Caroline se scuzase, sub pretextul unei migrene. Nu avea prea multe în comun cu cei mai în vârstă, cu care stătea cum. N-o excluseseră intenționat din discuție, mai degrabă ea fusese cea care nu răspunsese la încercările lor de a o implica, astfel că după un timp, o ignoraseră.

David veni de două ori, între jocuri, să stea lângă ea, și de fiecare dată, Caroline fu conștientă de privirile speculative și o timiditate ciudată, stânjenitoare, puse stăpânire pe ea – o timiditate pe care n-o mai încercase din liceu. David o privi neliniștit și o întrebă de durerea de cap.

– Nu e așa de rea, insistă ea, mințind.

– Ar trebui să te întinzi puțin, Carol. În camera ta. N-o să se supere nimeni – nu sta aici în agonie.

– Da, David. Poate mă duc după prânz, dacă nu-mi trece.

Își dori cu disperare neajutorată să-i propună s-o ducă la apartament, dar din punctul lui de vedere, era evident mai bine pentru ea să fie aici, sub ochii lui, printre prietenii lui, înconjurată de luxul Lomax. Nu avea de unde să știe că persecutorul ei o găsise și aici: domnul Lomax, dacă știa de telefon, evident nu-i menționase nimic lui David. Din motive personale, el și Barbara se alăturaseră conspirației tăcerii în ceea ce-l privea pe David și Caroline era recunoscătoare pentru îndurarea aceasta. Deși, fără îndoială, nici unul nu intenționase să-i facă o favoare.

După prânz, migrena deveni atât de rea, încât când Barbara o îndemnase, cu un zâmbet secretos, să se ducă la culcare, Caroline încuviință fără să protesteze.

– Ne ducem la piscină, spuse fata, o să lenevim puțin, e prea cald ca să facem altceva. Așa că vino și tu, dacă te simți mai bine. Îmi pare foarte rău că ai migrenă. Sunt îngrozitoare, nu-i așa? Dar dacă iei două aspirine și dormi puțin, probabil o să-ți treacă. Dacă nu apari până la patru, îți trimit un ceai în cameră.

În camera ei, în sfârșit singură, Caroline trase jaluzelele și se întinse pe pat. Nu se dezbrăcă de tot, doar înlocui rochia cu halatul de baie. Tensiunea de a aștepta ca Tom Scott să sune o extenuase, dar cum se întinse cu ochii închiși, o fură somnul. În minte nu i se învălmășeau decât gânduri contradictorii și triste. Întrebare după întrebare, care mai de care mai greu de răspuns.

Oare Barbara avusese dreptate când o acuzase că uneltise să se mărite cu David, că-l jucase pe degete ani de-a rândul? Cu siguranță, asta era o nedreptate! Nu vroia banii lui David, nu-i vrusese niciodată: doar pentru că era directorul de la Renton's își făcuse griji pentru reputația lui. Nu-i păsase de a ei, n-o interesase niciodată ce se spune despre ea. Doar că de dragul lui David, ca să evite bârfele care l-ar fi putut face să sufere, păstrase distanța, nu dăduse nici o ocazie limbilor

ascuțite și-l lăsase liber – liber de toate legăturile din trecut care l-ar fi putut ține lângă ea, liber să se însoare cu altcineva, dacă dorise.

Dacă David așteptase, o făcuse din proprie inițiativă. Pentru că… o iubea. Cu aceeași forță cu care, Dumnezeu s-o ajute, îl iubea și ea. În concordanță cu standardele ei, Caroline se purtase onorabil. David nu era oricine, era o persoană publică, mereu în centrul atenției, nu putea merge nicăieri în Sydney fără să fie recunoscut. I-ar fi făcut un rău incalculabil dacă s-ar fi afișat în public cu ea, când în ochii legii era încă soția lui Geoffrey și unul din angajații de la Renton's. Barbara n-avea decât s-o arate batjocoritoare cu degetul pentru că fusese atentă cu asta, dar habar n-avea – ea, care întotdeauna luase tot ce-și dorise fără să se gândească de două ori – nu avea cum să știe ce sacrificiu enorm însemnase pentru Caroline. Nu putea să-și imagineze anii singuratici de așteptare, lupta neîncetată între dorința de a fi cu David și teama că, dacă îi slăbea hotărârea, l-ar putea face ținta șușotelilor malițioase, atât la magazin, cât și în rest.

Dar era adevărat – așa cum spusese Barbara – că dacă n-ar fi fost scrisoarea părintelui Duggan, David ar fi cerut-o pe ea în căsătorie?

Lacrimile îi arseră pleoapele când își aminti felul în care o ceruse David în căsătorie la apartament, ieri după-amiază. Spusese că știa că Barbara îi deschisese ochii și-l făcuse să-și dea seama ce pierdea fiind singur. Iubirea – chiar și devotamentul de o viață al lui David – trebuie că înfloresc și apoi mor, dacă sunt reprimate în mod constant.

Fuseseră atât de fericiți de dimineață la biserică, ea și David. Pentru că fuseseră împreună și pentru că li se dăduse o speranță. Dar dacă speranța se va dovedi zadarnică? Dacă, până la urmă, amenințările evazive ale lui Scott nu erau amenințări, ci fapte inevitabile? Atunci, ce? Se va întoarce David la Barbara? Va trebui să-i dea libertatea asta, de dragul amândurora?

În spatele obișnuitei ei durități, Barbara chiar îl iubea? Putea să-l facă fericit? Sau avea vreun motiv ascuns pentru care vroia să se mărite cu el?

Cel puțin, dacă avea, nu putea fi dorința de a se căsători cu el pentru bani, hotărî Caroline, uitându-se printre lacrimi în întuneric. Russell Lomax era chiar mai bogat decât David, iar Barbara era singurul lui copil…

Neliniștită, Caroline se perpeli de pe-o parte pe alta, torturată de gânduri, încercată până la limita rezistenței.

Și dacă Geoff trăia, dacă se va întoarce s-o caute? Avea motive să intenteze divorțul, desigur – doar o lăsase de izbeliște. Dacă nu cumva… se ridică, înspăimântată. Dacă dispariția lui Geoffrey fusese rezultatul unor evenimente dincolo de puterea lui, dacă tăcerea îi fusese impusă, de exemplu, fusese atât de grav rănit în accidentul aviatic încât nu putuse s-o rupă, dacă-și pierduse memoria, atunci nu va avea nici o bază pentru divorț. Mizeria vieții alături de el, eșecul mariajului lor – nici una din astea n-ar constitui o probă în fața unui complet de judecată.

Încercă să vizualizeze chipul lui Geoffrey, să-și amintească detalii despre el pe care, pentru liniștea ei sufletească, se silise să le uite.

Fața lui frumoasă și frivolă, ridurile din jurul gurii, aroganța lui diabolică și desfrânată, râsul lui, care avusese întotdeauna o notă de batjocură, insolența rece a ochilor lui albaștri și îndrăzneți… detaliile astea se întoarseră și odată cu ele, reveniră și teama și amintirile umilitoare. Amintirile minciunilor pe care i le spusese, promisiunile pe care i le făcuse atât de des și pe care la fel de des le încălcase… Caroline se cutremură. Oare nu se amăgise singură că-l iubise? Poate că da. În felul lui, Geoffrey era atrăgător: avea farmecul lui, când alegea să și-l arate, și când se întâlniseră, fusese foarte tânără și inocentă. Războiul abia se încheiase și se întorsese erou: Caroline fusese singură, rănită în adâncul sufletului de aparenta respingere a lui David, o victimă ușoară pentru farmecul superficial al lui Geoffrey. Crezuse în teatrul pe care-l jucase în fața ei.

Dar acum, privind în urmă cu ochii maturității, se întreba ce putuse s-o atragă la Geoffrey. Caroline nu era genul lui, nu fusese niciodată. Poate că singurul motiv din care-i atrăsese atenția lui Geoffrey fusese acela că David Renton o iubea și Geoff știa. Văzuse în asta o porvocare o vrusese pentru că o vroia și David. Nu avusese alt motiv în afară de ăsta, se gândi Caroline obosită, și Geoff nu o făcuse soția lui pentru că fusese îndrăgostit de ea. Nu vrusese decât să obțină o victorie împotriva lui David, care-i fusese cândva, pentru scurt timp, prieten.

Mariajul lor durase mai puțin de o lună. Și totuși, după zece ani, legal era încă soția lui Geoffrey… sau văduva lui. Nu știa, și singurul care putea s-o lămurească era Tom Scott, care probabil era un escroc și mințea – fericirea ei și a lui David se afla în mânile gheboase ale lui Tom Scott. Erau oare mâini hrăpărețe? Oare informația aceasta – indiferent în ce sens era – valora bani? Sau încerca să-i vândă tăcerea lui? Tăcerea pe care se aștepta ca ea s-o cumpere cu banii lui David?

Pumnii Carolinei se încleștară și lacrimile îi curgeau nestingherite acum, arzându-i ochii. Uitase de părintele Duggan. Era preot, un om al Domnului. Dovezile lui erau cele care contau, cuvântul lui trebuie crezut, nu al lui Tom Scott. Și era în drum spre Australia. Curând, toate îndoielile ei își vor găsi răspunsul. Când părintele Duggan va ajunge în Sydney, va ști dacă era sau nu liberă să se mărite cu David…

Treptat, cu gândul acesta și cu tăcerea din casa părăsită, sufletul ei chinuit își găsi o oază de liniște.

Dormea, când servitoarea o chemă la telefon.

– Cine? întrebă ea, luptându-se cu somnul. Cine e?

– Un domn, n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. V-am făcut legătura în camera de zi.

– Alo, spuse ea, forțându-se să fie calmă. Doamna Beresford la telefon. Cine sunteți, vă rog?

– Sunt sigur că știți. Fiți serioasă, doamnă Beresford, v-am lăsat un mesaj prin fermecătoarea dumneavoastră gazdă. Credeați că n-o să revin?

– Eu… Caroline își ținu răsuflarea. Mi s-a transmis mesajul dumneavoastră. Ce doriți, domnule Scott?

– Oh, ce am dorit dintotdeauna – să stau de vorbă cu dumneavoastră. Dar între patru ochi – doar dumneavoastră și cu mine, fără alți spectatori. Pentru că ce am să vă spun e ceva personal, înțelegeți? Nu vreau ca Renton sau avocatul ăla să se țină după dumneavoastră. Nici polițaii. Dacă vă duceți la poliție, o să vă pară rău, să știți. E destul timp să vă duceți la ei, după ce ne vedem, hm? Îl auzi râzând. Dacă veți mai vrea!

– Prea bine. Unde vreți să ne întâlnim?

– Așa e mai bine! Avu un ton puțin surprins, ca și cum nu se aștepta să cedeze atât de repede. Dar își reveni imediat: pe feribotul de Manly – cel care pleacă în seara asta, la nouă, de la Circular Quai. Știu cum arătați. Alegeți un loc unde să nu fim auziți. O să vă găsesc eu.

– …Da, de acord.

Caroline cină cu David la un restaurant mic și liniștit din King's Cross și nu mult după ora opt, o lăsă în fața apartamentului ei.

Spre ușurarea ei, nu comentă intenția ei de a se culca devreme.

– Ai nevoie de asta, iubito, îi spuse el privindu-i neliniștit chipul palid și umbrit. Nu veni mâine la serviciu, dacă nu te simți mai bine. Nu-mi place să mă gândesc că ai migrene din acestea.

– Mi-a trecut migrena, îl asigură Caroline, mă simt foarte bine. Doar că sunt obosită. Ura că trebuie să-l mintă, dar trebuia să se ducă singură la întâlnirea cu antipaticul Tom Scott. Până mâine, o să-mi vin în fire, serios, David.

– O să te sun, promise el, și dacă te hotărăști să vii, vin să te iau. Nu-ți face bine să te înghesui prin tramvaie, Carol. Trebuie să înceteze, să știi. De acum înainte, o să am eu grijă de tine. Și o să vorbesc eu cu polițistul în locul tău. Cum spuneai că-l cheamă? Sergent major Groves? Ei bine, îl sun îndată ce ajung acasă și aranjez să stăm de vorbă în seara asta, dacă se poate. Mi-ai spus tot, nu-i așa, despre tipul ăsta, Scott?

– Eu… da. Dar o mustra conștiința. Mai era și faptul că Scott pretindea că fusese în avion în momentul accidentului. Nu-i spusese asta lui David. Dar dacă-i va spune acum, va trebui să știe că Scott sunase din nou, că îi dăduse de urmă la Pott's Point, și nu îndrăznea să recunoască asta, căci David va vrea să știe de ce sunase și ce spusese. Totuși, dacă Tom Scott realmente fusese în avionul lui Geoffrey când se prăbușise, atunci toată tărășenia căpăta o altă lumină. Mărturia lui era vitală și poate, până la urmă, nu vroia s-o șantajeze…

– Mai e ceva ce nu ți-am spus, se uită la el nefericită, hotărându-se la un adevăr pe jumătate.

– Ei bine? David o luă în brațe. Ce este, iubito?

– Tom Scott a insinuat că era în avion cu Geoffrey, că el este pasagerul care n-a fost găsit niciodată.

– Da? se încruntă el. Mă bucur că mi-ai spus, Carol, pentru că aș zice că asta abia demonstrează că nu are intenții curate.

– Demonstrează… dar – Caroline îl privi, uluită de reacția lui.

– Desigur că demonstrează, o asigură el convins. Scott nu se poate să fi fost în avion, altfel, ca și Geoff, și-ar fi pierdut viața. Din descrierea părintelui Duggan, e foarte puțin probabil să fi supraviețuit cineva accidentului. A luat foc și s-a zdrobit complet de pământ – fără îndoială, a explodat cum a lovit muntele. Așa se întâmplă de obicei cu avioanele. Am văzut multe în război, și americane și japoneze, și…

– Le-ai văzut? Caroline era din ce în ce mai uluită. Dar am crezut că…

Dându-și seama că spusese prea mult, David alungă întrebarea.

– Geoff nu avea parașute, spuse el sec. Detectivul meu a aflat asta. Așa că – oftă și se aplecă s-o sărute – nu-ți face griji, iubito, o să se ocupe poliția de Scott. Și – deși nu-i doresc rău lui Geoff și, cu siguranță, n-aș fi vrut să moară în asemenea circumstanțe – din moment ce e mort, vreau s-o dovedesc. De dragul tău și al meu, Carol. Și pentru că te iubesc și vreau dreptul legal de a avea grijă de tine, draga mea.

Caroline se rușina de îndoielile ei, însă acestea persistau. David părea atât de sigur, dar nu exista nici o certitudine reală. Cel puțin, până nu va vorbi cu Scott. Și intrase deja în criză de timp: va trebui să se grăbească dacă vroia să ajungă la timp la Circular Quay.

Îi ură noapte bună lui David și chemă un taxi.

Mai multe persoane așteptau deja feribotul de Manly, dar după ce li se alătură, Caroline nu recunoscu pe nimeni. Feribotul acostă important la cheu și pasagerii fură debarcați cu viteza incredibilă a tuturor feriboturilor din Sydney, puține din ele deranjându-se să aștepte până când se coborau pasarele. Se amestecară veseli cu cei care așteptau și apoi dispărură, eliberând locurile pentru noua tură de pasageri, care săriră la bord, arătând aceeași lipsă de considerație pentru pasarele și pentru regulile de securitate ca și predecesorii lor.

Caroline, care călătorea rar cu feribotul, se opri pe puntea principală, examinând-o din priviri. Era o seară minunată, cu o briză răcoroasă care îi aerisea fața înfierbântată și, în circumstanțe obișnuite, Carolinei i-ar fi făcut plăcere plimbarea. Dar împrejurările erau departe de a fi obișnuite și până ajunseră la Manly, își pierduse deja orice urmă de răbdare.

Neliniștită, sprijinindu-se de balustrada de pe puntea de sus, scrută fețele celor care debarcau, întrebându-se dacă Tom Scott va coborî pe țărm sau va rămâne la bord, cu intenția de a o aborda la întoarcere. Nu văzu pe nimeni care, cu toată imaginația, putea să fie el, așa că se mută la pupa; găsi o bancă părăsită într-un colț umbrit și așteptă cu inima cât un purice.

El veni la câteva minute după ce feribotul părăsi debarcaderul Manly, un bărbat mărunt, brunet-roșcat, cu obrajii ciupiți și palizi și cu zâmbetul lingușitor tipic agenților de la cursele de cai; văzând că se apropie de ea, Caroline știu că reținerile ei fuseseră mai mult decât justificate. Omulețul acela jerpelit și dezagreabil, cu flanela pătată și fără nici o formă și cu jacheta cu două numere mai mari, era atât de

evident un delincvent prăpădit încât, din instinct, de dădu înapoi când se așeză lângă ea, trăgându-și fusta ca să nu se atingă de el.

Bărbatul îi văzu mișcarea și zâmbetul lui deveni lacom.

– Doamna Beresford, nu-i așa? Doamna Geoffrey Beresford?

– Da, încuviință Caroline cu buzele strânse. Arăta de parcă soarele nu-l văzuse niciodată la față, și cu siguranță, nu arăta ca și cum abia s-a întors din Papua, cum sugerase el și Caroline își făcu speranțe. Pentru că dacă nu era decât un șantajist, nu trebuia decât să-i asculte propunerea, să-i spună că se mai gândește și să se ducă la poliție…

Citindu-i parcă gândurile, bărbatul șuieră:

– Nu cumva vă îndoiți de mine, nu, doamnă Beresford?

– Nu, răspunse ea roșind, desigur că nu, domnule Scott. Eu…

– Sunteți dezamăgită că nu semăn cu un negrotei?

– Ei bine… ați spus că abia v-ați întors din insule. Am crezut că…

– Și în insule sunt locuri unde nu poți vedea soarele, doamnă Beresford. Zâmbetul lui era mai lacom ca oricând. Sunt în măsură să vă spun, doar mi-am petercut cea mai mare parte din ultimii doi ani într-unul. Îi întinse mâna să i-o inspecteze și Caroline gemu la vederea șanțurilor adânci care-i crestau palma. Minele folosesc mână de lucru de la închisori. Le-au folosit și pe ale mele.

– Mână de lucru de la închisori? se zgâi Caroline la el, cu ochii mari. Vreți să spuneți că ați fost la închisoare acolo?

– Vă șochează?

– Ei bine…

– Ascultă, cucoană… Scott se aplecă mai aproape, astfel că-i simți respirația pe obraz și din nou se ghemui pe colțul băncii. În prezența lui nu putea să gândească limpede, abia dacă putea să asimileze ce încerca să-i spună, dar fără doar și poate, ghicea unde bătea, simțea că în câteva minute, îi va spune că Geoff fusese și el la închisoare. Fusese? A fost! Asta încerca el s-o facă să creadă. De asta fusese atât de secretos, de asta îi spusese că n-ar vrea să se ducă direct la Arthur Lawson…

– Nu vă cred… nu cred că l-ați cunoscut vreodată pe Geoffrey, nici că…

– Vă pot convinge, doamnă Beresford. De tot. Dar sunt falit, la sapă de lemn. A trebuit să vâslesc la întoarcere la o blestemată de barcă de aborigeni și s-o iau la picior până la Cairns, pentru că n-am avut bani să-mi cumpăr bilet de tren. Dădu din umeri. Nu e frumos să fii falit când te-ai întors în țară după ani de muncă trudnică în insule. O privi în expectativă, dar văzând că nu spunea nimic, continuă în șoaptă: n-am fost la pușcărie acolo, să știți. Indonezienii m-au trimis la răcoare. Violarea drepturilor lor civile, au spus. Contrabandă de arme, mai pe șleau. Asta făcea soțul dumneavoastră acolo, doamnă Beresford, în caz că nu știați. Pasămite pilota charterul de Moresby, dar el transporta de fapt arme în Indonezia.

Caroline își ținu respirația. Vocea plată, nazală, era convingătoare, și era genul de întreprindere care l-ar fi atras pe Geoffrey. Întotdeauna îi plăcuse să riște, nu-și bătuse niciodată capul cu potrivnicia sorții, atâta timp cât promisiunea de amuzament și răsplata erau destul de mari.

– De unde știți toate astea?

– Am lucrat pentru el, râse Scott. A fost o afacere frumușică. Americanii au lăsat în insule multe lucruri rămase din război, le-au aruncat. Desigur, armele, muniția și bombele, toate au fost distruse oficial, dar – întinse mâinile – n-a fost prea greu să reparăm mare parte din ele. Am avut un echipaj de aborigeni care au pus bucățile cap la cap în câteva din insulele mai mici. Geoff zbura la intervale regulate, încărcat cu cât de mult putea duce, și le ducea în Jawa. Clienții plăteau cu bani gheață și luau orice pușcă sau pistol pe care le puteam aduce. A fost o afacere bună, cât a durat, dar – ca toate lucrurile bune – n-a mers la infinit. Guvernului nu ne-a plăcut nici pe noi, nici afacerea noastră. De asta am petrecut ultimele optsprezece luni ca miner condamnat, doamnă Beresford.

– Și Geoffrey? se cutremură Caroline. Ce s-a întâmplat cu Geoffrey?

– Cât valorează pentru dumneavoastră să știți? întrebă el fără ocolișuri.

– Nu am bani. Circular Quay se vedea deja, dar feribotul nu încetinise încă. Ochii spălăciți ai lui Scott de mutară de la fața Carolinei la luminile care se apropiau, apoi reveniră la ea.

– Aveți o slujbă de milioane, nu-i așa? O slujbă de milioane și… perspective. N-am venit la dumneavoastră înainte să verific, doamnă Beresford. Știu prea bine tot ce e de știut despre dumneavoastră – unde locuiți, cum trăiți, ce prieteni aveți, ce faceți în timpul liber. Uitați – se aplecă din nou spre ea, scotocindu-se prin buzunarele jachetei zdrențăroase – ați spus că nu credeți că-l cunosc pe Geoffrey. Presupun că asta o să vă convingă. Îi întinse o fotografie. Fusese făcută cu un aparat de buzunar și arăta doi bărbați în uniforme militare, sprijinindu-se de aripa unui avion. Caroline observă imediat că unul era Geoff. Celălalt era, inconfundabil, bărbatul care stătea acum lângă ea. În fotografie, stăteau brat la brat, evident în cele mai bune relații. Acum mă credeți?

– Da, spuse ea. Acum vă cred, domnule Scott.

– Foarte bine! Zâmbi cu maliție zitate. Aproape am ajuns, ceea ce înseamnă că va trebui să încheiem mica noastră discuție, nu? Nu veți vrea să fiți văzută cu mine odată ce ajungem la țărm, presupun. Dar cred că vă prinde bine un timp de gândire, nu-i așa? Poate veți găsi o cale să intrați în posesia unor bani. Nu sunt lacom. Nu vreau decât cât mi-ar oferi ziarele pentru povestea asta. Se dau în vânt după lucruri din acestea, nu? Aventură din realitate, experiențele personale ale unui alb într-o închisoare de aborigeni – oamenii cu care s-a întâlnit cât a fost acolo, știți și dumneavoastră… lucruri din astea. Doar că s-ar putea să fiți într-o situație jenantă, dacă s-ar publica. Și domnul Renton la fel. Nu-i așa? Ochii lui îi cercetară chipul.

– Cel puțin… spuneți-mi dacă el… dacă Geoffrey… trăiește sau nu…

Tom Scott se ridică în picioare, în timp ce feribotul ancoră la debarcader. Avea chipul umbrit și rezervat și nu se uită la ea când îi răspunse brusc:

– Fiți serioasă, doamnă Beresford! Doar nu creadeți c-o să mă prindeți cu o astfel de replică, nu? Informația asta e de vânzare. Vă ofer dovezi, să știți – dovezi incontestabile. Sunt ale dumneavoastră, pentru o mie de lire streline.

– O… mie? repetă Caroline îngrozită. Oh, trebuie că sunteți nebun! Nu am o mie de lire, eu…

– Are domnul Renton, veni replica seacă și Caroline simți cum i se strânge inima. Mâna lui schiloadă și bătătorită îi strânse brațul gol. Mai am un posibil client, doamnă Beresford. Asta dacă nu sunteți intersată.

– Încă unul? Se zgâi la el. Dar…

– Domnul Lomax ar putea fi interesat, nu-i așa? Am stat puțin de vorbă la telefon cu fiica lui în dimineața asta și mi s-a părut foarte interesată. De dumneavoastră, de mine și de Geoff – de tot peisajul. Dar vă ofer dumneavoastră prima șansă, doamnă Beresford, din – ei bine, le-ați putea spune motive sentimentale. Geoff a fost tovarăș cu mine și când am lucrat pentru el, s-a purtat foarte frumos cu mine. De câte ori a avut bani, a avut grijă să primesc o parte corectă. Nu uit asta.

– Nu? Caroline nu-și putu reține amărăciunea din glas. Feribotul oprise deja și însoțitorul ei aruncă o privire neliniștită la coada lungă de pasageri care așteptau să debarce.

– Nu, insistă el cu o demnitate ciudată. O trase mai în umbră. Vă spun, Geoff și cu mine eram amici. De asta vă dau douăzeci și patru de ore să vă gândiți la oferta mea. Vă voi contacta mâine seară. Între timp, nu m-aș duce la poliție, dacă aș fi în locul dumneavoastră.

În primul rând, n-ați putea demonstra că v-am spus ceva nelalocul lui, în al doilea – ei bine, nu sunt ușor de găsit, dacă nu vreau să fiu găsit. Îi dădu drumul și se îndreptă speriat spre pasarelă.

În culmea disperării, Caroline se duse după el.

– Așteptați, strigă ea, așteptați! Nu cumva ați uitat de misionarul care a găsit resturile avionului – n-ați citit presa? Cum puteți…?

– N-am uitat nimic! Se întoarse spre ea, aruncând flăcări din priviri. Și am citit presa. Dacă dumneavoastră credeți că misionarul acela poate dovedi ceva, vă pierdeți timpul. Nu poate.

Din nou, cuvintele lui șoptite exprimau convingerea, puterea adevărului. În ciuda grabei lui neascunse de a pleca de lângă ea, părea foarte sigur pe el.

– Dar – Caroline inspiră adânc – el, părintele Duggan – a spus că e imposibil să fi existat supraviețuitori în accidentul acela. Avionul a ars până la schelet.

Tom Scott îi oferi zâmbetul lui lacom.

– Oh, are dreptate, să știți – n-a supraviețuit nimeni accidentului aceluia, doamnă Beresford.

– Dar i-ați spus domnișoarei Lomax că…

– Știu ce i-am spus, o întrerupse el repede. Eram în avion când a decolat. La fel și Geoff. Dar când s-a prăbușit, nu mai era nici unul din noi. Și pot dovedi asta! Noapte bună, doamnă Beresford. Pe curând.

Acestea fiind spuse, ferindu-se de mâna Carolinei, sări sprinten peste balustradă și, din câțiva pași rapizi, se pierdu în mulțime. Caroline, încercând să-l urmărească, se trezi prinsă în aglomerația de pasageri care se zbăteau să coboare mai repede și, până când reuși să ajungă la bariera rotitoare, ținta ei dispăruse.

Cu inima ca o piatră, merse încet spre refugiul din stația de tramvai.

Se părea că Tom Scott avea toate cărțile. Și ea nu putea face nimic, decât să aștepte până o va contacta din nou.

Capitolul 6

David telefonă în dimineața următoare, când Caroline tocmai termina de luat micul dejun. Reuși cumva să răspundă la întrebările lui și să-l asigure că se simțea perfect și putea să vină la serviciu.

– Atunci, vin să te iau, iubito. Cam în douăzeci de minute.

– Te rog, nu. De astă dată, pregătise și o scuză. Lumea o să vorbească, dacă ajungem împreună la magazin. Știi bine.

– Contează? O să mă însor cu tine, nu?

– Oh, David, eu… nu știu. Pur și simplu… nu știu.

– Carol – vocea lui deveni brusc încordată – pentru numele lui Dumnezeu, iubito, ce e asta? Doar nu te-ai răzgândit. Regreți că ai acceptat cererea mea în căsătorie?

– Nu, iubitule, desigur că nu… Nu-l putea lăsa să creadă asta și știa că mai devreme sau mai târziu va trebui să-i spună despre întâlnirea cu Tom Scott. Dar nu încă; mai ales după noaptea albă, nu se simțea deloc pregătită la întrebările cu care va insista.

– Atunci, de ce, Carol? Nu-mi spui de ce?

– Nu pot. Nu la telefon, David. O să-ți explic. Dar nu acum. Mai dă-mi puțin timp.

– Vin acolo, îi spuse el pe un ton care tăia orice comentarii, acum. Te rog, așteaptă-mă.

– …Am chemat un taxi… începu ea.

– Atunci, anulează comanda, iubito. S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Îmi dau seama după vocea ta că ești tensionată. Draga mea, te iubesc, nu înțelegi? Nu e drept să încerci să-mi ascunzi ceva. Presupun… că Scott a luat iar legătura cu tine?

– Da…

– Atunci, cu siguranță, n-o să păstrezi asta pentru tine. Vin în zece minute.

David se ținu de cuvânt. În cele zece minute stipulate, fu la ușa ei, bătând energic.

Caroline îi deschise și o luă în brațe.

– Oh, iubito! O simțea tremurând și brațele lui se strânseră protectoare mai tare. Hai să mergem pe balcon, bine? Și apoi îmi poți povesti totul la o cafea și o țigară.

Când se așezară acolo și-i aprinse o țigară, Carolinei îi fu dintr-o dată destul de ușor să-i povestească totul.

David o ascultă în tăcere și după ce termină, spuse cu amărăciune:

– Puteam să ghicesc că e ceva de genul ăsta – erai atât de nerăbdătoare să scap de mine aseară. Oh, Carol, de ce nu înțelegi? Asta nu e doar bătălia ta, e și a mea… a noastră. Scott e un individ periculos și va fi de două ori mai periculos dacă va crede că e doar împotriva ta. Ești femeie și…

– Cred că vrea doar bani, David. Adică…

– Dumnezeule! Desigur că vrea bani, iubito. Ăsta e jocul lui. Va lua mia de lire, dacă o poate obține, și apoi va cere mai mult. N-o să-ți dea nici o dovadă, pentru că nu are. Minte. Oh, povestea lui e de domeniul fantasticului, știi – nici un ziar cu reputație nu s-ar uita la ea.

– Nu. Dar… Caroline se întrerupse, simțindu-și palmele reci și umede. Nu omisese să-i spună lui David decât un singur lucru: faptul că Scott menționase un al doilea "client". Nu-i putea implica pe Lomax, mai ales pe Barbara, pentru că nu avea decât cuvântul lui Scott că ar fi "interesați".

– Dar ce, Carol?

– Eu… Oh, David – îi dădură lacrimile și nu putu să se uite la el – povestea lui ți se pare fantastică, așa cum ți-am spus-o. Dar ar putea fi adevărată. Și am avut impresia că… este.

– Putem să verificăm, desigur, se încruntă David. O să dureze, dar putem verifica. Am vorbit cu sergentul major Groves. E un tip cumsecade, e gata să ne ajute, dar mi-a spus că avem nevoie de mai multe indicii decât până acum. Ei bine, acum avem destul de multe – te-ai văzut cu Scott, ai vorbit cu el, ai auzit povestea lui extraordinară și ți-a cerut bani. Probabil nu poți dovedi asta, nu ai nici un martor, dar Groves o să te creadă, dacă îi spui ce s-a întâmplat. Putem să pregătim o cursă și să-l lăsăm pe Scott să cadă direct în ea.

– O… cursă?

– Da. Poliția poate să aranjeze lucruri de genul ăsta. Va trebui să accepți să-i dai banii, iar ei vor fi în apropiere, să vadă cum îi primește.

– Dar… dacă povestea lui e adevărată?

– Tot șantajist e, oftă David. Să ceri bani sub amenințare e un delict; majoritatea judecătorilor o privesc foarte nefavorabil. Ar primi șapte ani – mai mult, dacă are cazier, și probabil că are.

– Da, dar – dacă-l trimitem pe Scott la închisoare, n-o să… n-o să dovedim nimic despre Geoffrey.

– Nu? Vom dovedi că Scott e un mincinos, după părerea mea. Dar hai să spunem, de dragul conversației, că nu minte și Geoff nu e mort, ci își execută pedeapsa într-o pușcărie indoneziană. Și Scott o să ne dea dovezi. Și apoi… ai putea să-ți obții libertatea, printr-un proces de divorț. Dacă – iartă-mă, Carol – dacă vrei.

Caroline rămase tăcută. Poate că David avea dreptate. Dar un proces ar isca un scandal. Invariabil. Și numele lui David ar fi legat de al ei…

– Dacă mă iubești, aș vrea să trec prin asta alături de tine – până la final, indiferent de implicații, Carol.

– Da, David? Se relaxă puțin în brațele lui, ascunzându-și fața în cămașa lui de mătase. David o sărută pe creștet.

– Desigur că aș vrea. Mă iubești, Carol? Mă iubești îndeajuns de mult?

Caroline încuviință din cap, neavând încredere să vorbească. Degetele lui David îi alunecară sub bărbie și-i ridicară cu blândețe fața spre el. O privi atent, dar n-o sărută.

– Carol, nu cred că Scott spune adevărul, nu cred nimic din ce ți-a spus. Dar dacă vrei, o să-i dau mia de lire, fără nici o cursă. Atunci, vom ști.

– Pot să mă mai gândesc, David? Trebuie să luăm o decizie acum?

– Nu. O să mă mai gândesc și eu. Și cred că ar trebui să-l vezi pe Groves, să-i spui ce mi-ai spus și mie, ca să vedem ce părere are. E un polițist cu experiență și poate să ne sfătuiască. Și mai mult ca sigur, va putea să afle câte ceva despre trecutul lui Scott, atât aici, cât și în Noua Guinee, prin canalele oficiale. O să încerc să mă întâlnesc cu Arthur în dimineața asta și o să aranjăm o conferință la C.I.B. cu toți detectivii particulari pe care i-am angajat. Se uită la ceas. Va trebui să plec, am o ședință la nouă și un sfert. Dar aș vrea să renunți la ideea de a veni azi, Carol. Ia-ți o zi liberă, vrei?

– Aș vrea să vin, David. Sincer, o să fie mult mai rău dacă trebuie să stau aici toată ziua să mă gândesc.

David n-o contrazise. Așteptă să-și pună pălăria și apoi o conduse la lift. Nu vorbiră prea mult pe drum.

Caroline coborî în fața intrării pentru personal și David intră în parcare. Spre ușurarea ei, nu păru să remarce nimeni că sosise cu Alvisul. Portarul o salută ca de obicei și-i ținu ușa, fetele se înghesuiră să-i facă loc în lift, zâmbind și urându-i bună dimineața. Coborî la etajul șapte, intră în biroul ei și în timp ce-și îmbrăca un uniforma, văzu bucuroasă că o aștepta o dimineață ocupată.

O chemă pe Sue și în câteva minute, începea primul interviu. Domnișoara Lomax, spusese Sue cu o strâmbătură dezaprobatoare, nu venise. Sunase să spună că nu se simțea bine.

Dar, la unsprezece fără un sfert, Sue anunță pe nerăsuflate că nu mai rămăsese decât o persoană de văzut și Caroline se însenină.

– Slavă cerului, spuse ea. Cu puțin noroc, voi avea cinci minute înainte de prima ședință.

Se uită la fișa pe care i-o pusese Sue în față, pe care asistent managerul de personal notase datele personale ale noului candidat, văzu – fără să remarce – că era un bărbat cu numele de W. G. Kane și că, după o lună de probă, se considera că "acest candidat ar putea face un training pentru postul de asistent de director de vânzări".

Caroline oftă, căci asta însemna că plasarea inițială a noului asistent trebuie făcută cu mare grijă: va fi urmărit îndeaproape în timpul perioadei de probă și era important să fie trimis la un departament unde abilitățile și calitățile să-i fie pe deplin și corect testate. Și, desigur, raportul ei va trebui să fie mai complet decât în cazul unui asistent de vânzări obișnuit.

– Bine, pofetște-l înăuntru, te rog. Și cheamă-l pe domnul Carstairs la telefon, îndată ce te sun. Va trebui să-l întreb dacă e dispus să primească încă un om.

Abia acum, când privirea îi căzu din nou pe fișă, observă numele Kane. Dar nu, cu siguranță nu putea fi Bill Kane. Era absurd. Bill Kane era jocheu la ferma Lomax…

Cu toate astea, când Sue reveni în birou, cel pe care-l pofti înăuntru era, fără doar și poate, Bill Kane. Purta un costum elegant, de culoare închisă, și fața lui tănără era plină de zâmbete când Caroline îi întinse mâna.

– Bună dimineața, doamnă Beresford, începu el formal și după ce ușa se închise după Sue, zâmbetul lui se lărgi. Ei bine, presupun că ești surprinsă să mă vezi?

– Să știi că sunt, răspunse ea încordată. Îi arătă scaunul. E vreo glumă, domnule Kane? Pentru că dacă este, sunt destul de ocupată, să știi. Și domnișoara Lomax nu e aici.

– Nu e nici o glumă, o asigură Bill. Arătă cu degetul la fișa de pe birou. Am primit slujba, dacă nu cumva te hotărăști să strici mersul lucrurilor. Cu siguranță, nu mi-ai face una ca asta. Am crezut că vom fi prieteni.

– Prietenia nu se extinde la distribuitul de slujbe unor persoane care sunt deja angajate, spuse ea cu răceală.

– Oh, dar eu nu sunt, spuse el amuzat. De astăzi la prânz, voi deveni șomer, doamnă Beresford.

– Vorbești serios?

– Foarte. Am fost dat afară în șuturi. Ultimul meu șef nu mai are nevoie de serviciile mele. Mai mult, mi s-a spus că prezența mea la Pott's Point e jenantă.

– Oh, Doamne! se cutremură Caroline. Dar am crezut…

– Sincer, și eu, doamnă Beresford. Dar știți ce se spune despre planuriele șoarecilor și ale bărbaților… Ei bine, e adevărat. Planul meu s-a dus de tot pe apa sâmbetei.

– Îmi pare foarte rău, domnule Kane. Dar… e un șoc. Adică…

– Și pentru mine a fost, recunoscu tânărul. Domnul Lomax mi-a spus că se gândește să vândă proprietatea. Imaginează-ți! Dumnezeule, iubește locul acela la fel de mult ca și mine. Desigur, nu l-am crezut. A fost doar un pretext ca să se descotorosească de mine. Așa că m-am gândit să-mi încerc norocul la Renton's…

– Pentru că Barbara lucrează aici?

– Desigur, de asta. Dar am și alte motive. E o slujbă decentă și dacă voi fi ales asistentul directorului de vânzări, aș putea face chiar o carieră, nu?

Caroline se uită la fișa lui, suspinând.

– Nu ți-ar plăcea, Bill. Chiar tu mi-ai spus că n-o să te stabilești niciodată în altă parte decât la țară. Cu siguranță, ai putea să găsești o altă fermă unde să te primească imediat. Dacă – îi zâmbi – dacă ești foarte bine cu oile…

– Uite, doamnă Beresford, spuse el cu demnitate, îți place să ți se dea ordine?

– Nu, recunoscu ea, nu-mi place. Dar oricum, nu pot recomanda să fii angajat la Renton's… din tot atâtea motive din câte ai venit aici mai întâi! Eu îmi iau slujba în serios!

– Și eu la fel. Refuzi să-mi dai chiar și perioada de probă? Într-o lună, aș putea să dovedesc că sunt serios.

– Vorbești serios?

– Da, vorbesc serios.

– Și cum rămâne cu Barbara Lomax? Nu uita că și ea lucrează aici. Și ar putea fi o situație destul de stânjenitoare pentru toți.

– Nu are de ce. N-o să creez probleme, îți dau cuvântul meu.

Caroline ezită, studiindu-i chipul. Se bucură de întrerupere când Sue bătu la ușă.

– E unsprezece fără cinci, domnișoară Beresford. Să vă fac legătura cu domnul Carstairs?

Caroline ezita încă. Probabil că David era încă în ședință, dar ar trebui să-l întrebe despre Bill Kane. Scutură din cap.

– Nu, nu încă. Sună mai întâi la biroul domnului David și întreabă dacă poate să vorbească puțin cu mine.

– Prea bine, domnișoară Beresford. Sue ieși și peste câteva minute sună telefonul. Caroline ridică receptorul.

– Bună, domnișoară Beresford, spuse David și Caroline îl informă formal că Bill Kane se prezentase la un interviu. David exclamă uluit: Bill Kane? Adică puștiul ăla care lucra pentru Lomax? Jocheul?

– Da. Mă întrebam ce părere ai despre asta. Îi citi datele de pe fișa lui de personal și Bill o urmări atent din spatele cănii de ceai.

David puse câteva întrebări scurte și în cele din urmă, sugeră să-l trimită pe băiat la el.

– Bine, sunt liber acum. Și, Carol – își coborî glasul – iau prânzul cu Arthur Lawson. Te sun mai târziu și-ți spun cum a mers.

– Te rog. Mulțumesc mult, domnule Renton. Puse receptorul la loc și se întoarse spre Bill, care zâmbea strâmb.

– Asta înseamnă că trebuie să mă explic în fața capului firmei?

– Da, mă tem că asta înseamnă. Nu te pot accepta pe responsabilitatea mea, Bill. Îmi pare rău, dar nu pot.

– Nici nu mă aștept la asta, din moment ce înclini să nu mă crezi.

– Nu e vorba de asta.

– Nu, știu că nu, încuviință el generos, ridicându-se și întinzându-i mâna. Ne mai vedem?

– Dacă vei lucra aici, da.

– Atunci, la revedere, doamnă Beresford. Nu ne-am putea întâlni la catină pentru prânz? Sau personalul nu mănâncă acolo?

– Ba da, când se grăbesc, cum mă grăbesc eu în dimineața asta, râse ea. O să te caut pe la unu.

– Voi fi acolo, promise Bill.

Strângându-și notițele, trecu în sala de ședințe, unde un grup de vânzătoare în rochii negre se ridicară politicoase în picioare.

– Bună dimineața, domnișoară Beresford, zâmbiră ele.

– Bună dimineața, răspunse ea scurt. Urcă pe platformă și începu prelegerea.

Atenția îi rămase neclintită timp de o oră și când se întoarse în biroul ei, Bill o aștepta.

– Ei bine, spuse el, am primit slujba, domnișoară Beresford…

***

Barbara Lomax stătea ghemuită în scaunul de răchită de pe verandă, pierdută în gânduri, când tatăl ei se întoarse pentru prânz. Nu-și ridică privirea la apropierea tatălui ei, nu păru să-l observe, până nu se aplecă s-o sărute pe creștet. Atunci, se întoarse:

– Oh, bună, tăticule! Se zgâi la el îngrijorată, căci era palid ca un mort, avea buzele strânse și nu zâmbea. Tăticule… ce s-a întâmplat? Arăți groaznic!

– Da? Russell Lomax închise radioul și Barbara văzu că-i tremura mâna.

– Dragule, stai jos… îți aduc ceva de băut. Sări în picioare, împingându-l în locul ei. În timp ce se duse la masa pe care se aflau băuturile, bătrânul scuturã din cap.

– Nu vreau un cocteil. Adu-mi un whisky. Unul mare, simplu. Avea vocea răgușită, iar privirea îi era hăituită și întunecată de durere.

– Tăticule, ești bolnav? Barbara îi aduse whiskyul și i-l duse la buze. Cu mâna liberă, îl luă de umăr.

– Bolnav? Zâmbi strâmb și nefericit. Nu, nu sunt bolnav, păpușă. Doar… învins, mă tem. Am avut o ședință cu consiliul în dimineața asta.

– Lomax Industries, adică?

Lăsă capul în jos, îi luă paharul din mână și-l dădu pe gât.

– Da, încuviință el. Lomax Industries. Firma mamă.

– A fost… mai rău decât te așteptai? întrebă ea, pălind dintr-o dată.

– Da, mă tem că a fost. Russell Lomax inspiră adânc. Am obținut încă o săptămână, atât am putut, deși numai Dumnezeu știe la ce o să-mi folosească. Și odată ce încep vorbele… Se scutură și rămase privind în gol. Am fost de acord să iau în considerare oferta lui Fairfax pentru Waharangi; știi că a vrut dintotdeauna ferma.

– Oh, tăticule! Barbara își lipi obrazul moale de al lui. Russell simți lacrimile ei calde și-și întoarse privirea bântuită spre ea.

– Fairfax trimite azi topografi acolo, cu agentul lui. Și l-am dat afară pe tânărul Bill de dimineață. N-am vrut să fie de față când ajung ei.

– Dar, tăticule… Waharangi! O să ți se rupă inima. Chiar trebuie s-o vinzi?

– Crezi că aș face-o dacă n-ar trebui, Barbie? M-am născut acolo, și tata la fel. Și tu… Expresia i se relaxă o clipă, uitându-se la ea.

Apoi deveni din nou aspră. Oferta lui Fairfax e foarte bună și o să cumpere pe loc. O să obțin destul cât să previn panica. Asta e tot ce pot face. Măcar atât trebuie să fac.

– Dar locul ăsta? întrebă Barbara, cuprinzând cu un gest toată întinderea luxoasă. Dacă trebuie să vinzi ceva, n-ai prefera să vinzi aici decât ferma?

– Oh, draga mea, bineînțeles că aș prefera, dar cât aș obține? Să zicem, douăzeci de mii de lire, la prețurile de azi și presupunând că aș putea găsi un cumpărător – ceea ce ar putea dura luni. Poate aș lua douăzeci și cinci de mii, dacă aș avea noroc. O picătură într-un ocean, Barbie. Și în afară de asta, ar ieși vorbe dacă aș vinde aici – aș începe tocmai zvonurile pe care încerc să le previn. Despărțirea de Waharangi poate fi pusă pe seama unei oferte bune și a faptului că toate interesele mele sunt acum la oraș, nu la țară. Deși… Ezită și apoi continuă, îndurerat: dacă vine crahul, va trebui să renunț și la locul ăsta, la fel ca la tot ce am. Și trebuie să fim realiști: probabilitatea unui crah e foarte mare, păpușă. S-ar putea ajunge la asta.

Barbara îi strânse mâna; îi tremurau buzele. Îi spuse cu voce slabă:

– Și nu există nimic – în afara căsătoriei mele cu David – ca să-l poată opri?

– Prespupun că una din companiile mele ar putea să dea peste petrol săptămâna viitoare – s-au întâmplat și lucruri mai ciudate de atât. Dar ar fi nevoie de un miracol, și unul destul de bine programat. Miracolele vin rareori la țanc.

– Și când mă gândesc că aș fi putut salva situația, dacă n-aș fi fost Caroline Beresford! exclamă Barbara deznădăjduită. Aș fi putut să mă mărit cu David, tăticule – jur că aș fi putut, dacă n-ar fi dat sfoară în țară că e văduvă, ca să-l ademenească din nou. Și nu cred că este, deși l-a făcut pe David să creadă că există șansa asta. Nu cred deloc! Ți-am spus despre convorbirea de la telefon pe care a avut-o sâmbătă seara…

– Dacă îți bazezi presupunerile pe convorbirea pe care ai auzit-o purtând-o cu avocatul ei, Barbie, atunci, în locul tău, aș avea grijă ce-i spun lui David.

– Nici prin gând nu-mi trece să discut despre asta cu David, tăticule. Drept cine mă iei?

– Drept fiica mea, răspunse el cu o mândrie amestecată cu milă. Dar o conversație auzită parțial nu-ți dă nimic pe care să mergi în continuare, cum te-am prevenit și ieri. Fraze disparate, scoase din context, îți pot lăsa o impresie cât se poate de greșită. În orice caz, nu aveai nici un drept să tragi cu urechea, din moment ce și David și doamna Beresford erau invitați în casa aceasta.

– Dacă n-ai fi fost atât de supărat că… "am tras cu urechea", ți-aș fi spus și restul, ieri dimineață, când s-a întâmplat.

– Când s-a întâmplat, ce?

– Un bărbat a căutat-o la telefon pe doamna Beresford, cât timp era la biserică împreună cu David. A spus că numele lui e Scott, așa că am ciulit urechile, pentru că avocatul Carolinei pomenise numele ăsta.

– Ei bine? Ai ascultat și telefonul ăsta?

– Nu. Eu am răspuns la telefon și am întrebat dacă pot să-i transmit vreun mesaj. Făcu o pauză, uitându-se obosită la tatăl ei. Tăticule dragă, nu-mi tăia imediat capul, dar ce-ai zice dacă ți-aș spune că puritatea și sfințenia întruchipată, doamna Beresford, este șantajată?

Russell Lomax se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

– Mi-ar fi foarte greu să cred.

– Totuși, sunt sigură c-o șantajează… acest Scott.

– Oh, fii serioasă, Barbie! De unde știi? Ți-a spus el că e șantajist? Sau ea?

Barbara scutură din cap.

– Nu, ea nu mi-a spus – deși nici n-a negat când am vorbit cu ea ieri. A spus că…

– Ai vorbit cu ea despre asta? Barbie, pesemne că ți-ai pierdut mințile! De ce…

– I-am dat mesajul domnului Scott, spuse ea pe un ton periculos de scăzut. Tăticule, a spus că are veşti pentru doamna Beresford… despre soţul ei. Ăsta a fost mesajul. Dar am profitat şi l-am chestionat. Pretinde că a fost pasagerul din avionul lui Geoffrey Beresford – cel care s-a prăbuşit şi în care se presupune că ar fi murit. Desigur, nu era sigur de mine şi nu mi-a spus prea multe, dar cel puţin am scos asta de la el.

– Adică… Beresford ăsta n-a murit în accident?

– Ei bine… dacă Scott era cu el şi trăieşte, se pare că nu, nu-i aşa?

– Da, aşa se pare. O studie tăcut câteva clipe. Ăsta e adevărul?

– Nu te-aş minţi, dragule. Ştii bine.

Russell îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

– Barbie, îl vrei cu adevărat pe David? Ştiind că e îndrăgostit de altă femeie?

– L-aş putea face să mă iubească, răspunse ea sfidătoare.

– Chiar te-ai îndrăgostit de el? Tatăl ei vorbea cu o nelinişte plină de tandreţe. Te cunosc bine.

– Nu destul de bine, tăticule. M-aş lupta cu doamna Beresford pentru David, dacă aş şti cum s-o fac – cu orice arme mi-ar cădea în mână. Orice arme!

– De dragul meu, Barbie? Din cauza a… ce ar putea să se întâmple cu mine? Asta nu contează, să ştii… ce se întâmplă cu mine. Tu eşti asigurată, am avut grijă de asta. Şi există o cale să ies din mizeria asta fără să-mi ruinez acţionarii şi creditorii. Şi fără să-mi sacrific fiica…

– Oh, tăticule! Barbara se aruncă în braţele lui, plângând. Ai spus că sunt fiica ta… şi sunt! N-o să mă las învinsă. Vreau să mă mărit cu David, nu numai de dragul tău – pentru al meu şi al lui. Caroline Beresford e singurul lucru care stă între noi, vorbesc serios.

Russell Lomax ridică bărbia micuţă şi hotărâtă a fiicei lui, forţând-o să-l privească în ochi.

– Ei bine? întrebă el cu blândeţe. Care sunt armele tale, Barbie?

– Sunt mai bune decât ale tale, tăticule. Russell știu, întâlnindu-i privirea, că-i citise gândurile, că le ghicise înțelesul, așa că așteptă să vorbească. Scott m-a sunat aseară. De asta nu m-am dus azi la magazin. Pentru că mă întâlnesc cu el după-amiază.

Tatăl ei o privi în tăcere.

– N-o să te duci tu la întâlnirea asta, păpușă… ci eu.

Barbara nu-l contrazise. Îl luă de braț și porniră spre sufragerie, să ia prânzul. Așezându-se în fața lui, ochii li se întâlniră și Barbara întrebă cu o urmă de nesiguranță:

– În iubire și în război, e permis orice, nu-i așa, tăticule?

Buzele lui Russell Lomax erau o linie subțire și dură.

– Așa se spune, Barbie.

– Ea n-a jucat cinstit, sugeră Barbara, roșind puțin din pricina reproșului care transpăruse mai mult din tonul, decât din cuvintele tatălui ei.

– Nu, poate că nu. Și tânărul Bill? Asta s-a sfârșit?

– Bineînțeles. Barbara se înroși mai tare.

– Îmi pare rău că a trebuit să-l dau afară. Am încercat să-i dau de înțeles, dar îl știi pe Bill – a luat foc imediat și și-a luat tălpășița, n-a crezut nimic din ce i-am spus. I-am oferit o scrisoare de recomandare pentru Martin Davies sau Clunes, dar a refuzat-o. A spus că se duce să-și găsească singur o slujbă în oraș.

– Oh? îngână Barbara, cu ochii în farfurie.

– Sper că n-o să complice și el situația.

– Nu văd cum ar putea, spuse ea cu răceală. I-ai spus să nu mai calce pe aici, nu?

Tatăl ei încuviință din cap și rămase tăcut, în timp ce Binns le servea felul doi.

Capitolul 7

Caroline luă prânzul cu Bill Kane la cantină. Fu o masă plăcută și – dată fiind situația – destul de veselă.

– M-am născut în Brisbane, spuse Bill.

– N-am fost niciodată acolo, mărturisi Caroline.

– E un oraș foarte frumos. Se lansă într-o descriere entuziastă a locurilor lui natale. Ochii lui albaștri aveau o expresie pierdută în depărtări și când își termină discursul, Caroline întrebă blând:

– Bill, crezi că vei rămâne aici, că vei fi fericit departe de locurile tale?

O clipă, nu-i răspunse. Caroline își dădu seama că aduna în minte argumentele pro și contra.

– Atât cât voi fi nevoit – da, voi rămâne, doamnă Beresford.

– Și cât timp crezi că va trebui să rămâi?

– Până când o voi avea pe Barbie, spuse el cu fălcile încleștate și hotărâte. Sau până o pierd.

Vehemența lui o sperie – așa cum o mai făcuse o dată, în timpul plimbării cu vasul. Era foarte tânăr, dar totodată părea foarte matur, într-o manieră ciudată. Bill Kane știa ce vroia, era pregătit – cu ochii larg deschiși și fără iluzii în privința implicațiilor – să facă sacrificii considerabile ca să-și atingă scopul și s-o câștige pe fata pe care o iubea. Caroline nu se mai îndoia că o iubea pe Barbara, sincer și din toată inima.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Bill răspunse:

– Pe Barbie o vreau, să știi – doar pe ea, nu banii sau poziția tatălui ei. Sincer să fiu, aș vrea ca tatăl ei să nu fi avut atâția bani, pentru că nu vreau nici un cent din ei. N-am vrut niciodată. Zâmbetul lui era puțin strâmb, aproape obosit, când întâlni privirea Carolinei. Barbie a altfel la Waharangi, e ea însăși, e o persoană reală. Nu cum e aici. Dacă ai văzut-o doar aici pe Barbara, doamnă Beresford, atunci n-o cunoști deloc.

Caroline își reținu un suspin. Poate că n-o cunoștea pe adevărata Barbara. Cu siguranță, experiența ei cu Barbara pe care o știa nu fusese calculată să-i fie prea dragă. Dar nu putea să-i spună asta campionului ei… Se uită la ceas și se ridică.

– Pauza noastră s-a terminat, domnule Kane. Acum, o să te conduc la departamentul tău și o să te prezint viitorului tău mentor. Numele lui e domnul Carstairs și sunt sigură că o să te înțelegi bine cu el.

– Dacă spui tu, răspunse el politicos. Dar nu-mi faci o onoare prea mare? A fost ceva decent să iei masa cu mine și mi-a făcut o mare plăcere. Dar se obișnuiește ca cineva cu importanța ta în schema Renton să escorteze la post un amărât de începător în ale vânzărilor?

– Asistenții de vânzări sunt foarte importanți, râse Caroline. Fie asistenta mea senioară, fie eu te-am duce la departamentul tău și te-am prezenta, și, cum asistenta mea trebuie să țină o prelegere în cinci minute și a mea începe abia peste o jumătate de oră, eu sunt aceea. Așadar, vino.

– Mulțumesc, spuse Bill cu gravitate. O să încerc să nu te dezamăgesc.

Caroline fu ocupată până la cinci și jumătate, când magazinul își închise în sfârșit porțile.

Abia acum își putu permite să se gândească la problemele ei personale, cu care se va confrunta în curând, când cel care-și spunea Tom Scott va suna și-i va cere un răspuns.

Își trecu obosită o mână peste fruntea dureroasă. Fusese o zi lungă, și – dacă scopul fusese să-i distragă atenția, atunci cu siguranță reușise. Abia dacă se gândise la Scott de când ajunsese la magazin, cu opt ore și jumătate în urmă. Acum, chiar nu avea idee ce răspuns să dea la cererea lui scandaloasă. Pentru că nu avea acea mie de lire și sub nici o formă nu putea să-l lase pe David să i-o dea…

Telefonul sună metalic lângă cotul ei.

– Departamentul de Resurse Umane, urmă răspunsul ei automat, domnișoara Beresford la telefon.

– Oh, Carol! Cu ușurare și cu plăcere, recunoscu vocea calmă și gravă a lui David, simți căldura nerăbdătoare din ea, tandrețea. Era atât de minunat să fie iubită și dorită, să audă tonul acesta în glasul lui când îi vorbea.

– Bună, David, răspunse ea cu aceeași nerăbdare, căci fiind singură la birou, era liberă să se exprime fără teama de a fi auzită.

– Draga mea, toată după-amiaza am încercat să dau de tine. De fiecare dată când am sunat, secretara ta mi-a spus că ești în ședință. Trebuie să fi avut o zi haotică.

– Oh, David, îmi pare rău. N-ai lăsat vreun mesaj, nu? Pentru că…

– Nu, o asigură el. Nu avea nici un rost, o să ne vedem, nu? Carol, iei cina cu mine? Am putea să mergem într-un local retras, dacă vrei.

– Mi-ar face plăcere – mulțumesc, David.

– Bine. Mă duc să iau mașina și ne întâlnim la intrarea din Pitt Street. În zece minute – ai timp?

– Da. Dar ar trebui să mă întorc la apartament…

– Te duc eu mai târziu. Avem câteva lucruri de discutat, Carol. Cred că ar trebui să stai de vorbă cu sergentul major Groves. Am fost la el și i-am promis că-l sun să aranjez o întâlnire cu tine. A sugerat că va veni la Elizabeth Bay, la apartament. Să aranjez așa? Să zicem, pe la șase jumătate – șapte?

– Da, David. Dacă tu crezi că ar trebui să vorbesc cu el. Dar dacă omul acela urmărește apartamentul? Mi-a spus să nu…

– Înțeleg. Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să-l speriem și nu vrem asta. O să-l sun acum pe Groves și o să-l rog să vină aici. Puteți să stați de vorbă în biroul meu. Ești obosită rău și vrei să pleci?

– Nu, nu, mă simt foarte bine. Și prefer să ne vedem aici.

– Atunci, aranjez imediat, promise David și închise.

Caroline străbătu coridorul pustiu până la toaletă ca să se spele, apoi se întoarse, își schimbă hainele și-și retușă machiajul. David apăru la ușă s-o ia cu el.

– Vine Groves, anunță el, luând-o de braț, dar m-am gândit că poate ai vrea să bei puțin din sherryul directorului, înainte să-l înfrunți. Așa că am luat în biroul meu carafa și paharele din sala de ședințe și i-am spus să nu se grăbească. Ești bine, draga mea? O studie neliniștit.

– Da, David, acum… că ești cu mine.

De mână cu el, totul era brusc în regulă. Pentru că David va avea grijă de ea… pentru că o iubea.

Ajungând în biroul lui, o pofti înăuntru, îi trase un scaun, apoi se așeză și el și turnă sherry pentru amândoi.

– Pentru tine, iubito, ridică el paharul, și… pentru noi.

– Pentru noi, David, răspunse ea și gustă puțin din excelenta băutură. David îi oferi portțigaretul lui.

– Relaxează-te, Carol. Nu trebuie să lași ca toate astea să te tulbure. Groves e un omuleț foarte cumsecade – n-o să te bombardeze cu o ploaie de întrebări. Dar trebuie să aibă ceva cu care să lucreze, știi?

– Știu. Doar că… e polițist și…

– Preferi să vă las singuri? întrebă David, înțelegând repede, dar Caroline scutură din cap și fu răsplătită de ușurarea din ochii lui. N-o dureze mult, poate jumătate de oră. Dar va vrea să știe lucruri despre Geoffrey, pe care poate ai prefera să nu le aud.

– E în regulă, eu…

– Cred că acum știu cam la fel de mult ca și tine despre Geoffrey. Și ceea ce știu, nu mă face să-l am la inimă, Carol. Urmă o scurtă tăcere, apoi David continuă pe un ton mai aspru: înțeleg, Carol. Tot ce înainte mă nedumerea. Despre tine și Geoffrey… despre tine. Trecutul nu poate fi schimbat, nu putem aduce înapoi anii pe care i-am pierdut, iubito, dar îi putem recupera. Îi vom recupera. Nimic – nici măcar asta – nu va interveni între noi, indiferent de întorsătura pe care o va lua situația, Carol. Indiferent dacă Geoff trăiește sau nu. Înțelegi asta, nu?

– Da, David… înțeleg. Carolinei îi bătea inima cu putere, iar mâinile îi tremurau atât de tare, încât fu nevoită să lase paharul jos.

– Îți faci griji că se va vorbi, îi spuse el cu blândețe, dar trebuie să încetezi să te mai preocupi în privința asta, mai ales aici, la magazin. Renton's îmi aparține mie, nu eu lui. Dacă e nevoie, voi renunța la Renton's. Îi alungă protestul. N-o să se ajungă la asta, iubito. Nu propun să iscăm un scandal. Dar voi avea grijă de tine, indiferent ce va spune lumea. Mâine – zâmbi – voi zbura la Canberra, cu Arthur Lawson. Sunt câteva sfori pe care le pot trage și am de gând să le trag… serios. Când mă întorc, adică peste două zile, vom revizui problema de a mai lucra aici sau nu. Nu cred că ar mai trebui.

– Dar, David…

Mâinile lui se strânseră peste ale ei.

– Am spus că vom revizui problema. Iubito, nu-mi place să te las singură, chiar și două zile, dar pentru că mă cheamă Renton, pot obține mai multe în Canberra decât ar putea Lawson pe cont propriu. Pot începe anchete la cel mai înalt nivel, pot să mă asigur că atunci când va sosi părintele Duggan, povestea lui va fi investigată imediat de către autoritățile teritoriale și de către Curtea de Atestare – căreia, după cum știi, Arthur intenționează să se adreseze pentru a obține permisiunea de a administra averea lui Geoffrey, dacă probele părintelui Duggan justifică asta. Probabil, voi putea aranja să obținem prin canalele diplomatice o listă cu toți deținuții europeni din

Indonezia. Dar motivul principal pentru care mă duc e că pot mobiliza toată poliția din New South Wales pe urmele acestui Scott, în locul unui singur ofițer. Cred că trebuie să-l găsim pe Scott și să-l forțăm să spună adevărul.

Caroline încuviință. Desigur, David avea dreptate: adevărul, indiferent care era acela, trebuia să iasă la iveală.

– În dimineața asta, când l-ai trimis pe Bill la mine, nu am avut altă idee decât să-l angajez. Dar după ce am luat masa cu Arthur și am decis să plec două zile, m-am gândit la un alt uz pentru serviciile lui Kane. O să-l las pe el să aibă grijă de tine cât sunt plecat. Am stat de vorbă cu el și e mai mult decât dispus. Desigur, nu i-am spus nimic, dincolo de faptul că-i voi lăsa o mașină și că trebuie să te escorteze până și de la magazin în fiecare zi cât lipsesc și să te ducă la iei masa în oraș. Tânărul Bill te admiră deja, iubito. Am înțeles că ai luat masa cu el azi?

– Da, râse Caroline, la cantină. Cât despre faptul că mă admiră, nu cred să mai existe pentru el altcineva în afară de Barbara Lomax.

– Carol, iubito, vreau să-mi promiți că dacă Scott mai sugerează vreo întâlnire cât sunt plecat, n-o să te duci singură. Informează poliția sau ia-l pe Bill Kane cu tine. Te rog, Carol, vorbesc foarte serios. Nu voi avea nici o clipă de liniște dacă nu-mi dai cuvântul.

– Atunci, desigur că-ți dau cuvântul.

Se auzi o bătaie la ușă și David se ridică.

– Trebuie să fie sergentul Groves – i-am spus portarului să-l conducă direct. Scuză-mă, Carol, mă duc să-l poftesc înăuntru.

Caroline îl urmări din priviri și simți cum lacrimile îi înțeapă ochii. Îi era atât de drag și totuși, indiferent cât de mult îl iubea și se străduia să-l scutească, fericirea lui David era amenințată odată cu a ei – liniștea sufletească și viitorul lui erau în aceeași primejdie ca și ale ei.

– Carol… dânsul e sergentul major Groves. Doamna Beresford.

Caroline dădu mâna cu un omuleț uscățiv, într-un costum cenușiu uzat, care o privea cu interes și cu un zâmbet vesel.

– Bună ziua, doamnă Beresford. Vocea lui era liniștită, iar strângerea de mână neașteptat de fermă. Era la vârsta a doua, cu părul rărit și cărunt, și cu trăsături nedefinite. Nu semăna câtuși de puțin cu un polițist și Caroline era conștientă de un ușor sentiment de dezamăgire în timp ce-i răspunse la salut.

După câteva întrebări preliminare privitoare la telefoanele pe care le primise, sergentul major se sprijini de spătarul scaunului său, inhalând fum din țigara oferită de David.

– Nu e nici urmă de Tom Scott în dosarele noastre – cel puțin sub numele ăsta. Dar am câteva fotografii la care v-aș ruga să vă uitați mai târziu, doamnă Beresford. Până atunci, cred că ar fi mai bine să-mi spuneți, cu cuvintele dumneavoastră, totul despre întâlnirea cu personajul acesta pe feribotul de Manly. Descrieți-l cât puteți de bine și încercați să-mi spuneți exact cuvintele pe care le-a folosit, dacă vă amintiți.

Caroline făcu tot posibilul, bâlbâindu-se puțin în încercarea de a se concentra și sergentul o ascultă cu privirea întoarsă, țigara arzându-i treptat în colțul gurii. Nu vorbi, dar nici nu-i acordă toată atenția.

David stătu și el tăcut. Caroline deveni din ce în ce mai conștientă de ochii lui care o fixau nefericiți și de bătaia neliniștită a degetelor lui pe masa lucioasă de mahon.

Bietul David, încerca din răsputeri s-o ajute. Dar prin ce agonie trecea din cauza ei? Povestea aceasta sordidă, spectacolul cu ea zvârcolindu-se neputincioasă în capacana unui șantajist trebuie să fie insuportabil de dureros pentru el. Până acum, nu se dăduse înapoi de la nimic și totuși, dintr-un motiv inexplicabil, Carolinei i se părea că fiecare cuvânt pe care-l rostea trebuia să devină inevitabil o barieră între ei.

Era ca și cum – în timp ce descria trăsăturile șterse și hrăpărețe ale bărbatului care venise speriat la ea pe feribot și repeta ce-i spusese – era ca și cum ar convoca fantomele din trecut în biroul mare și tăcut. Fantoma lui Geoffrey se întoarse s-o bântuie: amintiri despre el, pe

care le crezuse îngropate în străfundurile memoriei, veniră din senin să-i inunde mintea și se simțea bolnavă de atâta umilință, năucită de teamă și de senzația copleșitoare a iminentului dezastru.

Ani de-a rândul, mândria o făcuse să păstreze tăcerea. Nu-i vorbise niciodată liber lui David despre Geoffrey, nu-i spusese niciodată adevărul.

Își dorea – în timp ce se bâlbâia, răspunzând acum la întrebările sergentului – ca David să nu fi rămas la întrevedere. Amândoi fuseseră de acord că în sfârșit trebuie spus adevărul.

Dar îi era imposibil, de față cu David, să spună acel adevăr fără nici o emoție, să se întoarcă în timp, să răscolească trecutul și să scoată la iveală, fără părtinire, imaginea adevăratului Geoffrey, ascunsă lumii în spatele unei fațade de șarm calculat, în timpul vieții lui, și – după ce dispăruse – de către reticențele ei, de către refuzul ei de a-l judeca și de a-l condamna.

Îl crezuse mort și – în mijlocul propoziției, Caroline se opri și scoase un oftat dureros. Nu se vorbea urât despre morți, trebuia lăsați să se odihnească în pace: așa fusese învățată din copilărie și respectase cu sfințenie codul acesta. Dar acum, când exista posibilitatea ca Geoffrey să fie în viață, mai putea oare să păstreze tăcerea? Nu cumva devenise datoria ei să vorbească despre răul pe care se străduise să-l îngroape odată cu el – despre minciunile, despre amăgirile și micile acte de nesinceritate, despre cruzimea care se afla în spatele farmecului lui, chiar și despre povara de datorii pe care le lăsase pe umerii ei și pe care abia reușise să le acopere cu timpul? Oare acestea conțineau indicii despre soarta care-l urmărise? Și indiciile acestea puteau duce la identidicarea și arestarea unui infractor periculos – un infractor care, prin natura lucrurilor, ar putea hărțui și alte victime în afară de ea?

Totuși, uitându-se în ochii lui David, știu că nu putea spune nimic din toate astea. Nu acum și nu lui David. David era o persoană

controlată, generoasă, atât de bună, încât era aproape un defect, și o iubea. Nu se înfuria ușor, dar Caroline știa că odată provocat, temperamentul lui putea fi amar de implacabil. Dacă povestea lui Tom Scott era adevărată și într-adevăr fusese împreună cu Geoffrey într-un penitenciar indonezian, din care se întorsese… atunci, s-ar putea întoarce și Geoffrey. Și dacă se va întoarce – în ciuda căldurii serii, Caroline tremură. Dacă Geoffrey se va întoarce, va fi încă măritată cu el, legată încă prin lege de el și va trebui să-l alunge pe David din viața ei, de dragul lui…

– Asta e tot ce-mi puteți spune, doamnă Beresford? o întrebă sergentul neîncrezător, dar Caroline răspunse ferm:

– Da, domnule Groves, asta e tot. V-am spus tot ce știu.

– Voi face tot posibilul, domnule, suspină sergentul spre David.

– Da, știu. David se ridică. Arăta foarte obosit, observă Caroline cu un fior, și i se făcu drag de el. Mâine plec la Canberra, după cum v-am spus.

– Mă bucur că vă duceți. Veți putea obține ceva rezultate la care eu nu pot spera – informații de la surse la care nu pot apela. Dar nici noi nu vom pierde timpul aici, vă asigur. Mi s-a dat cazul cu normă întreagă, cu toată asistența pe care am cerut-o și vă puteți baza pe mine că voi fi cu ochii în patru. Cu ajutorul doamnei Beresford, completă el, uitându-se în direcția Carolinei.

– Eu… Caroline se ridică. Da, desigur, voi coopera. Dacă îmi spuneți cum.

– Scott a promis că vă dă douăzeci și patru de ore, apoi va suna din nou?

– Da.

– Asta înseamnă ce oră? Nouă și jumătate?

– Așa cred, da. Dar n-a spus că o să sune, a spus doar că o să ia legătura cu mine în seara asta. N-a specificat o oră.

– A fost precaut. Dar va trebui să sune sau să scrie. Uitați ce vă propun să facem, doamnă Beresford, dacă ne dați permisiunea.

Voi pune un om într-un apartament vacant de la etajul de sub dumneavoastră. Va fi acolo în fiecare seară până după miezul nopții, până la noi dispoziții. Dacă sunteți de acord, pot să instalez o stație de emisie-recepție între cele două apartamente. E destul de mică, se potrivește ușor și n-o să se vadă – e doar o cutiuță, ca un radio în miniatură. O s-o punem lângă telefon, și când sună Scott, nu trebuie decât s-o porniți și omul meu va putea să audă și să înregistreze toată conversația. Înțelegeți?

– Cred că da. Caroline se întoarse spre David, care încuviință din cap.

– Nu avem voie să interceptăm convorbiri personale, vedeți. Dar aranjamentul acesta este eficace și vă dă posibilitatea să vă păstrați intimitatea, pentru că atâta timp cât stația e închisă, nu aude nimeni nimic. Desigur, nu știu cum ați plănuit să răspundeți pretențiilor acestui escroc, dar ne-ați ajuta să-l prindem dacă l-ați ține de vorbă și l-ați face să se compromită. Chiar dacă asta înseamnă să fiți de acord cu termenii lui. Își luă pălăria. Nu că m-aș aștepta să se compromită de unul singur… e prea isteț.

– Nu l-ați recunoscut din descrierea doamnei Beresford? întrebă David.

– Nu, domnule Renton. Mă tem că nu. Dar mă duc să mai arunc o privire prin dosarele noastre, să văd dacă se potrivește cineva. Să înțeleg că vă veți întoarce la apartament până la opt și jumătate, doamnă? N-o să dureze mult să conectăm aparatul, dar va trebui să fiți acolo, să le deschideți oamenilor mei.

– Voi fi acolo, promise Caroline. Nu se uită la David, dar îl simțea încordat. Apoi, își reveni și-l conduse pe sergent la ușă.

Caroline urmări cum se închide în urma lor, le auzi pașii pe coridor, dar nu se mișcă. Se simțea dintr-o dată extenuată și secătuită de energie. Toate planurile acestea elaborate pentru a prinde un bărbat a cărui amenințare stătea mai puțin în el însuși decât în veștile

pe care i le-ar putea da! Își dorea să poată împărtăși convingerea lui David că Scott mințea, sau chiar simpla dorință profesională a sergentului Groves de a captura un infractor. Dar nu putea. Temerile ei erau mai profunde, erau mult mai complexe și-i umbreau visul fragil la fericire.

Nu avusese nici un drept să-i promită lui David nimic – nu era liberă, nu avea nimic să-i ofere, cu excepția neliniștii și poate, în final, a unei inimi sfâșiate. Poate că David spunea că Renton's îi aparține lui, și nu invers, dar nu era așa. Renton's era David și orice scandal atașat de David ar fi atașat și de magazin, amplificat de mii de ori din cauza asta. Deznădăjduită, Caroline își dori să nu fi acceptat, în momentul acela de slăbiciune, acum trei zile, cererea lui David în căsătorie. Așteptase doi ani: ar fi trebuit să rămână la fel de neclintită și să fi continuat să aștepte, nu să permită ca rivalitatea Barbarei s-o provoace să devină impulsivă și să comită o nesăbuință. Pentru că acum, va suferi și David, pe lângă ea. Dacă nu cumva…

Caroline își îndreptă spatele. Exista o modalitate în care să repare răul pe care i-l făcuse – putea să plece de la Renton's, să renunțe la slujba ei și – da, putea să plece și din Sydney. Nu era dificil să dispari în Australia.

– Iubito… David se întorsese și venea acum spre ea, cu brațele întinse și cu ochii plini de dragoste. Dragă Carol, ai uitat cât de mult te iubesc?

Caroline își înăbuși suspinul și se duse zâmbitoare în brațele lui. Zâmbetul îi luă tot curajul de care era în stare, dar cumva reuși să-și forțeze buzele rigide să-l mențină atât cât fu nevoie. Apoi își ascunse fața la pieptul lui.

– Nu, îi spuse ea cu o voce puțin neclară și tremurândă. Nu, David, n-am uitat. Nu voi uita niciodată asta – atât cât voi trăi, iubitule.

Îi simți sub obraz bătăile inimii și apoi se sărutară.

– Ai grijă să nu uiți, Carol… ai grijă…

Capitolul 8

Era deja miezul nopții când David părăsi apartamentul. Și deși așteptaseră de la opt și jumătate lângă capcana cu grijă montată, Tom Scott nu căzuse în ea. Pur și simplu nu telefonase, și Caroline, încordată și mizerabilă, nu știa dacă să-i pară rău sau să se simtă ușurată.

Indiferent ce credea, David se exprimă cu veselie hotărâtă, urându-i noapte bună.

– Totul a fost un fals, Caroline. Asta e dovada. Nu are nici o informație să-ți vândă, de asta n-a sunat. E doar un escroc care a crezut că poate să te sperie. Dar tu n-o să te sperii, draga mea, nu-i așa? Pentru că mâine o să pun totul pe roate, o să-i dau de urmă și o să aflu totul, chiar dacă trebuie să vizitez toate departamentele guvernamentale din Canberra. Dacă Geoff trăiește, o să-l găsim. Și dacă nu, atunci vom afla și vom dovedi, odată pentru totdeauna. Ai încredere în mine, Carol. Și, iubito, să nu-ți fie teamă de nimic și de nimeni. Nici măcar de Geoff. Pentru că nu-ți poate face nici un rău. De acum, nu mai poate, îți promit, atâta timp cât mă lași să am grijă de tine. O să mă lași, iubito?

Îi citise gândurile, reflectă Caroline, agățându-se de el. Doar că nu-i era teamă atât pentru ea, cât pentru el.

După ce plecă David, se duse agitată pe balcon. De ce nu sunase Tom Scott? Oare se temea că-și dăduseră seama că mințea? Sau știa că fusese chemată poliția și că-i pregătiseră o capcană?

Caroline se întoarse la scaunul de pe balcon, privind indiferentă la frumusețea portului. David îi spusese să se ducă la culcare: era obosită și mâine va fi o zi la fel de grea, dar dintr-un motiv oarecare, nu se putea îndura să se culce. Pentru că, în întunericul tăcut va fi singură… singură cu temerile ei și cu decizia pe care va trebui s-o ia în următoarele câteva zile. O decizie care-i va fi impusă, dacă Geoff trăia. Nu mai avea nici o iluzie legată de omul cu care se căsătorise, căci i le spulberase pe toate.

Era trecut de unu, când în cele din urmă se ridică și se duse în dormitor, gonită de ploaia care începuse din senin.

Telefonul sună strident, făcând să-i sară inima din piept, tocmai când se dezbrăcase. O clipă, fu tentată să nu răspundă, dar soneria continuă și într-un final, traversă parchetul și ridică fără tragere de inimă receptorul.

– Da? șopti ea. Da, cine este? Cu mâna liberă, rugându-se ca detectivul de jos să nu fi plecat acasă, apăsă butonul stației de emisie-recepție de lângă telefon. Nu răspunse nimeni, se auzea doar o respirație slabă care-i spunea că la capătul celălalt era cineva. Cine este? Ce dorești?

– Doar să te avertizez, cucoană, spuse Tom Scott.

– Să mă… avertizezi? îngână Caroline. Acum își aminti că sergentul Groves spusese că omul de la etajul următor va sta la post doar până la miezul nopții… ceea ce însemna că încercarea lor de a-l prinde în capcană eșuase. Să mă avertizezi… de ce?

– Să te pregătești să primești pe cineva drag, chicoti el.

– Dar…

– Cum ai auzit, șopti el în zeflemea și închise.

Caroline închise și ea, tremurând. Privi în jur, așteptând – absurd – să vadă ceva schimbat, din moment ce cu o clipă în urmă, tot universul ei fusese distrus. Dar totul era ca mai înainte – perdelele trase în lături la fereastra franțuzească, din cauza vântului:ploaia cădea încontinuu pe zidul de cărămidă al balconului și departe, în spatele portului, tunetele bubuiau și trosneau.

Caroline închise fereastra și se vârî în pat. Rămase multă vreme tăcută, cu ochii secătuiți de lacrimi, în întunericul mohorât; când furtuna trecu, adormise.

***

Soarele strălucea pe cerul albastru și senin, când Bill Kane se prezentă la ușa apartamentului.

– Bună dimineața, doamnă Beresford. Sau nu e tocmai bună? întrebă el, văzându-i obrajii trași și cearcănele de sub ochi.

– Nu e așa de rea, se strădui ea să pară veselă. N-am dormit bine, din cauza furtunii, probabil. Tunetele îmi dau de fiecare dată dureri de cap. Intră. Sunt gata, mai trebuie să-mi pun pălăria, dar avem destul timp, dacă vrei o cafea sau o țigară.

Bill scutură din cap.

– Am luat deja micul dejun, mulțumesc. Friptură și ouă, zâmbi el mulțumit. Am găsit o perlă de proprietăreasă, mi-a picat din cer. Intră în apartament și, așa cum păreau să facă toți musafirii Carolinei, se duse pe balcon. Ai o privelițte minunată, pe cuvântul meu!

– E frumoasă, încuviință Caroline. Și liniștită, completă ea, luându-și pălăria, mănușile și geanta.

– Da. Doamnă Beresford? Ezită.

– Da?

– Renton nu mi-a spus prea multe și nu încerc să-mi vâr nasul în treburile tale, dar – oh, la naiba, e destul de evident că ceva e în neregulă, vă îngrijorează ceva pe amândoi, și eu… dacă pot face ceva, doamnă, poți să contezi pe mine. Indiferent ce.

– Mulțumesc, Bill, spuse ea slab. Își simțea ochii plini de lacrimi, dar le alungă hotărâtă. Bill întinse o mână uriașă și o bătu ciudat pe umăr.

– Știți cum stă treaba și cu mine, continuă el, roșu în obraji. Am luat slujba la magazin din cauza lui Barbie și poate o să ajung undeva, sau poate nu. Stau la mila zeilor – Barbie știe ce simt pentru ea. N-o s-o pot vedea prea mult cât învăț meserie și voi rămâne la locul meu în timpul ăsta, nu trebuie să-ți faci griji. Dar… hm… mă întrebam dacă… Se opri, stânjenit.

– Ce te întrebai? Era un efort să se concentreze la ce-i spunea, așa cum fusese și să-i zâmbească, dar reuși și Bill se aventură stângaci:

– Ei bine, mă întrebam dacă-mi vei face o favoare.

– Desigur, dacă pot.

– Nu-i spune lui Barbie că lucrez la magazin. Nu încă. Adică, sunt în perioada de probă, nu? S-ar putea să nu mă angajeze până la urmă și aș prefera să nu știe până nu aflu sigur dacă voi rămâne.

– Dar s-ar putea să te vadă.

– Voi încerca să evit asta, doamnă.

– Atunci, n-o să afle nimid de la mine, promise Caroline. Se uită la ceas. Mergem?

– Ai dreptate. Mulțumesc. Acum, îți stau la dispoziție fără nici o rezervă, pentru orice ai avea nevoie. Și vorbesc serios.

Știind că așa era, Caroline se înduioșă. Deși, se gândi obosită când intrară în lift, nimeni nu mai putea face prea mult acum. Nesiguranța era departe de a se încheia, dacă Tom Scott îi spusese adevărul aseară…

Ajungând în holul blocului, se duse mecanic la cutia de scrisori. Înăuntru erau două plicuri tipărite, facturi, fluturașe, iar al treilea plic avea adresa ei scrisă cu creionul, cu majuscule chinuite.

– Te aștept în mașină, doamnă Beresford, strigă Bill, dar abia dacă îl auzi. Cuvintele de pe plic dansau ca prin ceață în fața ochilor ei: "DNA. GEOFFREY BERESFORD… APARTAMENT 23… WINSTON…"

Desigur, își aminti ea, șantajiștii își tipăreau mereu amenințările: era o metoda acceptată, deși în momentul acela, nu-și dădea prea bine seama de ce.

Foarte lent, cu degete dintr-o dată neîndemânatice, scoase singura foaie de hârtie și se zgâi nedumerită la ea. Pe ea era lipită o bucată decupată dintr-un ziar, evident unul foarte vechi, din moment ce era îngălbenită și subțiată acolo unde fusese îndoită. Nu înțelese nimic din scurtul articol, căci era scris într-o limbă necunoscută și oricum, tușul se șterse. Dar recunoscu poza lui Geoffrey, deși neclară, recunoscu numele tipărit cu majuscule dedesubt. Și corespondentul ei anonim scrisese ceea ce părea o traducere, cu literele lui mari, urâte și lăbărțate. Aceasta spunea clar că Geoffrey de Vere Beresford, care pretindea să fie de naționalitate olandeză, fusese arestat și acuzat de activități subversive pe teritoriul indonezian, găsit vinovat și condamnat la doi ani de muncă silnică. Data, de asemenea notată în creion sub bucata de ziar, era de acum doi ani.

Caroline mai citi o dată, apoi puse scrisoarea în plic, și plicul în geantă. Știa că va trebui s-o arate poliției. Dar acum nu părea să mai aibă nici un sens: nu-i mai păsa dacă-l prindeau sau nu pe Tom Scott. Povestea lui era adevărată și asta făcea ca încercarea lui de șantaj să-și piardă brusc orice importanță, ca telefonul de aseară și amenințările lui să fie mai puțin o amenințare, ci mai degrabă un avertisment, așa cum spusese el însuși. Din punctul ei de vedere, era posibil să-l fi trimis chiar Geoffrey.

Și avea nevoie de timp să se gândească, să-și recapete echilibrul și să decidă ce trebuie să facă. Din puterea obișnuinței, picioarele o purtară în lumina strălucitoare din strada Ithaca. Obișnuința ar fi condus-o în stația de autobuz în care se ducea în fiecare dimineață, dacă Bill, care stătea la volanul Chryslerului coupé, n-ar fi sărit și n-ar fi poftit-o să urce.

O privi nedumerit și întrebător, dar nu spuse nimic, și Caroline era prea năucită de șoc să fie mai mult decât vag conștientă de prezența lui. Nu știa decât că simțea o ușurare la gândul că David trebuie să fi plecat deja, până la ora asta, la Canberra. Nu va fi nevoie să adune curaj ca să-l înfrunte; până diseară, când promisese că va suna, nu va fi nevoie nici măcar să se gândească ce trebuie să-i spună.

Bill opri în fața intrării pentru personal, și spuse cu însuflețire forțată:

– Ei bine, iată-ne ajunși – în zece minute fix. Sunt șofer bun, nu-i așa? Îi aruncă o privire îngrijorată, apoi veni s-o ajute să coboare. Caroline acceptă elegant brațul lui, căci genunchii amenințau să i se îndoaie. Doamnă Beresford… te simți bine, nu-i așa? Sau ți-e rău?

– Nu, mă simt perfect, mulțumesc. Vocea i se păru până și ei tensionată și nefirească. Porni spre ușa personalului, dar Bill veni după ea, prinzând-o de braț.

– Uite, doamnă Beresford, tu… Se întrerupse brusc, căci din spatele lor, Barbara Lomax strigă în culmea uimirii:

– Bill! Ce naiba…

– Sfinte Sisoe! se plânse Bill, speriat. Se uită nefericit la Caroline. Presupun că…

– Mai bine ai vorbi cu ea, îl sfătui Caroline, eliberându-se din mâna lui și năpustindu-se în puzderia de fete.

Biroul ei părea un sanctuar. Se schimbă și se așeză la masă. Sue îi aranjase corespondența de dimineață în două mormane pregătite să primească atenția ei, și cu gesturi pur mecanice, Caroline se ocupă de

ele. Era mai ușor să-și umple mintea cu chestiuni de rutină decât să se gândească.

– Domnișoara Lomax s-a întors, domnișoară Beresford, o anunță Sue, iar domnișoara Poole vrea să știe dacă vreți să vă ocupați de noii angajați sau să țineți ședința de dimineață.

Nu putea să țină o ședință, Caroline știa. Nu încă; își simțea creierul încă înghețat și abia dacă era în stare să-și miște picioarele. Dar era discuția aceea pe care o pregătise ieri despre noua politică – va trebui să țină ea însăși prelegerea aceasta, la unsprezece și un sfert. Poate că dacă alegea interviurile… poate nu erau multe, va sta pe scaun și va vorbi cu străini. Se va descurca ea cumva. Figurile noi nu vor arăta uimirea aceea îngrijorată care coborâse acum pe chipul lui Sue; începătorii emoționați, nerăbdători să facă o impresie bună, nu-i vor pune întrebări…

Anticipă toate întrebările lui Sue cu o bruschețe pe care n-o intenționase; văzând roșeața din obrajii fetei, se controlă și, conștientă că Sue se simțea prost, se forță să-și îndulcească vocea când adăugă:

– Mulțumesc, Sue. Roag-o pe domnișoara Poole să țină prima ședință. Și voi începe interviurile în cinci minute.

– Prea bine, domnișoară Beresford. Încă mai arăta puțin ofensată. Și domnișoara Lomax?

– Nu se ocupă de juniori? întrebă Caroline nedumerită.

– Cursurile pentru juniori sunt mâine, domnișoară Beresford.

Bineînțeles… Oh, Dumnezeule, trebuie să se adune! Doar din cauza hârtiei din ziar, nu trebuie să permită ca munca ei să aibă de suferit, nu trebuie să-și trădeze panica sau disperarea. Geoffrey era… fusese în pușcărie, pretinsese, numai Dumnezeu știa de ce, că avea altă naționalitate, fusese condamnat la doi ani de muncă silnică, era… în viață. Și acum, va fi eliberat, probabil că era deja în drum spre Australia… spre Sydney, spre ea. Nu avea nici un rost să se mai prefacă în privința lui Geoffrey, nu mai avea nici un sens să păcălească lumea,

sau pe ea însăși. Era soțul ei, se căsătorise cu el și nu exista nici o scăpare. Nu-i va da drumul, îi va face rău lui David, dacă-i va da și cea mai mică șansă…

Oh, Dumnezeule! Nu-i dorise moartea, pentru că nu-i stătea în fire să urască pe nimeni, nici măcar pe Geoffrey. Dar îi era frică de el. Întotdeauna îi fusese frică de el. Ea…

– Domnișoară Beresford… Vocea lui Sue părea să vină de foarte departe, iar fața, când Caroline i-o căută, era o umbră slabă în întunericul din jur. Domnișoară Beresford, vă simțiți bine? S-o chem pe domnișoara Poole?

Caroline strânse cu putere mânerele scaunului. Fața lui Sue începu treptat să apară clar.

– Sunt bine.

– Sunteți atât de palidă, protestă Sue. Veni lângă ea și puse impulsiv mâna pe umărul ei. Vreți să vă aduc un ceai?

– Te rog, Sue. Mi-e puțin rău.

Sue ezită, cu mâna pe clanță.

– N-ar putea să se ocupe domnișoara Lomax de interviuri? sugeră ea. Avea o ușoară reticență în glas și Caroline o auzi. Barbara nu era tocmai preferata lui Sue, dar era destul de capabilă să țină interviurile. Încuviință.

– Da. Cred că ai putea s-o întrebi dacă n-o deranjează să se ocupe de personalul de la vânzări. De restul mă ocup eu, după ce-mi beau ceaiul.

– Foarte bine, domnișoară, spuse ascultătoare Sue.

În biroul de afară fu o scurtă conferință, și se auzi vocea ascuțită a domnișoarei Poole, ridicată și tremurândă:

– Mai bine întreab-o pe ea, atunci. Eu trebuie să plec, începe ședința și…

Caroline nu mai auzi restul, dar peste câteva clipe, anunțându-se cu un ciocănit scurt, Barbara intră în birou. Părea palidă și preocupată,

avea cearcăne și colțurile gurii lăsate o făceau să arate mai bătrână și mai puțin sigură pe ea. Sudoarea era puțină, dar foarte evidentă pentru Caroline, care invidiase de atâtea ori indiferența rece cu care dezarma orice critică.

– Da? Ce s-a întâmplat, domnișoară Lomax?

– Am auzit că nu te simți bine? Întrebarea nu avea nici o urmă de compasiune, dar era politicoasă.

– Așa e. Din cauza căldurii, cred. Dar acum mi-e mai bine.

– Mă ocup eu de interviuri, spuse Barbara; sunt gata să încep acum. Și pot să țin și ședința în locul tău – cea despre politică, dacă vrei. Am citit notițele tale și am studiat și referințele de la bibliotecă – dacă-ți aduci aminte, mi-ai sugerat că ar trebui, dacă am timp.

– Da, răspunse Caroline, îmi aduc aminte că ți-am făcut sugestia asta. Dar voi putea să țin eu însămi prelegerea, așa că nu-ți face griji – ar fi solicitant pentru tine, nu sunt ușoare.

– Nu mă deranjează asta, interveni Barbara. Privea la geamul din spatele Carolinei, evitându-i intenționat ochii: aș vrea s-o fac, pentru că… ei bine, vreau să-mi iau o pauză mai lungă la prânz. E ceva important, altfel nu aș întreba, mai ales că ți-e rău. M-am gândit că dacă mă revanșez, eliberându-te în dimineața asta de treburi, vom fi chit.

– Cu siguranță, dacă este atât de important, poți să-ți iei timpul și fără – Caroline reuși să zâmbească – fără să "fim chit".

– Dar prefer așa, mulțumesc, spuse Barbara cu răceală, și te asigur că prelegerea n-o să mă solicite.

Compasiunea de moment pe care o simțise când intrase fata pieri în fața ostilității ei incontrolabile.

– Foarte bine, atunci, ține tu ședința. De cât timp ai nevoie în plus?

– Probabil o oră. Barbara privea încă pe geam și nu oferi nici o explicație.

– Foarte bine. Nu era ceva obișnuit ca un asistent să-și ia două ore pentru prânz, dar – Caroline oftă. Nu avea nici un rost să încerce s-o

trateze pe Barbara ca pe o asistentă junioară de rând și se simțea prea năucită și prea năpăstuită ca să se certe. Se întoarse la documentele de pe biroul ei, ca semn că poate pleca, însă Barbara nu se clinti. Cred că dacă vrei să termini interviurile la timp, ar fi bine să începi imediat.

– Oh, bine, dădu din umeri Barbara. N-o să dureze mult, nu sunt multe persoane azi. Doamnă Beresford – se apropie de birou – de ce i-ai dat lui Bill o slujbă aici?

Întrebarea neașteptată o luă prin surprindere pe Caroline, și când își reveni, o cuprinse furia:

– La noi, candidații sunt mai întâi intervievați de managerul de personal – cum ai fi știut dacă ai fi obținut slujba pe calea normală. Vin la mine cu o recomandare și responsabilitatea mea este să decid în care departament sunt cel mai folositori. Nu eu dau slujbele la Renton's. Dacă tu crezi că asta fac sau dacă-ți imaginezi că e o funcție a Departamentului de Resurse Umane, atunci mă tem că n-ai înțeles ce am încercat să te învăț de când ai venit aici…

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, o întrerupse Barbara nerăbdătoare, bineînțeles că am înțeles toată pălăvrăgeala asta blestemată; nu sunt săracă de duh. Dar tu și Bill sunteți prieteni la cataramă și este absolut evident că trebuie să fi avut de-a face cu venirea lui aici. Pot să ghicesc și de ce! Poole spune că ai luat prânzul cu el ieri, nici mai mult nici mai puțin decât la cantină. Cred că…

– Iar eu cred că ar trebui să-ți aduci din când în când aminte că sunt șefa ta, domnișoară Lomax, spuse Caroline, controlându-se cu dificultate. Poate acum te duci să te ocupi de personalul de la vânzări, cum te-am rugat. I-ai lăsat destul să aștepte.

Barbara deschise gura s-o contrazică, se gândi mai bine și o închise din nou. După ce se închise ușa în urma ei, Caroline răsuflă ușurată. Observă, fără să se mire, că-i tremurau mâinile. Una peste alta, ziua începuse destul de solicitant pentru ea și capul îi zvâcnea fără milă. Dar n-o va lăsa pe Barbara s-o supere. Cel puțin asta nu va face.

Își lăsă capul în mâinile tremurânde; poate că David avea dreptate până la urmă. N-ar fi trebuit să rămână aici. N-ar trebui să-și folosească munca spre a-și distrage atenția de la problemele personale: munca ei era importantă și nu o făcea eficient. Nimeni nu era indispensabil. Era mai bine să-i predea imediat sarcinile domnișoarei Poole: promovarea la rangul de director va face mai mult decât să-i compenseze asistentei pierderea sau amânarea vacanței. Barbara putea să se descurce cu ședințele, și… domnișoara Poole putea să se descurce cu Barbara.

Caroline se ridică și trase sertarul de sus din dulap. Va pune totul în ordine pentru succesoarea ei…

Când Sue veni cu ceaiul, era cufundată în muncă. Sue puse jos tava și ieși pe vârfuri. Tăcerea coborî în birou și Caroline continuă să lucreze.

***

În seara aceea, puțin după șapte, David sună din Canberra.

Deși așteptase telefonul lui, Caroline răspunse fără tragre de inimă. Telefonul, ca instrument de tortură metalică, nu avea egal în societatea civilizată. În timp ce îi aducea acum vocea lui David de peste kilometrii care-i despărțeau, îi adusese și suferință și teamă cum nu mai încercase vreodată…

– Iubito… Vocea lui David, atât de insuportabil de dragă, îi puse inima pe foc.

– Bună, David. Ai… avut un zbor plăcut?

– Dumnezeule, da. Părea surprins și Caroline realiză că-i pusese o întrebare banală. Urmă o tăcere scurtă și David începu nerăbdător să-i spună despre progresele pe care le făcuse, despre oamenii cu care

stătuse de vorbă. Caroline îl ascultă fără să scoată o vorbă. Caroline, mai ești acolo? S-a întrerupt?

– Sunt aici, șopti Caroline. Avea gura uscată, gâtul atât de strâns încât abia putea să rostească ceva. Va trebui să-i spună despre hârtia din ziar pe care o primise, despre traducerea prost scrisă care o însoțise. Amândouă se aflau pe masa de lângă ea, dar nu putea să le vadă, căci lacrimile îi împăienjeniseră ochii. David, eu…

– Ai veşti de la Scott? întrebă el cu amărăciune. De asta ești atât de supărată? Oh, iubito, n-ar fi trebuit să te las singură! Și Bill… poliția? Ce fac?

– Tot ce se poate face, David. Bill…

– Bill e cu tine?

– Nu. M-a adus acasă, desigur, dar… nu l-am rugat să rămână. …Am vrut să fiu singură.

– Și poliția? Te-ai dus la Groves?

– A trecut pe la magazin. I-am spus… David, eu…

– Ei bine, ce ai avut să-i spui, Carol? insistă el, văzând că-i pierea vocea. Ce a mai pus la cale escrocul ăla? Presupun că a sunat aseară, după ce am plecat?

– Da, recunoscu ea, umezindu-și buzele. David, în dimineața asta am primit o scrisoare de la el. Mi-a trimis o bucată dintr-un ziar, despre Geoff. Avea și fotografia lui și… povestea lui Scott e adevărată, David. Nu încape îndoială. A fost condamnat la doi ani pentru ce a făcut. Asta înseamnă că el…

– Știu ce înseamnă, răspunse el. Îi puse câteva întrebări rapide și Caroline răspunse cât putu de calm.

– Plec, David. Imediat. Nu pot să mai stau aici… și să aștept. Am lăsat totul în ordine pentru domnișoara Poole, poate să preia ea și…

– La naiba cu domnișoara Poole! o întrerupse el cu sălbăticie. Și la naiba cu magazinul… Îl auzi inspirând adânc. Când reluă, vocea lui

era rugătoare și blândă: Carol, iubito, mă întorc chiar acum acolo. Așteaptă-ma, te rog. Trebuie să-mi promiți că mă aștepți.

– David, eu… nu pot. Știi bine că nu are nici un rost. Am mai trecut și înainte prin asta. Nu sunt liberă să mă căsătoresc cu tine și nu voi face nimic care să-ți…

– Îmi datorezi să asculți ce am de spus la subiectul ăsta, Carol. Măcar atât îmi datorezi. Dacă nu altceva, poți să aștepți să-ți iei rămas-bun de la mine. Vreau cuvântul tău că vei aștepta. Te rog, iubito. Chiar atât de mult îți cer? Dacă ții vreun pic la mine, vei aștepta.

– Bine, șopti ea. Voi aștepta. Dar…

– Vreau cuvântul tău. Dă-mi-l, Carol.

– Promit să aștept.

– Bine. I se simțea durerea în glas. Nu s-a terminat, Carol. Nu ești a lui Geoffrey, ci a mea. Dacă apare mâine, n-are nici un drept asupra ta. Nici un drept moral, indiferent ce spune legea. Te-a părăsit… Carol – în vocea lui se simți brusc teamă – știi când se va întoarce?

Nu avea idee, desigur. Nu putea să se bazeze decât pe indiciile lui Scott. Și pe ce spusese sergentul Groves după ce inspectase scrisoarea și tăietura din ziar. Sergentul le luase să le examineze și i le adusese înapoi exact înainte de închiderea magazinului, precizând ziarul autentic și traducerea corectă.

– Nu știu, spuse ea neajutorată, amintindu-și cuvintele lui Groves: "Nu vom avea nici un caz împotriva lui Scott dacă apare soțul dumneavoastră și spune că el l-a autorizat pe Scott să încerce să ia bani de la tine. Și dacă ne putem ghida după data ziarului, ar putea veni oricând – ar putea să fie deja aici. Și atunci, ar fi cuvântul dumneavoastră împotriva alor lor."

– Ascultă, o să mă gândesc la asta, Carol, o să discut cu Arthur. O să te sun din nou pe drum sau înainte să plec. Nu face nimic până nu vorbești cu mine. Ai înțeles?

– Da, am înțeles.

– Îmi doresc din tot sufletul să nu fi plecat. Ei bine, nu-i nimic. Vin imediat. Cu avionul, dacă găsesc vreunul, dacă nu, pe șosea. O să te anunț. Ezită, apoi: Carol, Geoff îți știe adresa?

– Adresa… mea… Caroline se cutremură. Apartamentul era al ei, Geoff nu fusese niciodată acolo, dar cum îi zise asta lui David, își dădu seama că n-ar fi greu s-o găsească. Numele ei era în cartea de telefoane și în afară de asta, mai era și Tom Scott. El știa unde locuia…

David spuse mult prea repede:

– Mă întorc, iubito. Nu-ți face griji. Închise apoi, puțin cam brusc, ca și cum s-ar fi temut că spusese prea mult.

Nefericită și tulburată, Caroline se duse să-și prepare ceva de mâncare. Nu-i era foame, dar cel puțin era ceva de făcut…

Cel de-al doilea telefon al lui David veni când tocmai se așeza la masă. Îi spuse scurt că era pe drum, venea cu avionul.

– Am lăsat mașina la Mascot, așa că ar trebui să ajung înainte de zece, draga mea. Arthur rămâne – se întâlnește cu un tip care ar putea să afle ceva precis de la guvernul indonezian, mâine la prima oră. Ei bine… trebuie să plec. Așteaptă-mă, Carol, și… ai încredere în mine, da?

– Oh, David, desigur! Dar Caroline își simți inima grea când îi răspunse.

Timpul trecu foarte încet după aceea. Atmosfera era de pace, dar pentru Caroline nu exista pace, numai teamă, și calmul din jur nu era decât o ironie la gândurile ei chinuite. David va veni și, cumva, deși îi va rupe inima, trebuia să-l facă să plece: nu definitiv din viața ei, asta nu putea face, dar, pentru binele amândurora, așteptarea trebuia să înceapă din nou. Singuratica și interminabila așteptare, de data aceasta, fără nici măcar consolarea companiei lui David. Întoarcerea lui Geoffrey excludea asta. Indiferent ce va spune David…

Se scutură. David va spune multe: o va contrazice, o va ruga: tipic masculin, va insista că nu era nici o diferență. Dar era… o diferență

foarte mare. Legal, Geoffrey era încă soțul ei și Caroline nu îndrăznea să pună în mâinile lui o armă cu care ar putea să-i facă rău lui David.

Poate că ar fi mai bine să nu-i spună nimic lui David în seara asta și să dispară. Se putea duce în Queensland, sau în Melbourne: avea prieteni la o fermă din Queensland care ar primi-o bucuroși și veri de-ai mamei ei în Melbourne, de care David nu auzise niciodată. Era puțin probabil ca Geoffrey s-o urmărească până acolo, iar David n-ar ști unde să caute. Va păstra legătura cu Arthur Lawson, rugându-l să păstreze secretul, până când – ei bine, până când se va putea stabili ceva în privința lui Geoffrey, până se va găsi o cale să se elibereze de legăturile legale dintre ei. Nu putea – nu vroia – să-l vadă din nou. Trecutul se terminase pentru ea. Și pentru David? Pentru David, poate că în timp va fi Barbara – nu va face nici o încercare să-i răpească lui David libertatea, să-l facă să respecte promisiunea față de ea. De data asta, nu. Caroline nu uitase răutățile Barbarei.

Neliniștită, Caroline se ridică și se duse lângă balustrada de pe balcon. Dedesubt, oamenii treceau pe lângă scuarul de verdeață în care se termina strada – siluete mărunte, separate de ea mai mult decât de distanță: cupluri care mergeau la braț, zâmbindu-și unul celuilalt, copii râzând, pe care mamele îi vor căuta curând ca să-i ducă la culcare, un marinar solitar pe un iaht, ancorând la debarcader. Scena îi era atât de familiară, ca și imaginea depărtată a podului. Scuarul mic, debarcaderul, balconul acesta, conturul nedeslușit al sufrageriei ei reflectat în geamurile deschise ale ferestrei franțuzești – asta însemna pentru ea acasă. Aici locuise doi ani, aici fusese căminul ei. Îi va lipsi frumusețea lui mută. Și îi vor lipsi slujba, prietenii pe care și-i făcuse la magazin, imaginea lui David, care îi încălzise inima – chiar și când relațiile lor fuseseră doar formale.

Limbile ceasului alunecară ușor spre ora zece: o briză puternică începu să bată brusc și tremurând din cauza schimbării de temperatură, Caroline se duse la bucătărie și puse de cafea.

Se simțea de parcă își luase primul rămas-bun.

David veni puțin înainte de zece și jumătate. Părea obosit și încordat; buzele strânse îi negau salutul nerăbdător și încrezător.

Caroline se duse în brațele lui și rămaseră așa, fără să-și vorbească. Când se uită pe furiș la fața lui, văzu că stătea cu ochii închiși și că avea obrajii palizi.

Simțindu-i privirea, o strânse mai tare și o sărută cu o pasiune care-și găsi ecoul în a ei. Se agățară unul de celălalt timp de o clipă infinită, și când Caroline încercă să se elibereze, nu vru să-i dea drumul, înăbușindu-i cu buzele protestele murmurate.

– Nu, Carol, nu încerca să fugi… Ăsta nu e sfârșitul, nu va fi. Ești a mea, Carol, așa cum și eu sunt al tău. Ne iubim, nu-i așa?

– Oh, David, bineînțeles că ne iubim! Vocea îi pieri într-un suspin.

– Totuși, draga mea, o acuză el, îmi imaginez cum ți-ai petrecut seara asta, cum ai petrecut tot timpul de când ai aflat. Ai plănuit să fugi de mine, să dispari, să ieși din viața mea. Nu-i așa?

– Eu… oh, David, eu…

– Ei bine? Nu asta ai de gând?

– Și dacă e așa – iubitul meu David, ce altceva mi-a mai rămas de făcut? Nu înțelegi…?

– Nu înțeleg nimic, decât că nu te pot lăsa să pleci. Nu acum, Carol – niciodată. Numai tu contezi pentru mine; întotdeauna va fi așa. Dumnezeu știe că am așteptat destul, ne-am purtat strict în concordanță cu standardele convenționale ale onoarei, n-am dat niciodată ocazia nimănui să spună ceva despre vreunul din noi – timp de doi ani. Doi ani nesfârșiți. Trebuie să continue? La fel ca înainte, dar și mai greu de suportat din cauză că ai fugit departe, ai renunțat la slujbă și ai refuzat să mă vezi? Trebuie să mă torturez constant cu teama că nu ai bani, că muncești prea mult sau că te îmbolnăvești? Sau cu gândul că Geoff te-a găsit și trăiește pe spinarea ta, cum a făcut și înainte?

– Oh, David! Caroline îl privi neajutorată. Exprimată așa, perspectiva părea și mai sumbră decât și-o imaginase când își făcuse planurile nefericite. Dar alternativa era imposibilă… pentru David, pentru amândoi. David va realiza asta, când va cântări situația la rece, când își va reveni după șocul inițial… S-ar putea să nu dureze decât un an… începu ea, dar David o întrerupse cu amărăciune:

– Crezi? Cunoscându-ți soțul?

Caroline se retrase, de parcă ar fi lovit-o.

– David… am putea să punem capăt, tremură ea. Acum. Înainte să se întoarcă el.

– Să anulăm totul, adică? Asta vrei să spui, Carol?

– …Da. Dacă…

– Vrei să punem capăt?

Cum putea să-l mintă? Îl iubea atât de mult și – se apropiau vertiginos de o ceartă. Erau amândoi obosiți, îngrijorați și încordați, încercați dincolo de limitele răbdării.

– Știi că nu vreau, David. Știi că te iubesc mai mult ca orice pe lume.

David se relaxă; se aplecă s-o sărute.

– Da, știu. Nu sunt rezonabil, te fac să suferi, draga mea, îmi pare rău. Dar… nu pleci nicăieri, Carol. Vom aștepta, așa cum am făcut și până acum. Dar aici, în Sydney, vom lucra amândoi la magazin – ne vom vedea în fiecare zi. Și mă voi considera logodit cu tine – cu sau fără Geoff. Ei bine? Vocea lui era blândă. De acord, iubito?

Caroline încuviință din cap. Nu putea să vorbească.

– Bine, spuse el. Atunci, frumoasa mea Carol, te rog, fă o cafea. Orice. Sau hai să bem ceva.

– Ai cinat?

– N-am avut timp, draga mea. Dar nu mi-e neapărat foame. O cafea și un sandviș e perfect…

– Sau o omletă?

– Omletă să fie! zâmbi el jucăuș. Să bat eu ouăle pentru tine?

– Ei bine – ai putea să iei loc și să fumezi țigara. Trebuie să fii groaznic de obosit.

– Prostii. În orice caz – David o urmă în bucătărie, găsi un prosop și și-l legă în jurul taliei – prefer să mă mândresc că am bătut ouăle. Și o să-mi dea plăcuta iluzie de fericire casnică – pot să-mi imaginez cum va fi când vei fi soția mea. Dă-mi ouăle alea, Carol, pentru numele lui Dumnezeu! Imaginația mea nu s-a acomodat încă la noile noastre circumstanțe.

Caroline îi dădu ouăle. Zâmbea, deși avea ochii plini de lacrimi. Buzele lui David îi atinseră creștetul capului, apoi se ocupă de sarcina pe care și-o delegase singur.

– Ce face Groves, Carol? întrebă el dintr-o dată. Mai are un om la celălalt capăt al stației de emisie-recepție?

– Nu știu. Probabil că da. Dar… Puse tigaia pe foc și-i povesti ce spusese sergentul.

– Înțeleg. Așadar, nu avem nimic împotriva șantajistului nostru. Și asta se numește justiție! Dumnezeule… Se întrerupse, căci se auzi soneria de la ușă. Asta e soneria?

– Da… o fi sergentul Groves. Sau detectivul. Sau, își aminti înspăimântată Caroline, ar putea fi Geoffrey… Mă duc eu, David…

– Nu, spuse el cu blândețe, mă duc eu, iubito. Își scoase prosopul și Caroline îl auzi traversând holul, auzi clicul yalei când deschise. Timpul păru să stea în loc cât așteptă. Mâinile ei mutară automat tigaia într-o parte.

Și apoi, bolnavă de ușurare, auzi vocile Barbarei și a lui Bill, iar David o strigă.

– Carol, nu l-ai văzut pe domnul Lomax, nu? A fost aici în seara asta?

Caroline se adună.

– Nu, răspunse ea. Nu, dar…

Barbara alergă la ea. Era albă ca varul și tremura. Se îneca suspinând, avea ochii umflați de plâns și era trasă la față.

– Dar a spus că vine aici, să te vadă – mi-a lăsat un mesaj. Nu l-ai văzut, doamnă Beresford? Nu știi unde este?

Caroline o privi nedumerită și uluită, șocată de schimbarea fetei și de agonia din glasul ei.

– Nu, spuse ea, nu l-am văzut pe tatăl tău, domnișoară Lomax – mă tem că n-a trecut pe aici. Nu-l așteptam. Adică…

– Barbara, interveni David, ce s-a întâmplat? De ce ești îngrijorată pentru tatăl tău? Și de ce să fi venit s-o vadă pe doamna Beresford?

Cel care-i răspunse fu Bill. Spuse sec:

– Pentru că Lomax Industries a dat faliment, domnule Renton. Mâine dimineață, va afla toată lumea. Barbie și cu mine luam cina la Prince's, tatăl ei a promis că o să ni se alăture. Dar n-a apărut. Ne-am dus la biroul lui, pentru că-i spusese lui Barbie că lucrează până târziu. Erau toți acolo, directorii, secretarele companiei, funcționarii. Și ne-au spus. Au spus că domnul Lomax a plecat cu douăzeci de minute în urmă ca să vină aici. Așa că noi – se uită neajutorat la Barbara, care stătea tremurând lângă Caroline – am venit să-l căutăm.

Buzele moi ale Barbarei tremurau, dar și le mușcă puternic.

– Îmi este atât de teamă, spuse ea, vedeți, el – amândoi – ți-am făcut rău, doamnă Beresford. Și tăticul n-ar fi venit aici decât… dacă intenționa să-ți spună totul.

– Dar n-a venit… îi aminti Caroline.

– Nu, eu… Dintr-o dată, fără nici un avertisment, Barbara cedă. Se aruncă în brațele Carolinei, suspinând incoerent. Îmi pare atât de rău, doamnă Beresford… îngrozitor de rău. O să-mi răscumpăr greșeala, îți promit… a fost oribil din partea mea, de neiertat. Eu… oh, te rog, încearcă să mă ierți – și tu și David. Și ajutați-mă să-l găsesc pe tata. Pentru că… oh, știu ce însemna Lomax Industries pentru el, și acum că a dat faliment… Nu va vrea să mai trăiască dacă

nu-și va putea plăti datoriile, dacă nu-și va putea plăti acționarii, oamenii care au avut încredere în el. Nu înțelegeți, el…

– Cred că cel mai bine e să mergem acum cu toții la Pott's Point, o întrerupse David. Probabil că e acolo. Și apoi putem să vorbim despre asta, hm? Tonul lui era blând. O clipă… Se duse la telefon, formă repede și așteptă. După o tăcere scurtă și tensionată, Caroline îl auzi întrebând de Russell Lomax. Brațele ei se strânseră în jurul Barbarei și fata se agăță îngrozită și mută de ea.

David puse receptorul în furcă.

– Tatăl tău a venit acum zece minute, Barbara. Binns spune că s-a dus la debarcader. Mai bine am pleca imediat.

Barbara își înăbuși un suspin și se deplasă orbește spre ușă. Bill se duse după ea și o luă ușor de braț.

– Barbie, draga mea, sunt aici, să știi.

Degetele Barbarei se strânseră convulsiv într-ale lui și fugiră împreună spre lift.

Capitolul 9

În timp ce întoarse Alvisul pe Elizabeth Bay, în urma coupéului Barbarei, David spuse:

– N-am spus de față cu Barbara, iubito, dar Binns era aproape disperat adineauri. Desigur, habar n-avea despre faliment, dar mi-a spus că Lomax a venit palid ca o stafie exact înainte să sun. N-a spus nimic – s-a dus în biroul lui, după ce i-a cerut lui Binns să-i aducă o sticlă de whisky, a lăsat câteva acte acolo, pe masă și apoi s-a dus la debarcader: a luat și whiskyul cu el. Binns părea să creadă că a luat șalupa Barbarei. Dar nu era sigur, pentru că era întuneric.

Frână scurt să evite un pieton nesăbuit și, în fața lor, Cadillacul Barbarei coti cu protestul asurzitor al cauciucurilor.

– Biata copilă! Probabil că a știut – sau a bănuit de câteva zile că lucrurile nu merg așa cum trebuie.

– Da, poate că a știut. Amintindu-și cât de încordată și de nervoasă fusese fata în dimineața aceea și faptul că-i ceruse o pauză de prânz prelungită, Caroline se încruntă.

Barbara fusese atât de impertinentă cu ea, dar probabil fusese prea supărată ca să mai știe ce spune, prea îngrijorată pentru tatăl ei, pe care evident îl adora. Crezi că… începu ea și se întrerupse, căci Cadillacul ignoră semaforul și se năpusti într-o rână pe New South

Head. Dumnezeule, o să se omoare dacă nu are grijă. David, nu poți…?

– Voi încerca, promise el posomorât. Claxonă în avertisment și pasagerii care tocmai coborau în stația de tramvai se întoarseră speriați să-l privească. Caroline zări chipul lui Bill în oglinda retrovizoare și apoi, spre ușurarea ei, Cadillacul încetini. Ce vroiai să spui mai devreme?

– Vroiam să te întreb de ce crezi că vroia domnul Lomax să mă vadă. E ciudat să spună că vine la mine acasă, într-un moment în care problemele lui personale trebuie să-l tulbure îngrozitor.

– Foarte ciudat, încuviință David. Drumul era liber acum, și ambele mașini accelerară. Și eu vroiam să te întreb același lucru, Carol. Barbara a spus ceva ciudat – ceva cum că ți-ar fi făcut rău. Și a pomenit ceva și despre mine.

Caroline încuviință. Îi reveni în minte amintirea amenințării vagi a lui Tom Scott. Dar cu siguranță, era imposibil. Chiar dacă era de conceput că, într-un acces de gelozie puerilă, Barbara îl chestionase când sunase, era puțin probabil ca tatăl ei să fi luat parte la vreun fel de înțelegeri pe sub mână cu bărbatul care încerca s-o șantajeze. Dacă nu cumva… își ținu respirația. Dacă nu cumva, desigur, Tom Scott le oferise lor informația despre Geoffrey, aceea pe care i-o oferise și ei pentru o mie de lire… Dar de ce ar valora informația aceasta o mie de lire pentru un om ca Russell Lomax? Și cu siguranță…

– Ei bine, poate n-o să știm niciodată, Carol, dacă temerile bietei copile se adeveresc. Sper din tot sufletul să se fi înșelat! Deși Russell Lomax e perfect capabil să facă asta – trebuie să aibă o asigurare de viață impresionantă, probabil pe numele Barbarei. Nu va vrea s-o târască după el – o adoră. Și, în esență, aș spune că e un om cinstit. Va face tot posibilul să-și despăgubească acționarii. Chiar dacă asta înseamnă să… să-și ia viața.

– Dar ai spus că Binns crede că a plecat cu șalupa Barbarei, obiectă Caroline. De ce ar însemna asta că se gândește la ceva atât de oribil?

– Șalupele se răstoarnă foarte ușor, Carol. În fața lor, Cadillacul făcu brusc la stânga și câteva clipe mai târziu, amândouă mașinile intrau pe aleea reședinței Lomax.

Lumina lunii le arăta conturul întunecat al casei, aruncând umbre peste peluză și transformând întinderea de apă în argint lichid. Părea imposibil ca un peisaj atât de demn și de calm să fie scena tragediei. Și totuși, David și Barbara puteau să aibă dreptate: Russell Lomax era un om puternic și neîndurător. Și nu era laș. Dacă sacrificându-și viața, își va putea salva fiica de sărăcie și de rușine, atunci o va face. Dar o va face în așa fel încât să pară un accident – pentru restul lumii și pentru compania de asigurări.

– Slavă Domnului că Barbara îl are pe Bill, spuse David. Opri lângă Cadillac, iar Binns veni în grabă să-i întâmpine. Majordomul era vizibil agitat și vocea îi era încărcată de tensiune când confirmă pe nerăsuflate că șalupa dispăruse.

– Numai dânsul ar fi putut s-o ia. Și nu-i stă în fire, nu atât de târziu în noapte, nu-i așa, domnișoară?

– Nu, încuviință Barbara, nu-i stă în fire. Se uită la Bill. Dacă luăm vedeta rapidă, Bill, crezi că putem să-l găsim? În privirea pe care i-o aruncă era rugămintea plină de speranță a unui copil, nevoia de a fi alinat. Bill îi strânse mâinile și apoi porni în fugă de-a curmezișul peluzei. Peste umăr, strigă:

– Mă duc s-o aduc. Desigur că o să-l găsim. Nu-ți face griji.

Barbara se cutremură la răcoarea nopții și vru să fugă împleticindu-se după el. Caroline și David fură într-o clipă lângă ea, și David îi oferi brațul:

– Sprijină-te de mine, spuse el în șoaptă, și fă ce spune Bill – nu-ți mai face griji. Nu se poate să fi ajuns prea departe și nu se pricepe prea bine la ambarcațiuni, nu-i așa? O să-i ia ceva până o să se descurce cu a ta.

– Da. Barbara ridică bărbia. Se va duce… în larg. Sunt sigură. Pentru că nu va vrea să cred că mi-a răsturnat șalupa în port. Pentru că știe că sunt foarte mândră de ea. Mi-a dat-o de ziua mea și a numit-o după mine… Barbara. Oh, Dumnezeule! Inspiră adânc, tremurând din toată ființa. Aș vrea să nu-i fi cerut niciodată o barcă.

– Te rog, Barbie… nu. Trebuie să încerci să fii curajoasă.

– Știu, șopti Barbara. Își trase brațul dintr-al lui și-și întoarse privirea. Aș vrea să nu mai fii atât de drăguț cu mine; adăugă cu amărăciune: nu pot suporta asta… din partea ta. Din partea nici unuia din voi doi.

David nu spuse nimic. Peste capul plecat al Barbarei, ochii lui îi întâlniră pe ai Carolinei, și erau plini de compasiune și de regret infinit. Caroline știu atunci că David înțelegea și că nu fusese niciodată nici măcar aproape de a se îndrăgosti de biata copilă înspăimântată care se afla între ei, ci , în bunătatea lui, doar îi păruse rău pentru ea, ca și cum instinctul l-ar fi prevenit că avea nevoie de ceva ce credea că numai el putea să-i ofere. Fiind David, încercase să-i dea ce putuse și fata îi înțelesese greșit motivele: în aroganța ei tinerească, își imaginase că era îndrăgostit de ea. Poate chiar se amăgise singură, gândindu-se la sentimentele ei ca la o mare pasiune. Dar acum, în momentele grele, Bill era cel la care apela, nu David. Și Bill – după ce trase la debracader vedeta rapidă – îi întinse mâna și o consolă:

– Vino, Barbie, nu ai de ce să te temi, îți promit. Pentru că îl vom găsi.

Barbara se duse în brațele lui și Bill o ridică, tandru, așezând-o pe locul de lângă el. David o ajută pe Caroline și o clipă mai târziu, Bill porni motorul și-i strigă lui David să tragă frânghia.

Căutarea dură mult. Luna, care la început îi ajutase, fu acoperită de nori și când ajunseră la Heads, fu ca să întâlnească o ceață neuniformă și umedă care le reduse vizibilitatea la câțiva centimetri și viteza lor scăzu la un târâit. Când se mai limpezi, Bill acceleră din nou,

înderptându-se spre larg, dar peste câteva miunte, coborî din nou asupra lor.

Carolinei începu să i se pară că se învârteau în cercuri din ce în ce mai ample, că nu aveau nici o speranță. Șalupa era atât de mică, iar întinderea de apă atât de vastă, și cu ceața aceasta, puteau foarte ușor să treacă pe lângă ea la doar câțiva centimetri, fără s-o vadă. Și timpul trecea – se împlinise deja o oră de când plecaseră de la debarcader: o oră în care putea să se fi întâmplat orice.

Vorbeau puțin, concentrându-se tăcuți să scruteze orizontul. Vedeta rapidă se ridica și cădea sub impetuozitatea valurilor puternice și Caroline văzu că Barbara resimțea efectele. Era foarte albă la față, avea gura strânsă și fără culoare și, deși se sprijinea de pieptul lat al lui Bill, refuza cu hotărâre să închidă ochii. Iar Bill începuse să-i arunce priviri îngrijorate.

Totuși, nici unul din ei nu îndrăznea să pună capăt căutărilor, căci ar fi însemnat recunoașterea tacită că orice speranță era pierdută. De dragul Barbarei, trebuia să continue să spere…

Și atunci când părea că expediția lor eșuase, o briză puternică se ridică, dispersând ceața, și David strigă:

– Uitați – în dreapta, lângă stâncile acelea. Nu e șalupa?

Urmând direcția degetului lui, Caroline desluși o umbră mai întunecată printre cele aruncate de stâncile înalte – o formă care se mișca lent, pe care părea să lumineze o fâșie albă de pânză, ridicată odată cu valurile.

Bill întoarse imediat spre stânci și Barbara, ghemuindu-se lângă parapet, scoase un țipăt de agonie.

– E fără catarge, nu s-a răsturnat. Oh, Bill… e șalupa mea. Văd numele la pupa.

– Sst, draga mea, spuse Bill. Opri motorul și apropie precaut vasul, stăpânindu-l cu greu din cauza curenților. Vezi ceva, domnule Renton?

David stătea aplecat, balansându-se precar și zgâindu-se în întuneric. Șalupa se lovea din când în când de stânci și deja avea o gaură crestată lateral. Trasă în jos de stinghiile și pânzele rupte, plutea în derivă, scufundându-se cu fiecare val care-i lovea parapetul.

– Trebuie să avem grijă cum ne apropiem, e practic scufundată, îi avertiză David. Începu să se dezbrace. Cred că mai bine mă duc înot.

– Nu, obiectă Bill, nu. Pot să ajung mai aproape.

David nu-i dădu atenție. Era deja în apă, croindu-și drum spre epavă.

Abia acum, Caroline văzu ceea ce evident observase și înțelese de ce se dusese singur. Căci Russell Lomax zăcea pe puntea micii ambarcațiuni, sub catargul care se prăbușise peste el, cu trupul pe jumătate ascuns sub pânzele încâlcite.

Era imposibil, la lumina sau la distanța aceea, să judece dacă era în viață sau nu, dar văzu că Bill o trase pe Barbara în cercul protector al brațului lui liber, ascunzându-i imaginea trupului livid și nemișcat al tatălui ei. Caroline se ridică repede și se duse lângă ei.

– Lasă-mă pe mine să am grijă de ea, îl imploră ea. Tu ocupă-te de barcă.

Recunoscător, Bill se întoarse la cârmă. Dar după câteva clipe în îmbrățișarea compătimitoare a Carolinei, Barbara își înghiți lacrimile.

– Sunt bine, insistă ea curajoasă. Sincer, mă simt bine. Se așeză dreaptă pe scaunul îngust și numai puterea cu care o strângea pe Caroline de mână îi trăda suferința. Ochii ei, torturați dar plini de curaj, se îndreptară spre silueta neclintită de pe puntea șalupei și spuse tremurând: cel puțin l-am găsit. S-ar bucura să fim noi… și nu niște străini.

– Probabil că doar și-a pierdut cunoștința, o încurajă Bill. Trebuie să fi trecut de zeci de ori pe lângă el, fără să-l vedem din cauza ceții.

David ajunsese la șalupă și urca la bord. Îl văzură cum îngenunchează lângă Russell Lomax, aruncând deoparte velele care-l acopereau. După o scurtă examinare, îi strigă lui Bill să aducă vasul cât putea de aproape.

– E încă în viață, dar va trebui să chemăm cât mai repede un medic. Grăbește-te, bine? Șalupa se scufundă.

Cu multă măiestrie, Bill trase vedeta rapidă lângă șalupă și, în vreme ce Barbara trecu la cârmă, iar Caroline ținu repede de parâma epavei, traversă și-l asistă pe David să-l coboare pe rănit în cealaltă barcă. Nu era ușor, cu vela mare plutitoare care le împiedica mișcările, și Bill fu obligat să i se alăture lui David în apă, ca să elibereze catargul despicat. Ușurată de greutatea părților distruse, șalupa deveni din nou flotantă și operațiunea de salvare fu mai simplă, dar tot trecură zece minute până ca bătrânul inconștient să stea cu capul în poala Barbarei, la bordul vedetei rapide.

David împinse șalupa în voia valurilor, iar Bill, respirând greu, preluă cârma și porniră spre casă.

Nu era nevoie decât de o privire să-ți dai seama că Russell Lomax era grav rănit. Se lovise la cap în cădere și asta îi cauzase o rană urâtă, vineție, pe frunte: respirația îi era slabă și anevoiasă, iar pulsul – când Caroline îl căută – alarmant de superficial.

Evident, încercările lui de a răsturna șalupa eșuaseră, dar cu toate astea, dintr-un accident absurd, aproape reușise în tentativa lui disperată de a-și pune capăt vieții în maniera în care plănuise. Șalupa, neîndemânatic manevrată, trebuia să fi fost dusă spre stânci prin ceață, și apoi, cumva – poate încercând încă s-o răstoarne – Lomax o adusese în bătaia vântului. Rezultatul fusese acela că se rupsese catargul și se prăbușise peste el, cu tot cu pânze, ținându-l de punte, asemenea unui fluture într-o pânză de păianjen. David spusese că nu era obișnuit să navigheze.

Vedeta rapidă cu care îl căutaseră era jucăria lui personală: rareori folosise altă ambarcațiune, și chiar și cu aceasta, remarcă Bill mohorât, nu pleca niciodată singur.

– De asta am ajuns s-o cunosc atât de bine. Îi plăcea mereu s-o conduc pentru el, când veneam aici, în weekenduri. Nu se pricepea prea bine la bărci, nu-i așa, Barbie? La cai, da – iubea caii. Și cum știa să călărească! Ți-l aduci aminte la rodeoul pe care l-am organizat la Waharangi vara trecută? Ne-a făcut pe toți de rușine! Dumnezeule, Barbie, n-ai putea să-l convingi să se întoarcă la fermă, după ce se face bine? N-ai putea?

– Cred că aș putea, răspunse Barbara cu un nod în gât, dacă n-a vândut deja Waharangi. Sau dacă nu va trebui.

– Să vândă Waharangi? repetă Bill, șocat. Dar… Barbie, draga mea, îmi pare rău. N-am crezut că…

– Știu ce vrei să spui, îl liniști Barbara fără amărăciune, dar desigur va trebui să renunțe la tot acum – la Waharangi, la reședința de la Pott's Point, la mașini. Totul. Nu mă interesează de mine. De tăticul mă interesează. El…

Bill o trase în brațele lui.

– Mă ai pe mine, o consolă el răgușit. Îi zâmbi stânjenit lui David. O să plec de la Renton's, o să-mi iau o slujbă ca administrator la o fermă și vom locui cu toții acolo.

– Oh, Bill! șopti Barbara și-și îngropă fața în umărul lui. Nu mai vorbi decât când ajunseră la debarcader și văzură luminile de la reședință. Mă duc în casă să chem medicul, Bill. Dacă tu și cu David îl puteți aduce înăuntru.

Sări pe mal și dispăru în goană în întuneric. David atinse brațul Carolinei:

– Du-te cu ea, iubito, șopti el, cred că are nevoie de tine.

Caroline îl ascultă.

***

Erau deja zorii dimineții când Caroline se întoarse la apartamentul ei – se anunța o dimineață caldă.

Rămăsese cu Barbara în timp ce doctorul îl consultase pe Russell, stătuse lângă fată și-l auzise spunându-i cu blândețe că șansele ca tatăl ei să supraviețuiască erau puțin peste cincizeci la sută.

– Are craniul fracturat, Barbie, îi explicase, și câteva coaste, care se poate să-i fi cauzat leziuni interne. Încă nu putem ști cu certitudine. Dar am chemat o ambulanță și-l transportăm imediat la spital. Vom face tot posibilul pentru el, poți fi sigură. Dar – oftase și luase mâna mică și rece a Barbarei – vor trebui să-l opereze, și până n-o vor face, e imposibil de spus dacă va trăi sau nu. Personal, cred că da – are o constituție magnifică, și cu voința de a trăi, pe care a avut-o dintotdeauna, sunt sigur că o va scoate la capăt. Du-te la culcare, draga mea. Nu poți face nimic, nici aici, nici la spital. Și o să te anunț cum intervine vreo schimbare. Poate că doamna Beresford… Se uitase cu speranță la ea.

Dar, deși obosită și sleită de puteri, Barbara refuzase să se culce, scuturând din cap la somniferele pe care i le oferise. În cele din urmă, Bill plecase cu ea la spital, iar Carolinei nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să-l lase pe David s-o conducă până acasă.

Totuși, ajunsă aici, îi fu imposibil să adoarmă. Se întâmplaseră prea multe și tragedia lui Lomax o bântuia, făcând-o să uite până și de propriile-i probleme apăsătoare și încă nerezolvate.

Își prepară un mic dejun ușor și după ce mâncă și făcu un duș, se întinse pe canapeaua din sufragerie, cu o ceașcă de cafea și cu pachetul de țigări la îndemână.

La opt și jumătate se îmbrăcă și, în ciuda sfatului lui David de a nu veni la serviciu – se hotărî să se ducă la magazin.

David o întâmpină în scara blocului. Îi zâmbi și o luă de braț.

– Exact cum mă gândeam! N-ai dormit?

– N-am putut.

– Și acum ești în drum spre magazin, presupun, ca să înfrunți opt ore de muncă?

– Ei bine… da. M-am gândit că…

– Iubito, știu ce te-ai gândit. Oftă. Mașina mea e afară, așa că te duc eu. Ieșiră în stradă și David îi indică mormanul de ziare de pe locul din față. Caroline zări titrările: "Senzație la Bursa de Valori: Colapsul Lomax Industries" și se cutremură.

– Au scris toată povestea?

David luă mormanul și i-l așeză în poală.

– Știrea despre accidentul lui Russell e în "Stop Press", foarte succintă. Nu cred că vrei să citești acum, dar poți să le iei – eu am citit tot. Sunt zvonuri privitoare la fraudă. Nu e deloc plăcut – directorii sunt anchetați și, desigur, s-a creat panică în legătură cu 'Change. Mii de mici investitori vor fi ruinați.

– Biata Barbara…da. E un iad pentru ea, biata copilă. Știi – ezită – Russell Lomax știa bine ce face aseară.

– Da. Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Presupun că a știut. David, cum se simte? Ai aflat?

– Am fost la spital mai devreme. Abia ieșise din operație și Barbara intrase să-l vadă. M-am întâlnit cu Bill și am stat împreună de vorbă cu chirurgul care l-a operat. Nu sunt prea multe speranțe, Carol. Chirurgul a fost atent la ce a spus, dar – se uită la ea și apoi își întoarse privirea la trafic – cred că Barbara își dă seama. Bill a spus că a fost foarte curajoasă. A rămas cu ea, desigur.

– Mă bucur, spuse Caroline cu sinceritate. Dacă poate cineva s-o ajute să treacă peste asta, acela e Bill.

– Da. Știi că luau cina împreună, aseară?

– Înainte să vină la apartament? Da, a spus ceva Barbara.

David intră pe Pitt Street.

– Asta a fost mâna bătrânului. Mi-a spus Bill. A primit un telefon de la Russell: l-a rugat s-o ia pe Barbara și s-o ducă la Prince's. A pus la cale totul. Singurul lucru pe care n-a reușit să-l facă a fost să se vadă cu tine.

– Da, spuse ea gânditoare. N-a venit să mă vadă. Într-un fel, mă simt chiar ușurată că n-a făcut-o.

David opri la intrarea pentru personal.

– Poate că ai dreptate, dar aș vrea să fi știut de ce intenționa să te vadă. Veni să-i deschidă portiera și rămase acolo, aplecat, încruntându-se. Vânzătoarele care veneau zglobii la lucru se opreau și se înghionteau care mai de care când îl recunoșteau, dar David părea să nu le observe. Carol, spuse el dintr-o dată, voi achiziționa proprietatea Waharangi, dacă voi putea. O să-l pun pe tânărul Bill administrator. Ce părere ai? Eu – oh, la naiba, ciudat, dar mă simt responsabil pentru ce s-a întâmplat, sau cel puțin pentru o parte. Și Russell Lomax a fost prieten cu tata. Simt că măcar atât pot face: să am grijă ca fiicei lui să-i fie bine. Poți să înțelegi asta, iubito? Sau crezi că mi-am pierdut din senin mințile?

Carolinei i se puse un nod în gât și din nou îl văzu printr-o ceață de lacrimi.

– Cred că e cel mai bun și mai frumos lucru pe care l-ai putea face, David, șopti ea. Sincer.

– Atunci, îl voi face, spuse el, descrețindu-și fruntea. O ajută să coboare. Iei prânzul cu mine?

– Dacă vrei…

– Dacă vreau? Oh, Dumnezeule – nu ți-ai dat seama până acum că fiecare minut petrecut departe de tine e o pierdere? Îi atinse blând mâna. La unu, la Romano's. O să rezerv o masă. Și, iubito…

Foarte conștientă de atenția pe care le-o acordau ceilalți angajați, Caroline roși.

– Da?

– Să nu muncești excesiv. Te rog. O să trimit pe cineva să-i țină locul Barbarei. Ne vedem la unu. Dumnezeu să te binecuvânteze, Carol. Și mulțumesc pentru înțelegere…

De parcă ar fi putut să nu înțeleagă, se gândi Caroline, îndreptându-se spre lift. Priviri curioase o întâmpinară, laolaltă cu salutările politicoase, și văzu că mai multe fete aveau ziare în mână. Desigur, toate știau că fiica lui Russell Lomax lucra în departamentul ei și probabil că limbile vor fi ocupate cu această nouă senzație – cât și cu faptul că văzuseră că directorul general o adusese la magazin și că stătuse cu capul descoperit, în mijlocul trotuarului, vorbind cu ea. Ei bine, n-aveau decât să șușotească după pofta inimii. Nu trebuia să le dea nici o explicație.

Când ajunse la biroul ei, micul ei staff era de asemenea adunat. Flecăreala energică încetă îndată ce intră. Domnișoara Poole îi evită privirea, Sue Granger părea sincer îngrijorată, iar celelalte, după ce se uitară la ea, își reluară lucrul. Caroline le ură bună dimineața și intră în biroul ei ca să se schimbe.

După ce trecu un interval de discreție, domnișoara Poole se prezentă, pasămite pentru o discuție despre ședința de dimineață. Dar după ce Caroline o lămuri, tot nu se clinti.

– Da, domnișoară Poole? Mai e ceva?

Cele două pete de culoare care ardeau întotdeauna în obrajii palizi ai domnișoarei Poole când era agitată, fură un avertisment.

– Da, spuse ea cu asprime. Mai este, domnișoară Beresford. Se ridică în picioare, întruchiparea indignării îndreptățite: am citit ziarele, desigur. Și aș vrea să mă asiguri că domnișoara Lomax nu va continua colaborarea cu departamentul acesta.

Furia urcă în gâtul Carolinei.

– Insinuezi că ar trebui concediată?

– Tatăl ei – buzele ei subțiri se contorsionară de dezgust – nu e decât un șarlatan ordinar. A înșelat mii de oameni nevinovați care i-au încredințat banii lor, economiile lor de-o viață – i-a ruinat.

– Acum, e în spital și probabil că nu va trăi. N-ai citit și asta?

– Desigur că am citit. Nu că ar face vreo diferență. Toți încearcă s-o ia pe calea lașului când sunt chemați să dea socoteală.

– Dar fără îndoială, n-o poți învinui pe domnișoara Barbara Lomax pentru faptele tatălui ei.

– "Păcatele părinților", cită cu virtuozitate domnișoara Poole, "se vor abate asupra fiilor, până la cea de-a treia sau a patra generație care Mă va urî." Nu te poți împotrivi Bibliei, domnișoară Beresford.

Atitudinea ei era una pe care, fără îndoială, o vor adopta și alții, înguști la minte și încrezători în propria lor justețe. Totuși, acum câteva minute, David îi spusese că intenționează să cumpere mult iubita fermă a lui Russell Lomax, ca s-o poată stabili acolo pe fiica acestuia! Dar apoi, David era David, era o decizie tipică lui – la fel cum era și ieșirea domnișoarei Poole. Uitându-se la chipul palid și crispat, în ochii indignați ai asistentei ei senioare, Caroline încercă o repulsie bruscă. Se gândise vreodată să-i predea departamentul ei acestei femei răzbunătoare, care trebuia să-i judece de fiecare dată pe ceilalți prin lumina standardelor ei înguste și care nu admiteau compromisuri? Putea domnișoara Poole să ofere simpatie unui junior speriat, înțelegere unui coleg șef de departament, care venea să-i ceară sfatul când responsabilitatea devenea prea apăsătoare? Departamentul de Resurse Umane făcea mult mai mult decât să țină ședințe despre politici și tehnici de vânzare: țelul lui era să acționeze ca un intermediar între conducere și personal, să sfătuiască, să asiste și să solidarizeze cu problemele personalului – să construiască bunăvoința. Dar domnișoara Poole nu avea nici un pic de bunăvoință…

– Domnișoară Beresford, spuse femeia mai în vârstă, domnișoara Lomax va continua să lucreze aici, sau nu?

– Și dacă ți-aș spune că va continua, dacă ți-aș spune că va rămâne pentru că asta e singura cale prin care-și mai poate câștiga existența, ce ai face?

– Asta îmi spui?

– Dacă decizia ar fi stat numai în puterea mea – atunci da, asta ți-aș spune.

– În cazul ăsta, răspunse domnișoara Poole cu demnitate glacială și ofensată, nu aș avea nici o alternativă, decât să-ți ofer demisia mea, domnișoară Beresford.

Era deja la jumătatea drumului spre ușă, când Caroline o chemă înapoi.

– Domnișoară Poole, spuse ea calm, îți sugerez să-mi oferi demisia ta. Acum.

Domnișoara Poole se zgâi la ea.

– Foarte bine. Voi fi bucuroasă s-o fac.

– Iar eu voi fi bucuroasă s-o accept. Săptămâna viitoare pleci în concediu, nu-i așa? concediul tău va fi plătit, desigur. Și nu va fi nevoie să te întorci. Asta e tot, domnișoară Poole. Poate ești destul de amabilă s-o trimiți pe domnișoara Granger la mine.

– Desigur. Vocea îi tremura de furie și de resentimente, și adăugă disprețuitoare: fără îndoială, intenționezi s-o pui pe fata aia în locul meu. Probabil, ea și cu domnișoara Lomax vor conduce departamentul ăsta așa cum vrei tu. Dar domnișoară Beresford – dacă vrei să primești un avertisment de la mine – cred că ar trebui să ai grijă în cine ai încredere. Toată lumea știe în ce termeni ești cu domnul Renton. Și oricât ai sperat să sugerezi contrariul, toată lumea știe că nu se poate căsători cu tine. Pentru că soțul tău n-a murit; e în pușcărie! Și poți să-i mulțumești domnișoarei Lomax pentru faptul că acum e de notorietate publică. Poate nu vei mai fi atât de nerăbdătoare s-o aperi,

după ce ți-am spus asta. Bună dimineața, domnișoară Beresford; am să-i spun lui Sue Granger că aveți nevoie de ea.

Caroline rămase zgâindu-se în urma ei, năucită și îngrozită. Așadar, Barbara știuse despre Geoffrey! Știuse și vorbise despre asta cu oameni ca domnișoara Poole, poate chiar cu Sue, deși Sue nu spusese nimic. Desigur, exista o singură sursă de la care Barbara ar fi putut să obțină informația. Trebuie să se fi văzut cu cel care-și spunea Tom Scott. Dacă da, așa se explica faptul că Scott n-o mai căutase. Nu mai avusese nevoie să-i reînnoiască oferta de a-i vinde adevărul în privința dispariției lui Geoffrey, pentru că găsise un cumpărător pentru povestea lui în Barbara Lomax. Sau în tatăl ei.

Totul devenea dintr-o dată hidos de limpede. Cei doi Lomax știuseră adevărul și Barbara îl făcuse public aici, printre proprii ei oameni și numai Dumnezeu știa unde altundeva. Telefonul lui Scott, cel în care îi dăduse se înțeles că Geoffrey urma să se întoarcă, fusese un avertisment, poate nu vrusese decât să-i răsucească și mai mult cuțitul în rană, instigat de familia Lomax. Oh, cu siguranță că nu! Cu siguranță, nici măcar Barbara, deși fusese geloasă și ostilă, nu s-ar fi coborât într-atât!

Și totuși…

Un ciocănit ușor o anunță pe Sue. Ochii fetei erau roșii, de parcă ar fi plâns. Caroline așteptă, pe jumătate așteptând o răbufnire, deși Sue fusese întotdeauna una din cele mai devotate subalterne ale ei. Dar Sue se forță să zâmbească:

– Vroiați să mă vedeți, domnișoară Beresford?

– Da, Sue. Ai auzit despre tatăl domnișoarei Lomax, nu?

Fata încuviință, îndoind și desfăcând încontinuu un pliu al rochiei ei negre.

– Da, am citit în ziar, domnișoară Beresford. Și tata… e îngrozitor de supărat din cauza asta. Vedeți, are acțiuni la Lomax Industries. Oh, nu mult, doar vreo două sute de lire, dar pentru el… e o pierdere

mare, pentru că nu crede c-o să recupereze nici un cent. I-am spus că sunt sigură că n-o să fie așa, pentru că o cunosc pe domnișoara Lomax. Adică, nu mi-a plăcut niciodată prea mult, domnișoară Beresford, dar sunt sigură că nu e necinstită, nici ea, nici tatăl ei. Și trebuie să fie atât de îngrozitor pentru ea, nu? Cu tot ce se scrie în ziare și cu oamenii care-l urăsc acum pe tatăl ei, numindu-l șarlatan. Nu cred că a intenționat să înșele pe nimeni, nu?

– Nu, încuviință Caroline, neștiind ce credea de fapt.

– Spun că domnul Lomax a fost rănit foarte grav într-un accident, aseară, și că e pe moarte. E adevărat, domnișoară Beresford? Ziarele n-au scris prea mult, doar că e la spitalul George V. Dar tata crede că a încercat să se sinucidă, când a aflat că dă faliment. Se uită nedumerită la Caroline. Domnișoara Lomax a luat prânzul cu el ieri, și când s-a întors, arăta rău, domnișoară Beresford… cumva, nu știu, bântuită. De parcă n-ar fi știut ce face, de parcă ar fi fost cu gândul foarte departe. Sunt sigură că nu știa nici ce spune. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar am auzit-o vorbind cu domnișoara Poole. Despre… dumneavoastră.

Carolinei îi stătu inima în loc. Și apoi îi sări brusc. Oare Barbara împrăștiase povestea numai ieri după-amiază, când nu fusese ea însăși, când fusese în culmea agoniei în privința tatălui ei și a dezastrului iminent care aproape îl copleșise?

– Cred că ar trebui să-mi spui, Sue, se forță ea să spună calm, pentru că domnișoara Poole mi-a dat deja versiunea ei. Aș vrea s-o aud și pe a ta.

– Oh, ei bine… n-a spus prea multe, și oricum, eu nu trebuia să aud. Domnișoara Poole i-a spus ceva înfiorător… cum că dumneavoastră ați fi scos-o din peisajul domnului Renton. Nu-mi amintesc exact cuvintele ei, dar cred că a spus că în curând vom auzi clopote de nuntă și vom avea un nou director la Departamentul de Resurse Umane. Și ceva cum că domnișoara Lomax nu și-a jucat

bine cărțile. Ea – oh, cred că a încercat s-o scoată din minți pe domnișoara Lomax. Și desigur, a reușit. Domnișoara Lomax s-a albit la față și apoi i-a spus domnișoarei Poole că nu v-ați putea căsători cu domnul Renton, nici dacă ați vrea, pentru că… Se opri, roșie ca focul de stânjeneală. Nu știu cum să vă spun, domnișoară Beresford…

– A sugerat, interveni Caroline cu blândețe – că soțul meu nu e deloc mort, ci este în penitenciar? Asta a spus?

Sue încuviință, mizerabil.

– Știam că nu e adevărat, desigur. Le-am și spus.

– Și dacă ar fi adevărat? Dacă ți-aș spune că domnișoara Lomax avea dreptate? Ai mai rămâne aici și ai continua să lucrezi cu mine?

– Asta n-ar schimba nimic pentru mine, domnișoară Beresford, răspunse Sue fără ezitare. Doar că mi-ar părea rău pentru dumneavoastră. Pentru că știu că sunteți îndrăgostită de domnul Renton și dându-l de dumneavostră. Nu e vina dumneavoastră… nu sunteți răspunzătoare pentru nimic din ce a făcut soțul dumneavoastră. La fel cum nici domnișoara Lomax nu e răspunzătoare pentru ce a făcut tatăl dumneaei. Oamenii nu pot fi vinovați decât de propriile fărădelegi, de lucrurile pe care le pot evita. Poate că domnișoara Lomax știa de ieri despre Lomax Industries, pentru că tatăl ei trebuie s-o fi prevenit. Dar n-a condus ea compania, nu? Vina pe care i-o găsesc e că i-a spus domnișoarei Poole despre dumneavoastră, chiar dacă era adevărul. Nu avea nici un drept să facă asta, indiferent cât de supărată era și indiferent ce lucruri înfiorătoare i-a spus domnișoara Poole. Domnișoara Poole ne-a spus întotdeauna tuturor lucruri înfiorătoare – dar ne-am obișnuit cu ea și n-o luăm în seamă. Sue ezită, frământându-și din nou rochia, cu ochii în podea. Poate că n-ar fi trebuit să spun asta, despre domnișoara Poole adică. Doar că mi-a spus că pleacă. Chiar adineauri, când m-ați chemat.

– Da, recunoscu ea, domnișoara Poole ne părăsește. N-a mai vrut să continue să lucreze aici, laolaltă cu domnișoara Lomax. Sau cu mine.

– Domnișoara Lomax se întoarce?

– Nu știu. Nu cred. Te-ar deranja dacă ar face-o?

– Să mă deranjeze? Pe mine? Oh, nu. De acum înainte, va trebui să-și câștige existența, nu-i așa? Să se întrețină singură. Și n-o să-i fie ușor; n-a mai fost nevoită niciodată. Cred că ar fi mai fericită dacă ar rămâne aici, unde cunoaște meseria și unde o cunoaște toată lumea.

Raționamentul lui Sue era corect, se gândi Caroline recunoscătoare. Sue Granger își justificase încrederea pe care o avusese dintotdeauna în ea. În timp, va fi mai mult decât capabilă să conducă Departamentul de Resurse Umane și, cu Sue în frunte, acesta va continua să îndeplinească scopul pentru care fusese înființat, acela de a-i servi pe angajații de la Renton's, de a-i conduce și de a-i călăuzi. Dar mai era o întrebare care trebuia pusă.

– Și ceilalți, Sue? Au aceeași părere ca și tine despre domnișoara Lomax?

– Da, răspunse fata prompt, în departamentul acesta, da. Desigur, vor fi vorbe – au fost de când domnișoara Lomax a venit la Renton's. N-a fost privită ca una dintre noi, dar în dimineața asta, domnișoara Poole a fost singura de părere că ar trebui să fie concediată. Ceilalți nu sunt de acord. De fapt, eu… Domnișoară Beresford, dacă nu cumva vă gândiți să aduceți un senior de la alt departament să ocupe locul domnișoarei Poole, n-ar putea să-l primească domnișoara Lomax? E foarte bună la prelegeri și am ajuta-o toți cu tot ce am putea. Deși probabil – își plecă privirea – ați decis deja să aduceți pe cineva din afară?

– Nu, nu m-am gândit la asta, îi zâmbi Caroline. Aveam de gând să ți-l ofer ție.

– Mie? Sue era vizibil speriată. Oh, dar nu m-aș descurca, eu…

– Ești secretara mea de doi ani, Sue, te consider mai degrabă pe tine mâna mea dreaptă, decât pe domnișoara Poole.

– Eu… Sue își mușcă buza. Domnișoară Beresford, să nu credeți că sunt nerecunoscătoare, dar aș prefera să i-l dați domnișoarei Lomax. Sincer. Probabil că ea va avea mai multă nevoie de banii în plus, și în orice caz, îmi place să fiu secretara dumneavoastră. N-aș vrea o schimbare. Deși – oh, Dumnezeule, sunt îngrozitor de mândră că mi l-ați oferit mie mai întâi. Mai mândră decât vă pot spune. Dacă domnișoara Lomax se va hotărî să nu se mai întoarcă, atunci am să accept. Dar altfel, nu. Nu vă supărați, nu? adăugă ea neliniștită.

– Nu, o asigură Caroline cu sinceritate. Nu mă supăr, Sue. Și eu sunt mai degrabă mândră: de tine și de departamentul acesta. Eu… Suspină adânc. Într-o zi, sper că îmi vei lua locul aici. Dar acum – Dumnezeule, uite cât e ceasul! Aș face bine să încep interviurile. Iar tu mă poți ajuta… poate termin înainte să înceapă ședința. Ești pregătită?

Sue încuviință din cap. Îi străluceau ochii când îl pofti pe primul din noii angajați la Renton's.

Capitolul 10

Era aproape patru și jumătate când, spre surprinderea ei, Caroline fu chemată în biroul lui David.

Luaseră prânzul împreună și David îi spusese că negocierile pentru achiziționarea proprietății Waharangi îi erau favorabile. Un alt posibil cumpărător își retrăsese oferta originală, în schimbul uneia mai scăzute, după ce citise în ziar despre căderea imperiului Lomax.

– Și se presupunea că e prieten cu Russell, adăugase David cu amărăciune. Dar ar fi înacast oricum cecul. Cel puțin, dacă altceva nu, măcar l-am împiedicat să scape cu asta. Russell a încredințat proprietatea în mâinile unui agent imobiliar, așa că eu cred că oferta mea va fi acceptată.

În timp ce semna în grabă ultimele scrisori, Caroline se gândi că poate David o chemase ca să-i spună că ferma Waharangi era a lui. Nu putea să găsească nici un alt motiv pentru apelul neașteptat, din moment ce aranjaseră s-o ducă până acasă la cinci treizeci. Dacă nu cumva… își ținu răsuflarea. Dacă nu cumva avea vreo veste despre Russell Lomax.

Domnișoara Franks o salută zâmbind și-i deschise ușa de la biroul lui David.

– Domnișoara Beresford, domnule Renton, anunță ea și se retrase discret la biroul ei. Domnișoara Franks era o secretară minunată și rareori arătase vreun simpotom de curiozitate.

Caroline intră și David se ridică imediat.

– Intră, Carol. Îl știi pe sergentul major Groves. Iar dânsul – arătă spre celălalt bărbat, mai în vârstă cu vreo douăzeci de ani decât Groves – este inspectorul Marchmont, tot de la C. I. B. dânșii au noutăți pe care m-am gândit că ar trebui să le auzi. Doamna Beresford, inspectore.

Dădură mâna și David îi trase un scaun.

– Ia loc, te rog. Se întoarse la locul lui, în spatele biroului, și se uită în expectativă la cei doi polițiști.

– Ei bine, doamnă Beresford – începu inspectorul, evident alegându-și cu multă atenție cuvintele – l-am avut pe numitul Scott, Thomas Scott, sub observație în ultimele două zile. În după-amiaza asta – mai precis, la două și jumătate – Scott, care a stat la pensiunea King's Cross, a părăsit aerodromul Mascot într-o avion de pasageri pe ruta Brisbane. A rezervat un bilet până la Moresby, via Townsville și Cairns. Dimineață, a și plătit cu bani gheață. N-am făcut nici o tentativă să-l oprim să plece, nu aveam capete de acuzare, înțelegeți, sub care să-l fi reținut. Și puteți să luați în considerare și faptul că, după o pedeapsă de optsprezece luni de muncă silnică într-un penitenciar indonezian, e foarte puțin probabil să se grăbească să se întoarcă și să riște o altă condamnare. Am putut să-i dau un mic avertisment, neoficial, că asta se va întâmpla dacă o va face. Inspectorul își permise un zâmbet scurt. Vă dați seama că acțiunea mea a fost neoficială, desigur, pentru că, după cum am spus, nu-i putem aduce nici o acuzație – nu avem nici o dovadă concludentă.

– Da, încuviință Caroline, îmi dau seama. Dar…

– N-am terminat, doamnă Beresford. Sergentul major Groves s-a ocupat de anchetă și are ceva de adăugat.

Se întoarse spre colegul său. Sergent…

Sergentul major Groves își drese glasul.

– Da, domnule. Zâmbi prietenos și cu simpatie în direcția Carolinei. Desigur, știți că tăietura din ziar pe care ați primit-o ieri dimineață este autentică. Am verificat lucrul acesta și mi-am exprimat opinia că povestea lui Scott, faptul că a executat o pedeapsă într-un penitenciar împreună cu soțul dumneavoastră și motivele pentru care au fost închiși – toate astea sunt perfect adevărate. De asemenea, am căzut de acord că soțul dumneavoastră ar putea fi în drum spre Sydney , sau chiar este în oraș în momentul acesta.

– Da, confirmă Caroline. Era albă ca varul, dar vocea îi era calmă și lipsită de orice emoție. Da, domnule sergent major, am fost de acord că… este posibil.

– Ei bine, acum, doamnă Beresford, continuă Groves cu aceeași atitudine părintească, vă pot spune măcar atât. Soțul dumneavoastră nu este aici și am rămas cu impresia – din ceva ce i-a scăpat lui Scott la aeroport – că e puțin probabil să vină. Nu pretind că știu de ce: Scott nu mi-a spus despre asta, cel puțin nu mie. Dar a vorbit cu cineva – cineva care i-a plătit o sumă considerabilă ca să vorbească. Dacă-mi permiteți să ghicesc, strict neoficial, aș spune că – se uită la superiorul său și apoi reformulă. Să privim așa, doamnă Beresford: Scott s-a întâlnit luni după-amiază cu domnul Russell Lomax, în ziua următoare după ce s-a întâlnit cu dumneavoastră pe feribotul de Manly. Nu știu ce s-a petercut între ei cât au fost la o cafenea aproape de Quai, timp de mai bine de zece minute, dar după aceea au plecat împreună cu mașina domnului Lomax, pe care o conducea el însuși – nu luase șoferul cu el, cum face de obicei. Au fost plecați aproape o oră. Și după aceea – exact la patruzeci și opt de ore – Scott a plătit cu bani gheață biletul de avion până la Moresby. Și-a mai cumpărat și o garderobă completă marți – totuși când a ajuns aici, dormea la un motel din Surrey Hills – genul de loc unde un pat și un mic dejun

costă doar cincizeci de cenți. S-a mutat la King's Cross luni seară și și-a plătit camera în avans, cu bani gheață.

Sergentul făcu o pauză și se uită întrebător la inspectorul Marchmont. Inspectorul dădu din cap fără să spună nimic.

– Știm ce s-a întâmplat cu domnul Lomax aseară, spuse Groves cu blândețe. Domnul Renton ne-a povestit, la fel și domnișoara Lomax și domnul Kane. Avem un om la spital acum, în cazul în care domnul Lomax își revine și poate să facă o declarație. Veți înțelege, doamnă Beresford, că asta este tot ce putem face. Scott a plecat și vom verifica la poliția din Queensland, ca să ne asigurăm că părăsește realmente Australia. Dacă domnul Lomax poate da declarație și dacă are vreo greutate în cazul acesta, veți fi informată. Dar până atunci, nu avem nici o acuzație asupra lui Scott și nu vă pot spune nimic despre soțul dumneavoastră, cu excepția – și asta este tot neoficial – cu excepția faptului că, din câte știm, nu se află în Sydney. Am înțeles că avocatul domnului Renton desfășoară o anchetă prin intermediul canalelor diplomatice din Canberra și e foarte probabil să afle ceva precis.

Sergentul Groves își luă carnețelul de notițe și în cele din urmă îi dădu Carolinei o bucată de hârtie tipărită.

– Aceasta este traducerea exactă a tăieturii din ziar pe care o aveți. Mai erau câteva rânduri la sfârșit pe care la început nu le-am putut descifra. Se referă la avionul domnului Beresford, după cum veți vedea; afirmă că a fost furat din custodia indoneziană de către doi mecanici chinezi, foști angajați de-ai domnului Beresford.

– Oh, exclamă Caroline, zgâindu-se la hârtie, atunci vreți să spuneți că…?

Inspectorul Marchmont se ridică.

– Asta sugerează că soțul dumneavoastră nu era în avion când s-a prăbușit în zona Telefomin din Noua Guinee. Susține povestea lui Scott. Fără îndoială, guvernul indonezian intenționa să confiște aparatul și cei doi mecanici și-au luat tălpășița cu el. Poate că nici unul

nu era pilot profesionist sau navigator experimentat, ceea ce ar explica de ce s-au prăbușit. S-ar putea să aflăm mai multe de la misionarul care a găsit rămășițele avionului, când ajunge aici, adică – se întoarse întrebător spre David – e vorba de aproximativ o săptămână, nu-i așa, domnule?

David, care rămăsese destul de tăcut pe parcursul discuției, încuviință scurt.

– Așa cred, da. Îi întinse mâna. Vă mulțumesc foarte mult pentru tot ce-ați făcut, inspectore Marchmont. Și mulțumesc, domnule sergent. V-ați ocupat de chestiunea acesta cu tact și cu eficiență, și eu – mai precis, doamna Beresford și cu mine vă suntem foarte recunoscători. Nu-i așa, Caroline?

– Da, spuse ea. Dar inima îi înghețase. Poliția făcuse tot posibilul, puseseră capăt șantajului lui Scott, dar nu putuseră să afle nimic concludent despre Geoff. Iar bărbatul care cumpărase secretul lui Scott zăcea în spital, inconștient…

Caroline le mulțumi amândurora și le strânse mâna, iar David îi conduse până la ușă. Apoi, se întoarse lângă Caroline, și fără o vorbă, o strânse în brațe.

Rămaseră îmbrățișați câteva clipe, după care David spuse:

– Iubito, ești albă ca varul și trebuie să fii absolut extenuată! Ascultă, mai am doar două scrisori de dictat și după aceea am terminat: te pot duce acasă. Cinăm la mine acasă în seara asta, doamna King a mea ne poate pregăti masa mai devreme. Și vorbim atunci. Nu – cum Caroline vru să vorbească – nici un cuvânt acum, vreau să mă gândesc la ce s-a spus. O conduse la ușă, ținând-o de mână. Termină cât de repede poți și hai să plecăm mai repede de aici, vrei?

– Da, încuviință Caroline. Prima dată în timp de doi ani, vroia să plece departe de Renton's. Râsul ei fu tremurat.

– Atunci, așa vom face, iubito, promise David, sărutând-o. În exact zece minute. Te iau din fața intrării personalului. Oh, apropo – fața

obosită i se lumină într-un zâmbet – Waharangi e al meu, cu condiția ca Barbara să-și dea acordul, dacă tatăl ei nu va fi apt. Într-o zi, cine știe, s-ar putea să mergem acolo în luna de miere! Rămâne doar să-i dăm de urmă lui Geoffrey și – ei bine, lasă asta, am spus că vom vorbi mai târziu, nu? Pe la șase trebuie să sune Arthur din Canberra, dacă are vreo veste, și i-am spus să încerce mai întâi la tine acasă, fiindcă probabil voi fi acolo. Îi ținu ușa deschisă, ținând-o în continuare de mână. Domnișoara Franks, aplecată la mașina de scris, nu-și ridică privirea. La revedere, Carol. Mă bucur că s-a terminat povestea cu Scott, cel puțin. Un motiv mai puțin să-ți faci griji și abia că nu mai trebuie să-i sucesc gâtul omulețului ăluia.

Totuși, se gândi Caroline, în timp ce porni spre biroul ei, măcar era scutită de tortura vocii nazale a lui Tom Scott, de ironiile lui. Iar Geoffrey nu era în Sydney…

Se întrebă, în timp ce făcea ordine pe birou, cum se simțea Russell Lomax și cum suporta Barbara calvarul care abia acum începea. Acum, nu mai avea decât compasiune pentru ea , în ciuda a tot ce făcuse sau încercase să facă. Și se bucura sincer că David reușise să cumpere proprietatea Lomax de la Waharangi. Bill va putea s-o ducă la fermă și, dacă tatăl ei își va reveni, poate se va duce cu ei și-și va construi, dacă va putea, o nouă viață pe ruinele celei dinainte. Poate într-o zi, chiar va putea să-i despăgubească pe oamenii ai căror bani îi pierduse – printre care se afla și tatăl lui Sue Granger.

Dar tremură amintindu-și căutarea disperată de aseară și imaginea feței neclintite, ca de ceară, a lui Russell Lomax, în poala Barbarei. Putea să se recupereze un om atât de sever rănit? Și ar vrea el să trăiască, având o asemenea povară pe umeri? Numai Dumnezeu știa, să se revanșeze în fața miilor de necunoscuți cu prețul vieții lui – deși nu reușise, încercase să se răscumpere chiar și în fața ei pentru răul pe care i-l făcuse. Cel puțin, intenționase să vină s-o vadă, poate să-i explice, și cu siguranță, să-i ceară iertare. Ce-l făcuse să se

răzgândească în ultimul moment, cu excepția cazului în care intrase în criză de timp, Caroline nu avea cum să știe.

Ridică receptorul, intenționând să sune la spital și să întrebe care erau noutățile, dar după ce auzi tonul, îl puse la loc. Fără îndoială, David telefonase deja și, în orice caz, cele zece minute alocate se încheiaseră deja. Nu vroia să-l facă să aștepte în traficul din Pitt Street.

Caroline puse și ultimul act în dosarul său și se duse să se schimbe. Biroul exterior era deja părăsit, cu excepția lui Sue, care o aștepta invariabil. Fata îi zâmbi nerăbdătoare și coborâră împreună la parter, ca să se despartă la ușă cu un salut vesel. Draga și inimoasa Sue, valora greutatea în aur, se gândi Caroline, traversând trotuarul aglomerat spre mașina lui David.

Viața avea problemele, neliniștile și momentele ei tragice, dar David o aștepta și vor fi împreună, cel puțin în seara asta.

Se purtaseră onorabil, în concordanță cu standardele lor, și bârfa demnă de dispreț a oamenilor ca domnișoara Poole, deși poate o rănea, nu putea realmente să-i afecteze iubirea pentru David, nici pe a lui pentru ea.

Caroline era prea obosită acum ca să se mai gândească la asta. Sau să-i mai pese de altceva, cu excepția adorației din ochii lui David, când se așeză lângă el și-i spuse:

– Oh, Carol, iubita mea, ai idee cât de mult te iubesc?

Poate că nu avea nici un drept la iubirea lui David. Mâine, de dragul lui, s-ar putea să dea uitării chiar și drumul acesta cu mașina până la apartamentul ei: bariera dintre ei era acolo încă, ea era încă legată de un bărbat care n-o iubise niciodată și care făcuse tot ce-i stătuse în putere să-i ruineze viața, dar cumva, în seara asta, conta mai puțin decât contase vreodată până acum. Învăluită în confortul cald al prezenței lui David, Caroline se lăsă pe spate cu ochii închiși și-și permise să viseze, doar o clipă, la un viitor în care va înceta să se simtă vinovată că inima ei îi aparținea, așa cum aparținuse întotdeauna, lui David.

Intrară pe Elizabeth Bay, întoarseră pe strada Ithaca și opriră în fața blocului ei.

David veni să-i deschidă portiera.

– Vino, somnoroaso, o tachină el cu blândețe, vrei să te trec pragul?

Un cuțit străpunse dintr-o dată inima Carolinei, dar se sili să zâmbească și scutură din cap.

– O să mă descurc cu puterile mele. Urci să bem ceva?

– Și pentru telefonul lui Arthur, îi aminti David, pierindu-i zâmbetul.

Întotdeauna va fi așa pentru ei? se întrebă Caroline, mizerabil. Sau va exista, pentru David și pentru ea, care nu comiseseră nici o crimă – în afara aceleia de a se iubi – va exista cândva un viitor, un final fericit?

Turnă de băut și duse paharele pe balcon, unde aștepta David, privind portul. El ridică paharul într-un toast mut și nefericit, și rămaseră să se privească unul pe celălalt, temându-se să spere, temându-se chiar și să vorbească. Și apoi, cu un scâncet mic, Caroline puse paharul jos și se duse în brațele lui David…

Soneria sună câteva minute mai târziu. Caroline deschise și-n lumina palidă îi recunoscu pe Barbara și pe Bill.

– Putem intra? Vocea Barbarei părea răgușită. Trebuie să-ți dau ceva ce ți-a trimis tata și… să-ți explic. Sau măcar să încerc. N-o să dureze mult.

– Desigur, încuviință Caroline. Deschise ușa larg, șocată profund de felul în care durerea și tulburarea transfiguraseră chipul Barbarei. Cum se simte tatăl tău?

Barbara își îndepărtă privirea.

– Încă nu e în afara oricărui pericol, răspunse ea fără nici un ton, dar sperăm că va trăi. Și-a recăpătat cunoștința acum – oh, nu știu, cam acum o oră, nu-i așa, Bill?

– Da, spuse Bill. Se așează pe brațul scaunului pe care stătea Barbara și întâlni fără să clipească privirea Carolinei. Barbie a insistat să venim aici acum, doamnă Beresford, pentru că domnul Lomax a rugat-o. Știu toată povestea acum și nu pot decât să vă rog pe tine și – se întoarse spre David – pe tine, domnule, să înțelegeți. Și… să iertați, dacă puteți. Pentru că nici unul din noi nu se poate gândi să profite de oferta ta generoasă de a mă lăsa să administrez Waharangi, decât după ce veți fi auzit adevărul și veți fi judecat singuri. Eu sunt cu Barbie în asta. Dar n-am avut idee – nici unul din noi – ce a făcut domnul Lomax până adineauri, când ne-a spus. Vă dau cuvântul meu, n-am știut.

– Lasă-mă pe mine, Bill. Totul a fost din vina mea. Scotoci orbește în geantă și scoase un plic sigilat pe care i-l întinse Carolinei. Ăsta îți aparține, doamnă Beresford. Îl avea Scott, intenționa să ți-l vândă. Doar că eu… am fost geloasă, mă tem. Îl vroiam pe David, nu numai pentru că mi-am imaginat că sunt îndrăgostită de el, ci și pentru că un soț bogat, la fel de bogat ca David, părea singura cale de a-l ajuta pe tata să prevină declararea falimentului. Numele lui David, numele Renton, legat de al nostru i-ar fi dat tatei timp – asta e tot ce avea nevoie. Sau așa am crezut amândoi. Am încercat să-l îndepărtez pe David de tine, deși știam cât de mult… țineți unul la celălalt.

Își înghiți un suspin și David interveni cu blândețe:

– Nu trebuie să ne mai spui nimic, Barbie. Se întâmplă că știm deja cea mai mare parte. Scott încerca s-o șantajeze pe Caroline și am chemat poliția. Singurul lucru pe care nu-l știm este conținutul plicului aceluia. Scott i-a dat de înțeles Carolinei că soțul ei trăiește și…

– Am crezut că trăiește, îl întrerupse Barbara. Vă spun sincer că asta am crezut. Dar a murit în închisoarea indoneziană acum unsprezece luni. Scott a adus dovezi ale decesului – certificatul și o fotografie de la mormântul lui. Tata le-a cumpărat de la el și l-a plătit pe Scott ca să-ți scrie și să te sune, sugerând că soțul tău e în viață. M-a rugat să-ți spun că… oh, știe că n-o să-l poți ierta, dar vrea să știi că regretă ce a

făcut, durerea și neliniștea pe care ți le-a provocat. A făcut-o de dragul meu, pentru că a crezut că… i-am spus că sunt îndrăgostită de David. Eu…

Se întrerupse și Bill o strânse în brațe.

– Mai bine o duc la ea acasă, spuse el, a trecut prin mai multe decât putea îndura, biata de ea. O ajută pe fată să se ridice în picioare. În orice caz, adăugă el cu amărăciune, nu ne-ați dori aici, acum.

– Nu, mărturisi David, nu… acum. Dar sunteți bineveniți la Waharangi, dacă veți veni. Vorbesc serios, vă promit.

O lumină puternică apăru pe chipul simplu al lui Bill. Dar se uită neîncrezător la Caroline.

– Dar tu, doamnă Beresford? Ce părere ai? Sau ai prefera să nu întreb?

Caroline se ridică. Se duse la Barbara și-i atinse brațul.

– Spune-i tatălui tău că înțeleg, Barbie. Și că nu mai contează. Acum, s-a terminat, pentru toți.

Barbara îi strânse mâna, agățându-se mută de ea. În cele din urmă, șopti:

– Nu știu cum să-ți mulțumesc sau… ce să spun. Doar că tata se va simți îngrozitor de ușurat. Și de recunoscător pentru generozitatea ta. Alți oameni – foarte mulți – îl vor condamna pentru că le-a pierdut banii. I-a pierdut, într-adevăr, dar nu i-a înșelat; el însuși a pierdut tot ce avea. Dar va înapoia fiecare cent, iar eu o să-l ajut. Cu veniturile de pe urma vânzării fermei, cu banii pe care i-a pus pe numele meu și cu ce vom obține pe reședință, pe mașini și pe bărci. Vom ajunge aproape la suma necesară fără să trebuiască să moară ca să obțină asigurarea, pentru că una din companiile lui de cercetare a găsit petrol. Doar că s-a întâmplat cu o zi prea târziu ca să mai poată împiedica falimentul și va trebui să vindem și s-o luăm de la capăt. Dar o vom face, Caroline, îți jur. Și cred că tata va trăi până atunci, pentru că… îi pasă prea mult.

Bill o luă de braț.

– Acum, plecăm, spuse el, și vă mulțumim amândurora pentru tot.

După ce plecară, David și Caroline rămaseră multă vreme tăcuți. Apoi David luă plicul din mâna Carolinei și-l deschise. O scurtă examinare a conținutului fu de-ajuns.

– Carol, ești liberă. Acum, amândoi suntem liberi. Nu mai e nimic de spus, doar că te iubesc și vreau să fii soția mea. Te căsătorești cu mine, draga mea? Cât mai curând posibil?

Simțindu-se ca într-un vis, Caroline îi răspunse cu inima în priviri:

– Oh, da, David, da! Din tot sufletul.

Și apoi fu în brațele lui David și el îi zâmbea: toate barierele se evaporară.

Când Arthur Lawson sună din Canberra, câteva minute mai târziu, fu nevoit să repete mesajul de două ori înainte ca ei să-l poată asimila. Și David spuse, punând receptorul în furcă:

– Avem confirmarea oficială, Carol. Tocmai a sosit. Îi luă mâinile într-ale lui și o conduse pe balcon.

Luna se înălțase și-și arunca strălucirea asupra priveliștii minunate a portului. Stăteau, mână în mână, ca doi copii, amețiți de uluială, și urmăreau cum bacurile fac curse încoace și-ncolo. Dar Caroline nu vedea decât chipul lui David și lumina din ochii lui, iar David, stând alături de ea, se simțea dintr-o dată fericit și împăcat.

Sfârșit.